

การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยเชิงจิตวิทยาในกลุ่มกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

สโรชา ตันติไพจิตร

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา

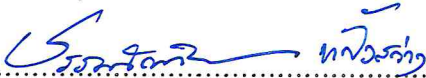
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา

สิงหาคม 2561

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยบูรพา

คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณา
วิทยานิพนธ์ของสโรชา ตันติไพจิตรฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตาม
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของ
มหาวิทยาลัยบูรพาได้

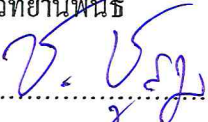
คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์

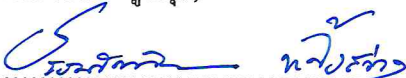

.....อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก
(ดร.ชรรมนนทิกา แจ่มสว่าง)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง)

.....อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธาน
(ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล)

.....กรรมการ
(ดร.ชรรมนนทิกา แจ่มสว่าง)

.....กรรมการ
(ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬานุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา ของ
มหาวิทยาลัยบูรพา

.....คณบดีคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร)

วันที่ 17 เดือน สิงหาคม พ.ศ. 2561

การวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษา
คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำภาคปลาย ปีการศึกษา 2559

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วย ความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก ดร.ธรรมนันท์กาแจ้ว อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ดร.เสกสรรค์ ทองคำบรรจง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำ ตลอดจนคอยเอาใจใส่ ตรวจสอบข้อบกพร่องต่าง ๆ ให้กำลังใจและอบรมชี้แนะให้ผู้วิจัยคิดวิเคราะห์ จนผู้วิจัยสามารถดำเนินการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี ขอขอบพระคุณ ดร.ชัยรัตน์ ชูสกุล ที่กรุณาสละเวลามาเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งกรุณาให้คำแนะนำ และข้อคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.อ.หญิง ดร.กัญญ์ฐิตา ศรีภา, ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรากร ทรัพย์วิระประกรณ์, ดร.อาพรณชนิด ศิริแพทย์, ดร.เอกรัตน์ อ่อนน้อม และดร.จิราภรณ์ ชมบุญ ที่กรุณาสละเวลาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ และให้คำแนะนำในการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน ให้คำแนะนำมาโดยตลอด จนผู้วิจัยได้นำความรู้มาเป็นแนวทางในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณคุณแม่ ที่คอยให้กำลังใจ ดูแลและสนับสนุนในทุกด้านตลอดมา ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ ที่คอยช่วยเหลือให้กำลังใจอยู่เสมอ

สุดท้ายนี้คุณค่าและประโยชน์ของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยขอมอบแด่ บิดา มารดา ครู อาจารย์ รวมทั้งผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนในการวางรากฐานการศึกษาแก่ผู้วิจัย ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่กรุณาให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

สโรชา ตันติไพจิตร

56910123: สาขาวิชา: วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา; วท.ม.

(วิทยาศาสตร์การออกกำลังกายและการกีฬา)

คำสำคัญ: กีฬาที่มีความเสี่ยง/ บุคลิกภาพ/ ทักษะ/ การรับรู้ความสามารถของตนเอง/
แรงสนับสนุนทางสังคม

สโรชา ตันติไพจิตร: การวิเคราะห์จำแนกปัจจัยเชิงจิตวิทยาในกลุ่มกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง
(AN ANALYSIS OF DISCRIMINANT OF PSYCHOLOGICAL FACTORS IN HIGH RISK
SPORTS) คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์: ชรรมนันทิกา แจ่มสว่าง, วท.ค., เสกสรรค์
ทองคำบรรจง, วท.ค., นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร, Ph.D. 104 หน้า. ปี พ.ศ. 2561.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการจำแนกของตัวแปรด้าน
บุคลิกภาพ ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่น
กีฬาที่มีความเสี่ยง ระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และเพื่อศึกษา
เปรียบเทียบความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรง
สนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่เลือก และไม่เลือกเล่น
กีฬาที่มีความเสี่ยง อายุ 18 ปีขึ้นไป จำนวน 412 คน แบ่งเป็นกีฬาทั่วไป 208 คน กีฬาที่มีความเสี่ยง
204 คน เพศชาย 253 คน เพศหญิง 159 คน คัดเลือกโดยพิจารณาเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่รู้จัก
ว่าเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยไม่อิงความน่าจะเป็น และใช้เทคนิคการเลือกตัวอย่างแบบลูกโซ่ โดย
เลือกกลุ่มเป้าหมายที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงในขณะเดียวกันก็ประยุกต์ใช้วิธีการจับคู่แบบ 1:1
เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามจำนวน 5 ชุด ประกอบไปด้วย 1) แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล
2) แบบวัดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ 3) แบบวัดทักษะในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
4) แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 5) แบบวัดแรง
สนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นโดยการหาค่าสถิติ
พื้นฐาน วิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (2 Groups discriminant analysis) และวิเคราะห์ความแปรปรวน
พหุคูณสำหรับสองกลุ่ม (2 Groups MANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรด้านบุคลิกภาพ ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และ
แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มี
ความเสี่ยงออกจากกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และ
บุคลิกภาพ ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่น
กีฬาที่มีความเสี่ยงของกลุ่มที่เลือก และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีความแตกต่างกัน

56910123: MAJOR: EXERCISE AND SPORT SCIENCE; M.Sc.
(EXERCISE AND SPORT SCIENCE)

KEYWORDS: HIGH RISK SPORTS/ PERSONALITY/ ATTITUDE/ SELF-EFFICACY/
SOCIAL SUPPORT

SAROCHA TUNTIPAIJITE: AN ANALYSIS OF DISCRIMINANT OF
PSYCHOLOGICAL FACTORS IN HIGH RISK SPORTS. ADVISORY COMMITTEE:
DHAMMANANTHIKA JAENGSAWANG, Ph.D., SAKESAN TONGKHAMBANCHONG,
Ph.D., NARUEPON VONGJATURAPAT, Ph.D. 104 P. 2018.

The aims of the research are to study the ability for discrimination between personality, attitude, self-efficacy and social support in high risk sports among high risk and non-high risk sports, and to compare personality, attitude, self-efficacy and social support in high risk and non-high risk sports. Participants were selected from athletes who play and who don't play high risk sports. There were 412 participants who were over 18 years old, including 208 non-high risk sport athletes (n = 208) and 204 high risk sport athletes. They were 253 males and 159 females. The study was conducted with the samples who clearly know high risk and non-high risk sports without probability and the snow ball selection technique was used to the high risk sport group, following the 1:1 match-pair. The 5 questionnaires were used as the instrument of the research for data collection. They consisted of 1) personal information, 2) big five personality, 3) attitude of high risk sports, 4) self-efficacy of playing high risk sports, and 5) social support of high risk sports. The data were analyzed by using 2 Group Discriminant Analysis and 2 Groups MANOVA.

The result of the research found that personality, attitude, self-efficacy and social support in choosing to play high risk sports could be classified high risk sports from non-high risk sport athletes and personality, attitude, self-efficacy and social support of high risk sports athletes are statistically significant different ($p < .05$).

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	จ
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
สารบัญภาพ.....	ฉ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
ขอบเขตการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	7
กรอบแนวคิด.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
นิยามเชิงปฏิบัติการ.....	8
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง.....	10
พฤติกรรมการเล่นกีฬา.....	12
ปัจจัยในการจำแนกพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	37
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	37
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	39
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	40
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	41

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	42
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	43
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	44
ตัวแปรจำแนกการเลือกเล่นกีฬา.....	44
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	57
สรุปผลการวิจัย.....	58
อภิปรายผล.....	60
ข้อเสนอแนะ.....	68
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	80
ภาคผนวก ก.....	81
ภาคผนวก ข.....	83
ภาคผนวก ค.....	98
ประวัติย่อของผู้วิจัย.....	104

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหัวน้ำไหล.....	20
2	ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบแสดงตัว.....	21
3	ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์.....	21
4	ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบประนีประนอม.....	22
5	ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก.....	23
6	คุณภาพของแบบสอบถามการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง.....	40
7	วันและสถานที่ในการเก็บข้อมูล.....	42
8	ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรจำแนกผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	45
9	ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ.....	47
10	ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	48
11	ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มการรับรู้ความสามารถในตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	49
12	ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	50
13	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมด จำแนกตามกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	51
14	ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของตัวแปรที่เข้าสมการจำแนก.....	52
15	การเข้าสมการของตัวแปร.....	53
16	ลำดับความสำคัญของตัวแปรเมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน.....	54

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
17	ค่าเฉลี่ยรวมของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง.....	55
18	ผลการคาดประมาณการจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยสมการจำแนกประเภทที่ได้.....	56

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 กรอบแนวคิดงานวิจัย.....	8
2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม.....	28
3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง กับความคาดหวังในผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น.....	29
4 พฤติกรรมและสภาวะทางอารมณ์ที่เกิดจากการรับรู้ความสามารถของตนเองและ ความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในระดับที่แตกต่างกัน.....	29

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กีฬาในปัจจุบันนี้มีหลายประเภทขึ้นอยู่กับบุคคลว่าต้องการเล่นกีฬาชนิดใด ซึ่งกีฬาแต่ละชนิดก็มีความแตกต่างกันทั้งวิธีการเล่น กฎกติกา มารยาท ขึ้นอยู่กับสนใจของแต่ละบุคคล การเลือกเล่นกีฬามีความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและสภาพแวดล้อม (Davis et al., 2012)

ลักษณะสำคัญของการตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาของบุคคลมาจากสภาพแวดล้อมที่คุ้นเคย ซึ่งทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น (Orasanu & Connolly, 1993) การเล่นกีฬานอกจากจะช่วยให้สุขภาพดีแล้ว ยังมีความบันเทิง ความน่าทึ่ง และความตื่นเต้นอยู่อีกด้วย ปัจจุบันผู้คนสนใจการออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้นจากกระแสความนิยมด้านการดูแลสุขภาพ จึงมีกีฬาประเภทใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายตอบสนองบุคคลเฉพาะกลุ่ม หนึ่งในนั้น คือ กีฬาที่มีความเสี่ยงสูงเป็นกีฬาที่ผู้เล่นมักจะมีโอกาสในการได้รับบาดเจ็บรุนแรง หรือเสียชีวิต โดยธรรมชาติของกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นกิจกรรมที่เกี่ยวกับความอันตรายทางกายภาพ จึงต้องมีอุปกรณ์พิเศษและการฝึกอบรมเพื่อลดความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้น (Willig, 2008) สองทศวรรษที่ผ่านมาได้เห็นการพัฒนาและความนิยมที่เพิ่มขึ้นของการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Brymer & Schweitzer, 2013) กีฬาที่มีความเสี่ยงสูงนั้นยังไม่มีผู้ให้ความหมายไว้ชัดเจนว่าชื่อเรียกกีฬาประเภทกระโดดร่ม ปีนหน้าผา พายเรือคายัค ที่เหมาะสม แต่กีฬาดังกล่าวได้ถูกเรียกว่ากีฬาทางเลือก กีฬาเอ็กซ์ตรีม หรือกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง (Brymer, 2010; Castanier, Scamff, & Woodman, 2010; Kerr & Mackenzie, 2012; West & Allin, 2010) ในประเทศไทยยังคงรู้จักกีฬาประเภทนี้ในชื่อของกีฬาเอ็กซ์ตรีม ซึ่งกีฬาเอ็กซ์ตรีมเป็นกีฬาที่ได้รับความนิยมมากจากบุคคลทั่วโลก สร้างความตื่นเต้นและท้าทายแก่ผู้ชมและผู้เล่นเอง เป็นกีฬาที่มีมาจากรูปแบบของการเล่นที่มีอันตรายในระดับสูง กิจกรรมต่าง ๆ ส่วนมากจะประกอบไปด้วยความเร็ว ความสูง และระดับความสูงที่มากกว่าปกติ ตามระดับความยากของท่า รวมถึงการแสดงผาดโผนที่มีลีลาที่สวยงาม (ชุตินพงศ์ กองทองกาย, 2557) และกำลังเป็นที่นิยมในวงกว้างมากยิ่งขึ้น แนวคิดของคนรุ่นใหม่ทำให้กีฬาประเภทนี้เผยแพร่ไปอย่างรวดเร็ว ในช่วง 15-20 ปี ที่ผ่านมา ทำให้เกิดการแข่งขันในระดับประเทศและระดับโลก อาทิเช่น Asia X-Game, X-Game world championship ที่ได้รับความสนใจและมีการจัดแข่งขันอย่างต่อเนื่อง ทำให้หลาย ๆ ประเทศต้องการที่จะพัฒนาศักยภาพของนักกีฬาของตัวเองเพื่อที่จะมีบทบาทในวงการเอ็กซ์ตรีมโลก ซึ่งกีฬาเอ็กซ์ตรีมได้ถูกบรรจุในกีฬาในกีฬาโอลิมปิกปี ค.ศ. 2012 ที่ประเทศอังกฤษจะเป็นเจ้าภาพ ทำให้วงการกีฬาเอ็กซ์ตรีมใน

ประเทศไทยได้จัดการส่งเสริมให้เยาวชนได้พัฒนาฝีมือให้นักกีฬาก้าวสู่ระดับมืออาชีพ เพื่อที่จะก้าวสู่วงการเอ็กซ์ตรีมระดับนานาชาติ (อภิสิทธิ์ เลิศกัญญ์, 2553) จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กีฬาที่มีความเสี่ยงความนิยมในประเทศมากขึ้น และกีฬาชนิดใดได้รับการส่งเสริมที่ดี กีฬาชนิดนั้นก็แพร่หลายเป็นที่นิยมของคนทั่วไป ทำให้ผู้เล่นสามารถพัฒนาเทคนิควิธีการเล่นของตนเองได้สูงขึ้น โอกาสที่จะได้แสดงความสามารถในด้านการแข่งขันก็มีมากขึ้นด้วย

จากการทบทวนเอกสารผู้วิจัยพบข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาที่มีความเสี่ยงในประเทศไทยนั้นมีการเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วิทยาเขตรังสิต ได้มีการสร้างสนามกีฬาเอ็กซ์ตรีมพลาซ่า ซึ่งเป็นสนามสำหรับเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงที่ได้มาตรฐานในมหาวิทยาลัยแห่งแรกในประเทศไทย (มติชนออนไลน์, 2558) เป็นการสร้างทางเลือกให้กับเยาวชนที่สนใจจะเล่นกีฬา และจากงานวิจัยของชุดิพงศ์ กองทองกาย (2557) ได้สำรวจผู้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่เป็นเพศชาย อายุช่วงตั้งแต่ 17-32 ปี มีระยะเวลาในการเริ่มเล่น 1-5 ปี โดยเหตุผลในการเริ่มเล่น คือ มิได้รักทางด้านกีฬาเอ็กซ์ตรีม ประเภทกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่ คือ ประเภทสเก็ตบอร์ด รองลงมาคือประเภทจักรยาน BMX สถานที่ที่เล่นประจำมากที่สุด คือ สนามกีฬา กกท. หัวหมาก นอกจากนั้น ข้อมูลของสมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีมแห่งประเทศไทย (2560) ระบุว่าได้มีการบรรจุกีฬาเอ็กซ์ตรีมเข้าในกีฬาแห่งชาติครั้งที่ 42 เป็นครั้งแรก และมีผู้เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาแห่งชาติประเภทกีฬาที่มีความเสี่ยงมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น จากปี พ.ศ. 2557 จำนวนผู้เข้าแข่งขัน 413 คน และปีพ.ศ. 2558 จำนวน 530 คน และได้บรรจุกีฬาเอ็กซ์ตรีมเข้าในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย ในการแข่งขันกีฬามหาวิทยาลัยครั้งที่ 45 ในปี พ.ศ. 2560 อีกด้วย จะเห็นได้ว่าความสนใจในกีฬานี้ไม่ได้จำกัดอยู่แต่ในวงแคบอีกต่อไป กีฬาที่มีความเสี่ยงเริ่มเป็นที่สนใจของกลุ่มเยาวชนมากขึ้น เนื่องจากกีฬาชนิดนี้ได้ตอบสนองความต้องการของเยาวชน ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ รักความท้าทายต้องการแสดงออก ในการที่จะเกิดพฤติกรรมเลือกเล่นกีฬาหรือกิจกรรมใดนั้น ประกอบด้วยปัจจัยหลายด้านทั้งในเรื่องของลักษณะนิสัย ความสามารถ โอกาส และแรงสนับสนุนทางสังคม

มุมมองแบบเดิมการมีส่วนร่วมในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงคนจะส่วนใหญ่มักจะตัดสินใจในเชิงลบว่าไม่เป็นที่ยอมรับทางสังคมและเบี่ยงเบน (Elmes & Barry, 1999; Monasterio, 2007; Pain & Pain, 2005; Self, Henry, Findley, & Reilly, 2007) อาจจะมีผลทางด้านจิตใจและอารมณ์ (Oades & Brymer, 2009; Brymer & Schweitzer, 2013; Willig, 2008) จึงอาจทำให้เกิดทัศนคติในด้านลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงพยายามที่จะใช้การเล่นกีฬาของพวกเขาเพื่อไปเป็นตัวของตัวเอง พ้นจากข้อจำกัดทางสังคมและวัฒนธรรม นอกจากสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้คนหันมาเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงแล้วนั้น บุคลิกภาพของบุคคลที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะถูกมองต่างออกไปเช่นกัน (Watson & Pulford, 2004) ซึ่งกีฬาทั่ว ๆ ไป (เช่น อเมริกันฟุตบอล, ฮอกกี้, รักบี้,

ยิมนาสติก) มีความเสี่ยงแต่ความเสี่ยงเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่การบาดเจ็บที่ร้ายแรง แต่มีการเสียชีวิตก่อนข้างต่ำ (Dekker, Kingma, Groothoff, Eisma, & Ten Duis, 2000) ตรงกันข้ามกับกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีการบาดเจ็บที่รุนแรงและเสียชีวิตที่สูงกว่า (Cogan & Brown, 1999; Kerr, 1991) โดยทัศนคติจะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ในแต่ละบุคคลจะมีทัศนคติที่แตกต่างกันไป เนื่องจากแต่ละคนมีประสบการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกัน ประสบการณ์หนึ่ง ๆ ทำให้เกิดทัศนคติได้ (Schiffman & Kanuk, 1997) จากการศึกษาของ Armstrong et al. (2006) ได้ทำการศึกษาทัศนคติว่าทำไมบุคคลจึงเลือกกิจกรรมทางกายต่าง ๆ ตามประเภท และพื้นฐานที่แตกต่างกัน พบว่า คนจะเลือกมีส่วนร่วมกับกิจกรรมทางกายเนื่องจากรับรู้ประโยชน์ต่อสุขภาพ การเข้าสังคม การพักผ่อน และนันทนาการ นั่นหมายถึงการมีทัศนคติเชิงบวกต่อกิจกรรมนั้น ๆ Tuckman (1999) ระบุว่าบุคคลที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อกิจกรรมทางกายจะทำให้บุคคลนั้นเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรม การมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางกายทำให้มีการสื่อสารกับคนอื่น ๆ มีการปรับปรุงแรงจูงใจ การรับรู้ความสามารถของตนเองและสุขภาพ

Dudfield (2013) ได้ระบุว่ากีฬาที่มีความเสี่ยงมีคุณค่ากับเด็กและเยาวชน เพราะมันส่งเสริมการแสดงออก ความคิดสร้างสรรค์ การพัฒนาทางกายภาพและทักษะทางสังคม นอกจากนี้ Castanier et al. (2010) พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในบุคคลที่เล่นกีฬาความเสี่ยงสูง จะมียารมณ์ในเชิงบวก และมีลักษณะเป็นคนเปิดเผย (Extroverts) การเข้าสังคมจึงมีแนวโน้มที่อาจจะเพิ่มโอกาสในการเล่นกีฬาความเสี่ยงสูง บุคคลเหล่านี้จะพบว่ามีส่วนร่วมในกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นวิธีที่จะเสริมสร้างอารมณ์เชิงบวก (Cooper, Agocha, & Sheldon, 2000) นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยของ Merritt and Tharp (2013), Serdar (2011), Castanier et al. (2010), Tanja Kajtna (2004) พบว่า ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบห้วนไหว บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบประนีประนอมแตกต่างกับคนที่เล่นกีฬาทั่วไปและคนที่ไม่เล่นกีฬา โดย Merritt and Tharp (2013) พบว่า บุคลิกภาพแบบห้วนไหวและบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถในตนเองอีกด้วย

การศึกษามหาวิทยาลัยที่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการกีฬา ได้รับความสนใจมากในช่วงปี ค.ศ. 1960-1970 แต่ช่วงที่ผ่านมาไม่นานนี้นักวิจัยด้านจิตวิทยาการกีฬา พบว่า อาจยังไม่มีข้อมูลชัดเจนและความคงที่ของข้อมูลเกี่ยวกับบุคลิกภาพของนักกีฬามากนัก อย่างไรก็ตามพบว่า บุคลิกภาพทางการกีฬายังมีความจำเป็นที่นำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งของการจำแนกบุคคลให้มีความเหมาะสมกับชนิดหรือประเภทกีฬา บุคลิกภาพเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือ บุคลิกลักษณะหรืออุปนิสัยที่ทำให้เราแตกต่างจากคนอื่น บุคลิกภาพของคนเรา คือ สิ่งที่ทำให้สามารถคาดเดาได้

ว่าเราจะมีพฤติกรรมการแสดงออกหรือตอบสนองต่อสถานการณ์ที่แตกต่างกันอย่างไร (สุพัชรินทร์ ปานอุทัย, 2556) ลักษณะบุคลิกภาพของผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีค่อนข้างหลากหลาย แต่ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพอยู่ (Willig, 2008) ซึ่งบุคลิกภาพเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาของบุคคลใดบุคคลหนึ่งทั้งในสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองไม่เห็น ซึ่งจะทำให้ผู้อื่นสามารถเข้าใจและแยกได้ว่าบุคคลนั้นแตกต่างจากคนทั่วไป (วรารักษ์ ตระกูลสฤณี, 2545) บุคลิกภาพของบุคคลที่พบว่าได้รับความนิยมศึกษามากคือบุคลิกภาพห้าด้าน หรือทฤษฎี “Big five personality” จำแนกลักษณะของบุคลิกภาพออกเป็น 5 ประเภทใหญ่ ๆ ภายใต้งื่อนไขว่กันว่าคนทุกคนล้วนมีบุคลิกทั้ง 5 แบบ ในระดับที่ต่างกัน (Costa & McCrae, 1992) จากการศึกษาวิจัยบุคลิกภาพในนักกีฬาที่มีความเสี่ยงของ Tanja Kajtna (2004) พบว่า 4 ใน 5 ของบุคลิกภาพห้าด้านมีความแตกต่างกับนักกีฬาทั่วไป คือ บุคลิกภาพแบบห้วนไหว, บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก, บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว จากการศึกษาวิจัยของ Rhea (2010) พบว่า ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพที่แตกต่างกับนักกีฬาทั่วไปเช่นกัน จากการศึกษาเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าจะมีลักษณะเฉพาะของผู้ที่เล่นกีฬาความเสี่ยงสูงอยู่ (Diehm & Armatas, 2004) คนที่เลือกเล่นกีฬานี้จะต้องยอมรับในความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในขณะที่คนอื่น ๆ อาจจะอยากลดความเสี่ยงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ นอกจากนั้น แล้วยังไม่เคยพบการศึกษาตัวแปรที่จะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ซึ่งบุคลิกภาพจะเป็นพื้นฐานของความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรม จากงานวิจัยของ Serdar (2011) พบว่า บุคลิกภาพแบบห้วนไหวมีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง จากการศึกษาข้อมูล พบว่า การรับรู้ความสามารถตนเองเป็นกลไกทางจิตวิทยาที่อาศัยอยู่ในความเชื่อของแต่ละบุคคลโดยรอบความสามารถของตน ในการกำหนดควบคุมสถานการณ์ที่ส่งผลกระทบต่อชีวิตของพวกเขาได้ เป็นหนึ่งในโครงสร้างทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรม ทำให้บุคคลที่จะรับความเสี่ยงและทำท่ายพวกเขาจะเชื่อว่าตัวเองมีความสามารถรับมือกับสถานการณ์และมีความรู้สึกของการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Bandura, 1989; Feltz, 1988) ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตัวเองสูงมีแนวโน้มมากขึ้นที่จะตั้งเป้าหมายที่ท้าทายใช้ความพยายามและยังคงมีอยู่ในการเผชิญกับความยากขึ้นไป การตัดสินใจความสามารถตนเองว่าสามารถทำงานในระดับใด หรือความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับความสามารถในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลต่อการประสบความสำเร็จ ความเชื่อในความสามารถตนเองพิจารณาจากความรู้สึก ความคิด การตั้งใจและพฤติกรรม ความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับความสามารถของตน ในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง และความคาดหวังนี้เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม (Bandura, 1977) การรับรู้ความสามารถตนเองได้รับการชี้ให้เห็นเพราะมันมีผลกระทบที่สำคัญในรูปแบบของความเชื่อและพฤติกรรม (Bandura, 2002)

การรับรู้ความสามารถของตนเอง ยังมีอิทธิพลต่อ (1) การเลือกกระทำพฤติกรรม (Choice behavior) (2) มีผลต่อการใช้ความพยายาม (Persistence) (3) รูปแบบความคิด (Thought patterns) และ (4) ปฏิกริยาทางอารมณ์ (Emotional reaction) ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดพฤติกรรม และพฤติกรรมสามารถคาดเดาได้จากบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลที่มีความแตกต่างกัน โดยคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นจะมีลักษณะเฉพาะของบุคลิกภาพและปัจจัยทางจิตวิทยาที่แตกต่างจากคนที่เล่นกีฬาทั่วไป

แรงสนับสนุนทางสังคมอาจมาจากบุคคล กลุ่มคนหรือข้อมูล ข่าวสาร จากงานวิจัยของ ชูติพงษ์ กองทองกาย (2557) สํารวจพบว่า ผู้ที่เข้ามาเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นได้รับข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่าง ๆ ส่วนใหญ่รู้จักผ่านทางเว็บไซต์ ติดตามข้อมูลข่าวสารของสนามกีฬาเอ็กซ์ตรีมผ่านทางเฟซบุ๊กแฟนเพจหรือเว็บไซต์ของกีฬาที่มีความเสี่ยง ทั้งในประเทศและต่างประเทศ รองลงมา รู้จักผ่านสื่อ โซเชียลมีเดีย และผ่านคำบอกกล่าวจากเพื่อนฝูง การที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในด้านความช่วยเหลือทางด้านข้อมูล ข่าวสาร วัสดุสิ่งของ หรือการสนับสนุนทางด้านจิตใจจากผู้ให้การสนับสนุน ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มคน และเป็นผลให้ผู้รับได้ปฏิบัติหรือแสดงออกทางพฤติกรรมไปในทางที่ผู้รับต้องการ แรงสนับสนุนทางสังคมอาจมาจากบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อนนักเรียนแรงสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรม

จากที่กล่าวมานั้นจะเห็นได้ว่ากีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นมีความเสี่ยงมากกว่ากีฬาทั่วไปกลับได้รับความนิยมนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาในตัวแปรบุคลิกภาพ ทักษะคติ การรับรู้ความสามารถของตนเองและ แรงสนับสนุนทางสังคม ว่าสามารถทำนายผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้มากน้อยเพียงใด และสามารถจำแนกผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงกับผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้หรือไม่ ผู้วิจัยต้องการที่จะขยายความเข้าใจของประชากรกลุ่มนี้ โดยการจำแนกจะชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างหรือความเหมือนกันของสิ่งที่ต้องการวัดในลักษณะที่เป็นไปตามสภาพจริง ในการศึกษาตัวแปรทางด้านจิตวิทยาที่ใช้ในการจำแนกผู้ที่เลือกเล่นและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง จะทำให้ได้องค์ความรู้ที่สามารถนำไปใช้ในการจำแนกเพื่อนำไปสู่การส่งเสริมให้เป็นนักกีฬาอาชีพต่อไปได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการจำแนกของตัวแปรด้านบุคลิกภาพ (Personality) ทักษะคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Attitude) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Self-efficacy) และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความ

เสี่ยง (Social support) ระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ (Personality) ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Attitude) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Self-efficacy) และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Social support) ระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

สมมติฐานในการวิจัย

1. บุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสามารถจำแนกผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้

2. บุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีผลต่อการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมีขอบเขตของการศึกษา ดังนี้

ประชากร

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงซึ่งไม่สามารถระบุจำนวนที่แน่นอนได้ ผู้วิจัยต้องการคาดคะเนกลุ่มตัวอย่างโดยจะอธิบายไว้ในบทที่ 3

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง จำนวน 400 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มละ 200 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ตัวแปรที่สามารถจำแนกผู้ที่เลือกเล่นและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ได้แก่ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและการไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

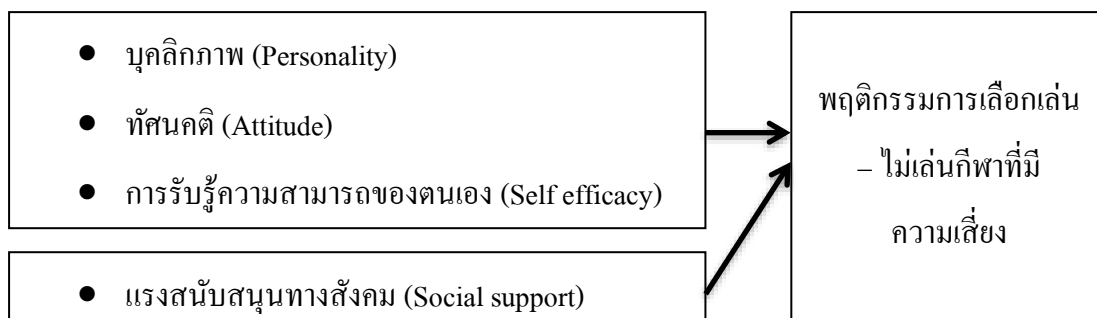
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับสมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีมแห่งประเทศไทยไปปรับใช้ในการพัฒนาหรือคัดเลือกนักกีฬาทีมชาติ
2. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาสามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานให้กับผู้ปกครองหรือโค้ชในด้านบุคลิกภาพ ทักษะและการรับรู้ความสามารถของตนเองไปปรับใช้ในการสนับสนุนหรือส่งเสริมในการเลือกเล่นกีฬาให้เหมาะสมเพื่อนำไปสู่การพัฒนาเพื่อไปเป็นนักกีฬา
3. ผลการวิจัยนี้ทำให้ได้รับความรู้ และทราบถึงสาเหตุที่สำคัญของการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
4. สามารถนำความรู้ที่ได้จากผลการวิจัยไปใช้เป็นข้อมูลในการกระตุ้นตัวแปรที่สำคัญเพื่อสนับสนุนให้เยาวชนเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเพื่อนำไปสู่นักกีฬาทีมชาติเพิ่มมากขึ้น

กรอบแนวคิด

กรอบแนวคิดนี้ผู้วิจัยได้สรุปจากการศึกษาทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องว่าปัจจัยใดที่จะส่งผลต่อการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพของบุคคลที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกีฬาทั่วไปมีความแตกต่างกัน (Tanja Kajtna, 2004; Castanier et al., 2010; Rhea, 2010) คนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะแตกต่างกันกับบุคคลที่เล่นกีฬาทั่วไปทั้งด้านเทคนิค, อุปกรณ์, ทักษะ (Leaman & Fitch, 1986; Pedersen, 1997; Schrader & Wann, 1999; Florenthal & Shoham, 2001; Davis-Berman & Berman, 2002; Demirhan, 2003) นักกีฬาที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพในตัวเองสูงจะมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในพฤติกรรมเสี่ยง จากมุมมองนี้ปัจจัยการตัดสินใจที่สำคัญมากในกลุ่มผู้ที่ชื่นชอบกีฬาที่มีความเสี่ยงคือการรับรู้ความสามารถตนเอง (Kern et al., 2014) และการได้รับแรงสนับสนุนจากเพื่อนร่วมทีมทำให้สามารถจัดการและรับมือกับความเสี่ยงของกีฬาได้ (Schneider, Butryn, Furst, & Masuced, 2007)

กรอบแนวคิดในการศึกษา สรุปได้ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดงานวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

กีฬาที่มีความเสี่ยง หมายถึง กีฬาเสี่ยงอันตราย มีความเร็ว แรง สูงในการเล่นที่มากกว่ากีฬาทั่วไป ต้องมีอุปกรณ์พิเศษเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ และมีโอกาสที่ผู้เล่นจะได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตมากกว่ากีฬาทั่วไป

นิยามเชิงปฏิบัติการ

พฤติกรรมการเล่นกีฬารisky หมายถึง การแสดงออกทางด้านร่างกายที่ออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจนว่าเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส

บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ หมายถึง คุณลักษณะประจำตัวย่อย ๆ ของมนุษย์ที่มีลักษณะคล้ายกันไว้ด้วยกันแบ่งเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) บุคลิกภาพแสดงตัว (Extraversion) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) ที่มีผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง วัดได้โดยแบบสอบถามบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ผู้ที่มีบุคลิกแบบหวั่นไหวต่ำ บุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูง และบุคลิกภาพแบบประนีประนอมต่ำ จะมีโอกาสที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่าบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ

ทัศนคติในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง หมายถึง การรับรู้ความรู้สึกหรืออารมณ์ในทางบวกหรือทางลบต่อการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง รวมถึงแนวโน้มของพฤติกรรม โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง และทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง ซึ่งจะแสดงออกมาทิศทางใดทิศทางหนึ่ง วัดได้โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้ที่มีค่าเฉลี่ยต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงในเชิงบวกมากก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงและมีโอกาสที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงกว่าผู้ที่มีค่าเฉลี่ยต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง

เสี่ยงในเชิงลบ

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง หมายถึง การประเมินตนเองของผู้ที่เล่นกีฬาเกี่ยวกับความสามารถของตนเองว่ามีความสามารถ และมั่นใจว่าจะเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ วัดได้โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้ที่มีค่าเฉลี่ยของการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากก็จะมีโอกาสที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่ได้ค่าเฉลี่ยน้อย

แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง หมายถึง การที่บุคคลรับรู้ความรู้สึกว่าตนเองได้รับการชื่นชม เอาใจใส่ สนับสนุนในด้านต่าง ๆ ได้รับคำแนะนำจากเพื่อน และครอบครัวในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง วัดได้โดยแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ผู้ที่มีค่าเฉลี่ยของแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากก็จะมีโอกาสที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่าผู้ที่ได้ค่าเฉลี่ยน้อย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาปัจจัยจำแนกพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงทางด้านจิตวิทยาที่ใช้ในการจำแนกการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงของเยาวชน ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง (High risk taking sport)
2. พฤติกรรมการเล่นกีฬา
3. ปัจจัยในการจำแนกพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
 - 3.1 บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (Big 5 personality)
 - 3.2 ทักษะ (Attitude)
 - 3.3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)
 - 3.4 แรงสนับสนุนทางสังคม (Social support)
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง (High risk taking sport)

ความหมายของกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

จากการสืบค้นข้อมูลของผู้วิจัยในความหมายของกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

Laver, Pengas, and Mei-Dan (2017) กีฬาที่มีความเสี่ยง คือ กีฬาที่มีความเร็ว ความสูง มีความอันตรายและมีโอกาสการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตมากกว่ากีฬาทั่วไป

Kupciw and MacGregor (2012) กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง หมายถึง กิจกรรมที่เสี่ยงต่อการได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิต ต้องมีการใช้อุปกรณ์พิเศษเพื่อลดความเสี่ยง

Castanier (2010) กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง หมายถึง กิจกรรมที่มีโอกาสได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิต และต้องมีการใช้อุปกรณ์พิเศษเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ

Slanger (1997) ให้ความหมายไว้ว่า กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง เป็นกีฬาที่มีความเสี่ยงในระดับที่สูงมากและมีความไม่แน่นอนของของผลที่จะเกิดขึ้น มีความเป็นไปได้สูงที่จะเสี่ยงต่อการเสียชีวิต

Breivik (1996) กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง หมายถึง กิจกรรมที่มีความเป็นไปได้ที่จะได้รับ

การบาดเจ็บรุนแรง และเสียชีวิตซึ่งเป็นธรรมชาติของกีฬาชนิดนี้

ชุดิพงส์ กองตองกาย (2557) เป็นกีฬาที่มีมาจากรูปแบบของการเล่นที่มีอันตรายในระดับสูง กิจกรรมต่าง ๆ ส่วนมากจะประกอบไปด้วยความเร็ว ความสูง และระดับความสูงที่มากกว่าปกติ ตามระดับความยากของท่า รวมถึงการแสดงผาดโผนที่มีลีลาที่สวยงาม

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงนั้นยังไม่มีผู้ให้ความหมายไว้ชัดเจนว่าชื่อเรียกกีฬาประเภทกระโดดร่ม ปีนหน้าผา พายเรือคายัค ที่เหมาะสมแต่กีฬาดังกล่าวได้ถูกเรียกว่ากีฬาทางเลือก กีฬาเอ็กซ์ตรีม หรือกีฬาที่มีความเสี่ยง (Brymer, 2010; Castanier et al., 2010; Kerr & Mackenzie, 2012; West & Allin, 2010) ผู้วิจัยจึงกำหนดกีฬาที่จะศึกษาประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

ประเภทเล่นกับบอร์ด ได้แก่ Sand boarding, Wind surfing, Kite surfing, Rive boarding, River surfing, Surfing, Flow boarding, Sky surfing, Skate boarding, Mountain boarding, Wake boarding, Dirt surfing, Street lugging

ประเภทเครื่องยนต์หายนะ ได้แก่ Motocross, Snow cross, Rallying, Drifting, Super cross, Motorcycle rallying

ประเภทเล่นบนพื้นผิวน้ำ ได้แก่ Rafting, Whitewater Kayaking, Whitewater Canoeing, Free-diving, Scuba diving, Coasteering, Jet ski, Waters kiing

ประเภทภูเขาสูง ได้แก่ Rock climbing, Bouldering, Canyoning, Free solo climbing

ประเภทโรยตัวจากที่สูง ได้แก่ Parachuting (Sky diving), Bungee jumping, Wingsuit flying, Base jumping

ประเภทการบินบนอากาศ ได้แก่ Gliding, Paragliding, Hang gliding, Powered paragliding, Air racing

อื่น ๆ ได้แก่ Mountain biking, BMX, Inline skating, Parkour, Cliff diving, Paintball, Orienteering, Rappelling, Caving, Zip-lining, Freestyle skiing, Powerbocking, Stunt pogoing, Slack lining, Freestyle scootering, Free running

จากความหมายที่กล่าวมา สรุปได้ว่า กีฬาที่มีความเสี่ยงสูงเป็นกิจกรรมกีฬาที่มีความเร็ว ความสูงมากกว่ากีฬาทั่วไป ต้องมีอุปกรณ์พิเศษเพื่อป้องกันการบาดเจ็บ และมีโอกาสที่ผู้เล่นจะได้รับการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตมากกว่ากีฬาทั่วไป

พฤติกรรมการณ์เลือกเล่นกีฬา

ความหมายของพฤติกรรม

ประทีป จินจี่ (2540) ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง สิ่งที่บุคคลกระทำ แสดงออกหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ที่สามารถสังเกตและวัดได้ตรงกัน

เฉลิมพล ต้นสกุล (2541) ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นซึ่งอาจเป็นการกระทำที่บุคคลนั้นแสดงออกมา รวมทั้งกิจกรรมที่เกิดขึ้นภายในตัวบุคคล และกิจกรรมนี้อาจสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส หรือไม่สามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส สามารถแบ่งพฤติกรรมได้ 2 ประเภท คือ

1. พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) คือ การกระทำที่เกิดขึ้นสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัสหรืออาจใช้เครื่องมือช่วย
2. พฤติกรรมภายใน (Covert behavior) คือ กระบวนการที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ บุคคลไม่สามารถสังเกตได้

สุรพล พะยอมแย้ม (2545) ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำอันเกิดจากการกระตุ้นหรือถูกจูงใจจากสิ่งเร้าต่าง ๆ การกระทำหรือพฤติกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลได้ใช้กระบวนการ กลั่นกรอง ตกแต่ง และตั้งใจที่จะทำให้เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้อื่นได้สัมผัสและรับรู้ ทั้งนี้ เราจะเห็นได้ว่า มีพฤติกรรมจำนวนมาก แม้จะกระทำด้วยสาเหตุหรือจุดมุ่งหมายเดียวกัน แต่ลักษณะท่าทางอาการอาจแตกต่างกัน เมื่อบุคคล เวลา สถานที่ หรือสถานการณ์เปลี่ยนไป ความแตกต่างที่เกิดขึ้นนี้เป็นเพราะการกระทำในแต่ละครั้ง ของบุคคลที่มีสภาพร่างกายปกติ ล้วนแล้วแต่ต้องผ่านกระบวนการคิดและการตัดสินใจ อันประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกของผู้กระทำ พฤติกรรมนั้น ๆ จึงทำให้พฤติกรรมของแต่ละคน และพฤติกรรมแต่ละคราวเปลี่ยนแปลงหรือปรับเปลี่ยนไปตามเรื่องที่เกี่ยวข้องเสมอ ด้วยเหตุผลที่ว่าพฤติกรรมแต่ละครั้งเกิดจากกระบวนการ ดังนั้น หากพิจารณาแยกกระบวนการนั้น ๆ แล้ว ประกอบไปด้วย 3 ส่วน คือ 1. ส่วนการแสดงออกหรือกิริยาท่าทาง (Acting) 2. ส่วนการคิดเกี่ยวกับกิริยานั้น (Thinking) 3. ส่วนความรู้สึกที่มีอยู่ในขณะนั้น (Feeling)

ไพบูลย์ ศรีชัยสวัสดิ์ (2549) กล่าวว่า พฤติกรรม หมายถึง ปฏิบัติกิริยา หรือกิจกรรมทุกชนิด ที่มนุษย์กระทำแม้ว่าจะสังเกตได้หรือไม่ก็ตาม ซึ่งอาจเป็นการกระทำที่บุคคล นั้นแสดงออกมา หรือเป็นกิจกรรมภายในตัวบุคคลทั้งที่สังเกตได้โดยตรง หรือใช้เครื่องมือช่วย โดยอาจจะเกิดขึ้นทันที หรือเกิดขึ้นหลังจากถูกกระตุ้นมาแล้วระยะหนึ่ง

ราชบัณฑิตยสถาน (2556) ให้ความหมายของพฤติกรรมว่า หมายถึง การกระทำหรืออาการที่แสดงออกทางกล้ามเนื้อ ความคิด และความรู้สึกเพื่อตอบสนองต่อสิ่งเร้า

Allen and Santrock (1993) ให้ความหมายว่า พฤติกรรม คือ ทุก ๆ สิ่งที่บุคคลทำซึ่งสามารถ สังเกตได้โดยตรง หรืออยู่ในกระบวนการทางจิตใจ ซึ่งได้แก่ ความคิด ความรู้สึก และ แรงขับซึ่งเป็น ประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่ไม่สามารถจะสังเกตได้โดยตรง

จากความหมายข้างต้นนั้น พฤติกรรมของมนุษย์มีความหมายครอบคลุมการแสดงออก ทั้งทางด้าน ร่างกาย และจิตใจ ซึ่งถ้าเป็นการแสดงออกทางด้านร่างกายก็จะแสดงออกมาให้เห็นได้ อย่างชัดเจน เช่น เดิน วิ่ง นอน หรือกระโดด เป็นต้น แต่ถ้าเป็นการแสดงออกที่อยู่ในกระบวนการ ของจิตใจ ก็จะไม่แสดง ออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน ซ้ำซ่อนอยู่ภายในจิตใจ เช่น ความคิด ความรู้สึก หรือแรงจูงใจ เป็นต้น เมื่อไม่ สามารถสังเกตเห็นได้โดยตรงแล้ว ก็ต้องอาศัยการคาดเดาสรุปเอาจาก การกระทำต่าง ๆ ที่สามารถสังเกตเห็นได้

ประเภทของพฤติกรรม

พฤติกรรมมนุษย์มีความซับซ้อนที่ต้องศึกษาโดยละเอียด แต่อย่างไรก็ตาม นักวิชาการ ได้ จำแนก พฤติกรรมมนุษย์ที่เป็นสาระในการศึกษาออกเป็นประเภทต่าง ๆ โดยใช้เกณฑ์ในการ จำแนก 5 เกณฑ์ (บุญศรี คำชาย, 2545) ดังนี้

1. เกณฑ์ในการใช้การสังเกต ในการใช้การสังเกตเป็นเกณฑ์ พฤติกรรมสามารถจำแนก เป็น 2 ประเภท ประเภทแรก คือ พฤติกรรมภายนอก (Overt behavior) ซึ่งปรากฏเห็นได้ชัดเจน เช่น การหัวเราะ ยิ้ม ร้องไห้ เป็นต้น ประเภทที่สอง คือ พฤติกรรมภายใน (Covert behavior) ซึ่งไม่ ปรากฏให้สามารถสังเกตได้อย่างชัดเจน เช่น ความคิด ความรู้สึก การเข้าใจ ความจำ เป็นต้น พฤติกรรมภายนอกและพฤติกรรมภายในมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน กล่าวคือ พฤติกรรมภายนอก และพฤติกรรมภายในต่างก็เป็นตัวกำหนดซึ่งกันและกัน เช่น ถ้าพฤติกรรมภายใน โสกเศร้า ก็จะ แสดง ออกมาเป็นพฤติกรรมภายนอกทางสีหน้าแววตาเศร้า ท่าทางเก็บกดเก็บตัว หรือร้องไห้ ออกมาได้ ในทำนอง เดียวกัน ถ้าพฤติกรรมภายนอกเกรี้ยวกราด ตวาดแม่ไปโดยไม่ตั้งใจ ก็จะส่งผล ให้เกิดพฤติกรรมภายใน คือ รู้สึกผิด และอาจคิดในทางร้ายว่าแม่ไม่รักตน

2. เกณฑ์ด้านแหล่งกำเนิดพฤติกรรม ในการใช้แหล่งที่เกิดเป็นเกณฑ์ พฤติกรรมสามารถ จำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก คือ พฤติกรรมวุฒิภาวะ (Maturity) ซึ่งเป็นความพร้อมที่ เกิดขึ้นโดยมีธรรมชาติเป็นตัวกำหนดให้เป็นไปตาม เผ่าพันธุ์ และวงจรของชีวิต มนุษย์สามารถเกิด พฤติกรรมนั้นขึ้นมาได้ด้วยตนเอง ไม่ต้องผ่านประสบการณ์ หรือการฝึกฝน เช่น การคลาน การ ร้องไห้ การนอน เป็นต้น ประเภทที่สอง คือ พฤติกรรมที่เกิดจากการ เรียนรู้ (Learned) ซึ่งเป็นผลมา จากการใช้ประสบการณ์และการฝึกฝน เช่น การว่ายน้ำ การขี่จักรยาน การอ่านหนังสือ เป็นต้น

3. เกณฑ์ด้านภาวะทางจิตของบุคคล ในการใช้ภาวะทางจิตของบุคคลเป็นเกณฑ์ พฤติกรรมสามารถจำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก คือ พฤติกรรมที่กระทำโดยรู้ตัว

(Conscious) เป็นพฤติกรรมที่อยู่ในระดับจิตสำนึก เช่น พุด วิ่ง เดิน เป็นต้น ประเภทที่สอง พฤติกรรมที่กระทำโดยไม่รู้ตัว (Unconscious) เป็นพฤติกรรมที่อยู่ในระดับ จิตไร้สำนึก หรือจิตใต้สำนึก หรือเป็นพฤติกรรมที่ขาดสติสัมปชัญญะ เช่น ผื่น ละเมอ เป็นต้น

4. เกณฑ์ด้านการแสดงออกของอินทรีย์ ในการใช้การแสดงออกของอินทรีย์เป็นเกณฑ์ พฤติกรรมสามารถจำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก คือ พฤติกรรมทางกาย (Physical activity) เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกโดยใช้อวัยวะของ ร่างกายอย่างเป็นทางการ เช่น การเคลื่อนไหวร่างกายด้วยแขนหรือขา การปรับเปลี่ยนอิริยาบถของ ร่างกาย การพยักหน้า การโคลงตัว เป็นต้น ประเภทที่สอง พฤติกรรมทางจิต (Psychological activity) เป็นพฤติกรรมที่อยู่ภายใน เช่น ความคิด ความเข้าใจ หรือการเกิดอารมณ์ เป็นต้น

5. เกณฑ์ด้านการทำงานของระบบประสาท ในการใช้การทำงานของระบบประสาทเป็น เกณฑ์ พฤติกรรมสามารถจำแนกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทแรก คือ พฤติกรรมที่ควบคุมได้ (Voluntary) เป็นพฤติกรรมที่อยู่ในความควบคุมและสั่งการด้วยสมอง จึงสามารถแสดงพฤติกรรม ได้ตามที่ต้องการ เช่น การพูดคุย การแวงแขนขา เป็นต้น ประเภทที่สอง พฤติกรรมที่ควบคุมไม่ได้ (Involuntary) เป็นการทำงานของอินทรีย์ที่เป็นไปโดยอัตโนมัติ เช่น ปฏิกริยาสะท้อน (สะอึก) สัญชาติญาณ (สะอื้น) และการทำงานของระบบอวัยวะภายใน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า พฤติกรรมครอบคลุมถึงการกระทำทุกอย่างของมนุษย์ ทั้งที่ ปรากฏชัดเจน และไม่ปรากฏชัดเจน ในอันที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายในและสิ่งเร้าภายนอก เพื่อให้เกิดความ สมดุลของระบบในร่างกายและจิตใจ ทำให้ตอบสนองความต้องการของอินทรีย์ได้อย่างมี ประสิทธิภาพ ซึ่งถือเป็นความสามารถในการปรับตัวและการจัดการกับสภาพการต่าง ๆ ของมนุษย์

การวัดพฤติกรรม

พฤติกรรมของบุคคล ประกอบด้วยพฤติกรรมภายนอก และภายใน การที่จะศึกษา พฤติกรรมสามารถทำได้หลายวิธี ถ้าเป็นพฤติกรรมภายนอกที่บุคคลแสดงออกมาให้บุคคลอื่นเห็น ได้ ศึกษาได้โดยสังเกตทางตรงและทางอ้อม แต่ถ้าเป็นพฤติกรรมภายใน ไม่สามารถสังเกตได้ ต้องใช้วิธีการทางอ้อม โดยการสัมภาษณ์ การทดสอบด้วยแบบทดสอบ และการทดลองใน ห้องปฏิบัติการ เพราะฉะนั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวัดพฤติกรรมอาจทำได้โดยการสร้างแบบสอบถาม แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต หรือใช้เครื่องมืออื่นประกอบ

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2524) ได้กล่าวถึง วิธีการศึกษาพฤติกรรมมี 2 วิธี คือ

1. การศึกษาพฤติกรรมทางตรง

1.1 การสังเกตแบบให้ผู้ถูกสังเกตรู้ตัว (Direct observation) เช่น การสังเกต พฤติกรรมของนักเรียนในห้องเรียน โดยบอกให้นักเรียนในชั้นได้ทราบว่าคุณสังเกตดูว่าใครทำ

พฤติกรรมอะไรบ้างในห้อง การสังเกตแบบนี้อาจทำให้บางคนไม่แสดงพฤติกรรมที่แท้จริงออกมา

1.2 การสังเกตแบบธรรมชาติ (Naturalistic observation) คือ การสังเกตพฤติกรรมในลักษณะที่ไม่ให้ผู้ที่ถูกสังเกตรู้ว่าถูกสังเกตพฤติกรรมอยู่ การสังเกตแบบนี้จะได้พฤติกรรมที่แท้จริงมาก และสามารถนำผลที่ได้มาอธิบายพฤติกรรมที่ใกล้เคียงกันหรือเหมือนกัน ข้อจำกัดของวิธีสังเกตแบบธรรมชาติ คือ ต้องใช้เวลามาก จึงจะสังเกตพฤติกรรมที่ต้องการได้ และการสังเกตทำเป็นเวลาดิตต่อกันเป็นจำนวนหลายครั้ง

2. การศึกษาพฤติกรรมทางอ้อม สามารถแบ่งออกได้หลายวิธี คือ

2.1 การสัมภาษณ์ เป็นวิธีที่ผู้ศึกษาใช้การซักถามข้อมูลจากบุคคล หรือกลุ่มบุคคล โดยการซักถามแบบเผชิญหน้ากัน โดยตรง หรือมีคนกลางทำหน้าที่ซักถามให้ก็ได้ การสัมภาษณ์แบ่งออกเป็นสองประเภท คือ การสัมภาษณ์ทางตรง ทำได้โดยผู้สัมภาษณ์ถามเป็นเรื่อง ๆ ตามที่ได้ตั้งจุดหมายเอาไว้ และการสัมภาษณ์ทางอ้อม ซึ่งผู้ถูกสัมภาษณ์จะไม่ทราบว่าผู้สัมภาษณ์ต้องการอะไร การสัมภาษณ์แม้จะได้ข้อมูลมากแต่ก็มีข้อจำกัด คือ ในบางเรื่องผู้สัมภาษณ์ไม่ต้องการให้เปิดเผย

2.2 การใช้แบบสอบถาม เป็นวิธีการที่เหมาะสมกับการศึกษาพฤติกรรมของบุคคลเป็นจำนวนมาก ผู้ที่อ่านออกเขียนได้ และการสอบถามข้อมูลของบุคคลที่อยู่ห่างไกลหรือกระจัดกระจายมาก นอกจากนี้ ยังสามารถถามพฤติกรรมในอดีตหรือทราบแนวโน้มพฤติกรรมในอนาคตได้อีกด้วย

2.3 การทดลอง เป็นการศึกษาพฤติกรรม โดยผู้ถูกศึกษาจะอยู่ในสภาพการควบคุมตามที่ผู้ศึกษาต้องการ โดยสภาพที่แท้จริงแล้วการควบคุมทำได้ในห้องทดลอง แต่ชุมชน การศึกษา พฤติกรรมของชุมชน โดยควบคุมตัวแปรต่าง ๆ คงเป็นไปได้น้อยมาก การทดลองในห้องปฏิบัติการจะทำให้ข้อมูลจำกัด ซึ่งบางครั้งอาจนำไปใช้ในสภาพความเป็นจริงไม่ได้เสมอไป

2.4 การทำแบบบันทึก ทำให้ทราบพฤติกรรมของบุคคล โดยให้บุคคลแต่ละคนทำบันทึกพฤติกรรมของตนเอง ซึ่งอาจเป็นบันทึกประจำวัน หรือศึกษาพฤติกรรมแต่ละประเภท เช่น พฤติกรรมการเงิน พฤติกรรมการทำงาน พฤติกรรมสุขภาพ เป็นต้น

ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาผู้ที่มีพฤติกรรมการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ซึ่ง ปฏิพัทธ์ อูราโรจน์ (2555) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการเล่นกีฬาว่า การเล่นกีฬานั้น ประกอบด้วยกิจกรรมปกติหรือทักษะที่อยู่ภายใต้กติกาซึ่งถูกกำหนดโดยความเห็นที่ตรงกัน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อการพักผ่อน การแข่งขัน ความเพลิดเพลิน ความสำเร็จ การพัฒนาของทักษะ หรือหลายสิ่งรวมกัน กีฬาเป็นกิจกรรมที่ควบคู่กับการแข่งขัน โดยการเล่นกีฬานั้นมีหลายวัตถุประสงค์อาจจะเล่นเพื่อความบันเทิง เล่นกีฬาเป็นอาชีพ เหล่านี้ก็ล้วนเป็นสิ่งที่ควบคู่ไป

กับการมีสุขภาพที่แข็งแรงจากการออกกำลังกายโดยการเล่นกีฬาทั้งสิ้น และการเล่นกีฬานั้นมีหลายประเภทซึ่งขึ้นอยู่กับบุคคลว่าต้องการเล่นกีฬาชนิดใด ซึ่งกีฬาแต่ละชนิดก็มีความแตกต่างกันทั้งวิธีการเล่น กฎกติกา มารยาท ขึ้นอยู่กับความชอบและความถนัดของแต่ละบุคคล ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยการจำแนกผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ดังนั้น ในการวัดพฤติกรรมการเลือกเล่นกีฬาของผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ผู้วิจัยจึงได้ทำการวัดพฤติกรรมในทางตรงด้วยการสังเกตแบบธรรมชาติ ที่เห็นชัดว่าเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงหรือไม่ โดยเก็บข้อมูลจากคนสองกลุ่ม คือ ผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีของรีดเดอร์ ที่ได้ทำการศึกษาในเรื่องของกระบวนการตัดสินใจมาเป็นทฤษฎีฐานในการอธิบายผู้ที่ตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ดังนี้

ทฤษฎีของ Reeder (n.d. อ้างถึงใน สุคารา ดิษฐาภรณ์, 2535) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมของบุคคลและแสดงให้เห็นว่า การกระทำของบุคคลนั้นเป็นผลมาจากการที่ บุคคลมีความเชื่อหรือ ไม่เชื่อ (Belief or disbelief) ในสิ่งนั้น ๆ ดังนั้น ในการตัดสินใจเลือกกระทำ พฤติกรรมทางสังคมของบุคคลทุกเรื่อง จึงมีผลมาจากการที่มีความเชื่อและไม่เชื่อดังกล่าว โดยเฉพาะพฤติกรรมของบุคคลที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ Reeder ได้แบ่งปัจจัยออกเป็นประเภทต่าง ๆ ถึง 3 ประเภท คือ ปัจจัยดึง (Pull factors) ปัจจัยผลัก (Push factors) และปัจจัยความสามารถ (Able-factors) ดังนี้

1. ปัจจัยดึง (Pull factors) ความมุ่งประสงค์ที่จะให้บรรลุและให้สัมฤทธิ์จุดประสงค์ในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดนั้น ผู้กระทำจะมีกำหนดเป้าหมาย หรือจุดประสงค์ไว้ก่อนล่วงหน้าและ ผู้กระทำพยายามกระทำทุกวิถีทางเพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

1.1 ความเชื่อ (Belief orientation) ความเชื่อนั้นเป็นผลมาจากการที่บุคคลได้รับรู้ไม่ว่าจะเป็นแนวคิดหรือความรู้ ซึ่งความเชื่อเหล่านี้จะมีผลต่อการตัดสินใจของบุคคลและพฤติกรรมทางสังคม ในกรณีที่ว่าบุคคลจะเลือกรูปแบบของพฤติกรรมพื้นฐานของความเชื่อที่ตนยึดมั่นอยู่ ซึ่งความเชื่อนี้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556) ได้ให้คำนิยามไว้ คือ การยอมรับ ข้อเสนอใดข้อเสนอหนึ่งว่าเป็นจริง ความเชื่อจะก่อให้เกิดภาวะทางจิตใจในบุคคลซึ่งอาจเป็น พื้นฐานสำหรับการกระทำโดยสมัครใจของบุคคลนั้น แต่อย่างไรก็ตามความเชื่อนี้จะทำให้บุคคล ได้กระทำหรือไม่กระทำพฤติกรรมก็เป็นได้

1.2 ค่านิยม (Value standards) เป็นสิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตนเอง ค่านิยมนั้นเป็นความเชื่ออย่างหนึ่งที่มีลักษณะถาวร ค่านิยมของมนุษย์จะแสดงออกทางทัศนคติและพฤติกรรมของมนุษย์ในเกือบทุกรูปแบบ ค่านิยมมีผลต่อการตัดสินใจ

ในกรณีที่ว่า การกระทำทางสังคมของบุคคลพยายามที่จะกระทำให้สอดคล้องกับค่านิยมที่ยึดถืออยู่

1.3 นิสัยและขนบธรรมเนียม (Habits and customs) คือ แบบอย่างพฤติกรรมที่สังคมกำหนดไว้แล้วสืบต่อกันมาด้วยประเพณี และถ้ามีการละเมิดก็จะถูกบังคับด้วยการที่สังคมไม่เห็นชอบด้วยในการตัดสินใจที่จะเลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของมนุษย์นั้น ส่วนหนึ่งจึงเนื่องมาจากแบบอย่างพฤติกรรมที่สังคมกำหนดไว้ให้แล้ว

2. ปัจจัยผลักดัน (Push factors)

2.1 ความคาดหวัง (Expectation) คือ ทำหน้าที่ของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อพฤติกรรมของบุคคลเกี่ยวข้องกับตัวเอง โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นถือปฏิบัติและกระทำในสิ่งที่ตนต้องการ ดังนั้น ในการเลือกกระทำพฤติกรรม (Social action) ส่วนหนึ่งจึงขึ้นอยู่กับความคาดหวังและทำหน้าที่ของบุคคลอื่นด้วย

2.2 ข้อผูกพัน (Commitments) คือ สิ่งที่ผู้กระทำเชื่อว่าเขาถูกผูกมัดที่จะต้องกระทำให้สอดคล้องกับสถานการณ์นั้น ๆ ข้อผูกพันจะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ และการกระทำของสังคม เพราะผู้กระทำตั้งใจที่จะกระทำสิ่งนั้น ๆ เนื่องจากเขารู้ว่าเขามีข้อผูกพันที่จะต้องกระทำ

2.3 การบังคับ (Force) คือ การช่วยกระตุ้นให้ผู้กระทำตัดสินใจกระทำได้เร็วขึ้น เพราะ ขณะที่ผู้กระทำสิ่งต่าง ๆ นั้น เขาอาจจะยังไม่แน่ใจว่าจะกระทำพฤติกรรมนั้นดีหรือไม่ แต่เมื่อมีการบังคับก็จะทำให้ตัดสินใจกระทำพฤติกรรมนั้นได้เร็วขึ้น

3. ปัจจัยเรื่องความสามารถ (Able-factors)

3.1 โอกาส (Opportunity) เป็นความคิดของผู้กระทำที่เชื่อว่าสถานการณ์ที่เกิดขึ้นช่วยให้มีโอกาสเลือกกระทำ

3.2 ความสามารถ (Ability) คือ การที่ผู้กระทำรู้ถึงความสามารถของตัวเองซึ่งก่อให้เกิดผลสำเร็จในเรื่องนั้นได้ การตระหนักถึงความสามารถนี้จะนำไปสู่การตัดสินใจและการกระทำทางสังคม โดยทั่วไปแล้วการที่บุคคลกระทำพฤติกรรมใด ๆ บุคคลจะพิจารณาความสามารถของตนเองเสียก่อน

3.3 การสนับสนุน (Support) คือ สิ่งที่ผู้กระทำรู้ว่าจะได้รับหรือคิดว่าจะได้รับจากการ กระทำนั้น ๆ จากองค์ประกอบทั้ง 10 ประการ Reeder ได้อธิบายถึงแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยหรือสาเหตุที่มีผลต่อการกระทำทางสังคม ดังนี้

3.3.1 ในสถานการณ์ของการกระทำทางสังคม จะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลหลายคน ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเหตุผลแต่ละอย่างในการตัดสินใจในการกระทำ

3.3.2 บุคคลหรือองค์การจะตัดสินใจ หรือแสดงการกระทำบนพื้นฐานของกลุ่มเหตุผล ซึ่งผู้ตัดสินใจเองได้คิดว่ามันสอดคล้องหรือตรงกับปัญหาและสถานการณ์นั้น ๆ

3.3.3 เหตุผลบางประการจะสนับสนุนการตัดสินใจ และเหตุผลบางประการ อาจจะต้องดำเนินการตัดสินใจ

3.3.4 เหตุผลนั้นผู้ตัดสินใจจะตระหนักหรือให้น้ำหนักที่แตกต่างกัน ในการเลือก เหตุผล หรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ

3.3.5 เหตุผลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจนั้น อาจจะเป็นเหตุผลเฉพาะจากเหตุผล เพียงหนึ่ง ประการหรือมากกว่าจำนวนเหตุผลหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำนั้น 10 ประการ ที่กล่าว มาแล้ว

3.3.6 อาจจะมีเหตุผลสองหรือสามประการจากเหตุผลทั้ง 10 ประการ หรืออาจจะ ไม่มีเลยที่ จะมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในทุกโอกาส

3.3.7 กลุ่มของปัจจัยหรือเหตุผลที่มีอิทธิพลต่อการกระทำทางสังคมนั้น ย่อมจะมีการ เปลี่ยนแปลงได้

3.3.8 ผู้กระทำผู้ตัดสินใจสามารถจะเลือกทางเลือก โดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างกัน ออกไปในบุคคลแต่ละคน

3.3.9 สำหรับกรณีเฉพาะบางอย่างภายใต้การกระทำทางสังคม จะมีบ่อยครั้งที่มี ทางเลือก สองหรือสามทางเพื่อที่จะสนองตอบต่อสถานการณ์นั้น

3.3.10 เหตุผลที่จะตัดสินใจ สามารถที่จะมองเห็นได้จากทางเลือกที่ถูกเลือกแล้ว จากการสืบค้นข้อมูลสรุปได้ว่า พฤติกรรมการเลือกเล่นกีฬา คือ การที่บุคคลเลือกเล่น กีฬา โดยแสดงออกทางด้านร่างกายที่ออกมาให้เห็น ได้อย่างชัดเจนว่าเล่นกีฬาอะไร หรือกิจกรรม ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นซึ่งอาจเป็นการกระทำที่บุคคลนั้นแสดงออกมาสามารถสังเกตได้ด้วยประสาทสัมผัส โดยกระบวนการตัดสินใจของแต่ละบุคคลนั้นมาจากปัจจัยทั้งภายในและภายนอกที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ปัจจัยในการจำแนกพฤติกรรมการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

1. บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (Personality)

ความหมายของบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (Personality)

การศึกษาเรื่องบุคลิกภาพที่เป็นที่ยอมรับกันมาในปัจจุบัน คือ แนวคิดบุคลิกภาพห้า องค์ประกอบ (The big five หรือ Five factor model: FFM) ด้วยเหตุที่สามารถประยุกต์ได้กับ วัฒนธรรมต่าง ๆ ระหว่างปี ค.ศ. 1960-1970 ความสำคัญของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบยังไม่ เป็นที่ยอมรับ แต่เริ่มมีบทบาทอีกครั้งช่วงปี ค.ศ. 1980 ซึ่งนักวิจัยในสาขาต่าง ๆ สรุปว่า รูปแบบ บุคลิกภาพเหล่านี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานของบุคลิกภาพที่สามารถพบได้จากรายงานด้วยตนเอง

และการประเมินในกลุ่มวัยต่าง ๆ (McCrae & John, 1992)

Costa and McCrae (1996, pp. 51-87) ได้สรุปแนวคิดของทฤษฎีโอเชนกับนอร์แมน ซึ่งแบ่งลักษณะนิสัยออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ เก็บตัว-แสดงตัว (Introverted-extroverted) และ หวั่นไหว-มั่นคง (Neuroticism-stability) ต่อมาได้พัฒนาขึ้นเป็นบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ จนกลายเป็นบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Eysenck, 1970; Norman, 1963)

ทฤษฎีและแนวคิดบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ

แนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบได้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะนิสัย (Trait theory) คุณลักษณะนิสัย (Trait) เป็นคำศัพท์ที่นำไปใช้ในการอธิบายพฤติกรรมที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล คุณลักษณะนิสัย (Trait) หมายถึง ความโน้มเอียงในการแสดง พฤติกรรมของบุคคล คุณลักษณะทางบุคลิกภาพเป็นแนวคิดหนึ่งในเรื่องของลักษณะนิสัย (Disposition) นั่นคือ เป็นลักษณะบางอย่างที่มีลักษณะค่อนข้างคงที่ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง แต่ในทางกลับกันยังมีพฤติกรรมเฉพาะอย่างของบุคคลซึ่งเป็นลักษณะที่แฝงอยู่ (สุพานี สฤณภูวนิช, 2552)

McCrae and Costa (1987) กล่าวว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ หรือเรียกชื่อย่อว่า “OCEAN” คือ การอธิบายลักษณะของมนุษย์ซึ่งบรรจุคุณลักษณะประจำตัวย่อย ๆ ของมนุษย์ที่มี ลักษณะคล้ายกันไว้ด้วยกันแบ่งเป็น 5 องค์ประกอบ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) บุคลิกภาพแสดงตัว (Extraversion) บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness)

จากความหมายดังกล่าวนี้พอสรุปได้ว่า บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ หมายถึง การให้ คำจำกัดความลักษณะนิสัย โดยพยายามอธิบายถึงส่วนประกอบหลักของคุณลักษณะนิสัยจาก คุณลักษณะประจำตัวย่อย ๆ ในแต่ละด้านของมนุษย์ อันประกอบเป็นบุคลิกภาพ 5 แบบ ได้แก่ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) บุคลิกภาพแบบ เปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness)

องค์ประกอบของบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ

องค์ประกอบแต่ละด้านของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ประกอบด้วย คุณลักษณะย่อย ซึ่งจะช่วยให้สามารถมั่นใจได้ว่าการวัดสามารถครอบคลุมความคิด ความรู้สึก และการกระทำเท่าที่จะเป็นไปได้มากที่สุดแยกแยะความแตกต่างระหว่างบุคคลที่อยู่ในแต่ละคุณลักษณะย่อยได้คำนิยามของบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ และคุณลักษณะย่อยมีดังนี้ (Costa & McCrae, 1992)

1. บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Neuroticism) ประกอบด้วยลักษณะย่อย 6 ด้าน ดังนี้ ความวิตกกังวล (Worry) ความโกรธ (Angry hostility) ความท้อแท้ (Discouragement) การคำนึงถึงแต่ตนเอง (Self-consciousness) การถูกกระตุ้น (Impulsiveness) และความเปราะบาง (Vulnerability) โดยลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวต่ำ และลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวสูง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 1 ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบหวั่นไหว (Costa & McCrae, 1992)

บุคลิกภาพแบบหวั่นไหว	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนสูง
ความวิตกกังวล	ผ่อนคลายสงบ	ไม่ผ่อนคลาย วิตกกังวล
ความโกรธ	สุขุม โกรธยาก	โกรธง่าย
ความท้อแท้	ท้อแท้สิ้นหวังยาก	ท้อแท้สิ้นหวังง่าย
การคำนึงถึงแต่ตนเอง	ไม่ค่อยรู้สึกอึดอัดใจ	รู้สึกอึดอัดใจง่าย
การถูกกระตุ้น	ทนต่อแรงกระตุ้นได้ดี	ถูกยั่วง่าย
ความเปราะบาง	จัดการกับความเครียดได้ดี	ไม่สามารถจัดการกับความเครียดได้

2. บุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Extraversion) ตัวประกอบด้วยลักษณะย่อย 6 ด้าน ดังนี้ ความอบอุ่น (Warmth) การชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น (Gregariousness) การกล้าแสดงออก (Assertiveness) การชอบทำกิจกรรม (Activity) การแสวงหาความตื่นเต้น (Excitement seeking) และการมีอารมณ์เชิงบวก (Positive emotions) โดยลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวต่ำ และลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 2 ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบแสดงตัว (Costa & McCrae, 1992)

บุคลิกภาพแบบแสดงตัว	ลักษณะของผู้ที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะของผู้ที่ได้คะแนนสูง
ความอบอุ่น	ถือตัวมีความเป็นพิธีการ	เป็นที่รัก ที่มีความเป็นมิตร
การชอบอยู่ร่วมกับผู้อื่น	ไม่ชอบเข้าสังคม	ชอบเข้าสังคม
กล้าแสดงออก	ชอบอยู่เบื้องหลัง	ชอบแสดงออก ชอบพูด เป็นผู้นำ
การชอบทำกิจกรรม	ทำกิจกรรมอย่างไม่เร่รุ่ม	ทำกิจกรรมอย่างกระฉับกระเฉง
การแสวงหาความตื่นเต้น	ไม่ต้องการความตื่นเต้น	กระหายความตื่นเต้น
การมีอารมณ์เชิงบวก	ไม่ค่อยร่าเริง	ร่าเริง มองโลกในแง่ดี

3. บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Openness to experience) ประกอบด้วย ลักษณะย่อย 6 ด้าน ดังนี้ ช่างฝัน (Fantasy) การมีอารมณ์สุนทรียภาพ (Aesthetics) การเปิดเผยความรู้สึก (Feelings) การปฏิบัติ (Actions) การมีความคิด (Ideas) และการยอมรับค่านิยม (Values) โดยลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ต่ำ และลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์สูง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 3 ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ (Costa & McCrae, 1992)

บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนสูง
ช่างฝัน	ให้ความสำคัญกับปัจจุบัน	มีจินตนาการ ช่างฝัน
การมีอารมณ์สุนทรียภาพ	ไม่สนใจศิลปะ	มีความซาบซึ้งในศิลปะและความสวยงาม
การเปิดเผยความรู้สึก	เพิกเฉย ไม่สนใจความรู้สึก	เห็นคุณค่าของอารมณ์ต่าง ๆ
การปฏิบัติ	ชอบทำสิ่งที่เคยชิน	ชอบความหลากหลาย ลองสิ่งใหม่ ๆ
การมีความคิด	เน้นที่ความคิดแคบ ๆ	มีความคิดหลากหลายในมุมมองกว้าง
การยอมรับค่านิยม	ยึดกับกฎเกณฑ์เดิม	พร้อมรับค่านิยมใหม่ เปิดกว้าง

4. บุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Agreeableness) ประกอบด้วยลักษณะย่อย 6 ด้าน ดังนี้ การเชื่อใจผู้อื่น (Trust) ความตรงไปตรงมา (Straightforwardness) ความเอื้อเฟื้อ (Altruism) การคล้อยตามผู้อื่น (Compliance) ความสุภาพ (Modesty) และการมีจิตอ่อนไหว (Tender mindedness) โดยลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมต่ำ และลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมสูง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 4 ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบประนีประนอม (Costa & McCrae, 1992)

บุคลิกภาพแบบประนีประนอม	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนสูง
การเชื่อใจผู้อื่น	ชอบเยาะเย้ยถากถาง ช่างระแวง	เห็นว่าผู้อื่นซื่อสัตย์ และมี เจตนาดี
ความตรงไปตรงมา	ระแวงระวัง พุดเกินความจริง	ตรงไปตรงมา เปิดเผย
ความรู้สึเกื้อเฟื้อ	ไม่เต็มใจที่จะช่วยเหลือผู้อื่น	เต็มใจที่จะช่วยเหลือผู้อื่น
การคล้อยตามผู้อื่น	ก้าวร้าว ชอบแข่งขัน	ประนีประนอม คล้อยตาม
ความสุภาพ	รู้สึกว่าคุณเหนือกว่าผู้อื่น	ใจง่าย ถ่อมตัว
การมีจิตใจอ่อนไหว	หัวแข็ง ยึดเหตุผล	มีจิตใจอ่อนโยน พร้อมที่จะ เปลี่ยนแปลง

5. บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Conscientiousness) ประกอบด้วยลักษณะย่อย 6 ด้าน ดังนี้ การมีความสามารถ (Competence) การมีระเบียบ (Order) การมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ (Dutifulness) การมีความต้องการสัมฤทธิ์ผล (Achievement striving) การมีวินัยในตนเอง (Self discipline) และการมีความสุขุมรอบคอบ (Deliberation) โดยลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกต่ำ และลักษณะของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสูง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ 5 ลักษณะองค์ประกอบของบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก (Costa & McCrae, 1992)

บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนต่ำ	ลักษณะผู้ที่ได้คะแนนสูง
การมีความสามารถ	รู้สึกว่าตนเองไม่มีความพร้อม	รู้สึกว่าตนเองมีความสามารถ
การมีระเบียบ	ไม่มีความเป็นระเบียบไม่มีระบบ	มีความเป็นระเบียบเรียบร้อยสะอาด
การมีความรับผิดชอบ หน้าที่	ไม่เอาใจใส่หน้าที่	มีความสำนึกรับผิดชอบต่อ หน้าที่
การมีความต้องการสัมฤทธิ์ ผล	ต้องการประสบความสำเร็จใน ระดับต่ำ	พยายามเพื่อให้ประสบ ความสำเร็จ
การมีวินัยในตนเอง	ผัดวันประกันพรุ่ง วอกแวก	มุ่งการปฏิบัติให้สำเร็จ
การมีความสุขรอบคอบ	ตัดสินใจอย่างเร่งรีบ	คิดอย่างรอบคอบก่อนที่จะ ปฏิบัติ

แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบของคอस्ताและแมคเคร

คอस्ताและแมคเครได้พัฒนาแบบทดสอบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบที่เรียกว่า The NEO personality inventory (NEO-PI) ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่มีข้อความให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (Self report scales) จากมาตรวัดระดับต่าง ๆ 5 ระดับ โดยเริ่มจากเห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strong degree) จนถึงไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง (Strongly disagree) มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 181 ข้อ ต่อมาได้มีการพัฒนาเป็นแบบฉบับสั้น ๆ เรียกว่า NEO Five factor inventory (NEO-FFI) ได้ดึงเอาข้อคำถามด้านบวกสูงสุดและด้านลบที่สุดจำนวน 12 ข้อ จากแต่ละองค์ประกอบของแบบทดสอบ NEO-PI จึงได้แบบทดสอบที่มีข้อคำถาม 60 ข้อ นับเป็นแบบทดสอบที่ใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุดแบบหนึ่ง ซึ่งในที่นี้ ผู้วิจัยได้เลือกแบบสอบถามแบบ NEO-FFI ที่จะใช้ในการวัดบุคลิกภาพของผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

สรุปได้ว่าบุคลิกภาพหมายถึงลักษณะนิสัยทุกสิ่งทุกอย่างทั้งด้านความคิด ความรู้สึก ความสนใจ ที่ประกอบขึ้นเป็นตัวบุคคลซึ่งสามารถมองเห็นได้จากภายนอกและลักษณะภายใน ไม่ว่าจะเป็นรูปร่างหน้าตา กิริยา การแต่งกาย วิธีการพูด สถิติปัญญา ความชอบไม่ชอบ ลักษณะอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิดที่รวมกันเป็นแบบอย่างเฉพาะบุคคลจะแสดงออกมาในรูปของพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ซึ่งทำให้แต่ละคนมีบุคลิกภาพที่ต่างกันออกไป (ประไพพรรณ ศรีปาน, 2555; ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิรัญกิตติ และชนวรรณ ตั้งสินทรัพย์ศิริ., 2541)

2. ทักษะ (Attitude)

ความหมายของทัศนคติ

ทัศนคติเป็นมโนทัศน์หนึ่งที่มีการศึกษากันมาเป็นเวลานานและศึกษากันอย่างกว้างขวางในสาขาวิชาต่าง ๆ Allport (1935) เขียนถึงทัศนคติไว้ในคู่มือจิตวิทยาสังคมยุคแรกว่าเป็นมโนทัศน์ที่เด่นชัดและขาดหายไปจากจิตวิทยาสังคมยุคปัจจุบันไม่ได้ ได้มีนักวิชาการหลายท่านให้ความหมายไว้ดังนี้

ปรีชาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์ (2541) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกที่ชอบหรือไม่ชอบของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากได้รับประสบการณ์ในสิ่งนั้น ๆ แบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ คือ ความรู้สึกในทางบวก เป็นการแสดงออกถึงความพอใจ ความเห็นด้วยความชอบและให้การสนับสนุน เป็นต้น ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกถึงความไม่พึงพอใจ ความไม่เห็นด้วย ความไม่ชอบและไม่ให้การสนับสนุน เป็นต้น และความรู้สึกที่เป็นกลาง คือไม่มีความรู้สึกใด ๆ โดยบุคคลจะแสดงออกทางด้านความรู้สึกทางพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ คือ พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้จากการกล่าวคำพูดสนับสนุน การแสดงออกทางหน้าตาหรือท่าทางที่บ่งบอกถึงความรู้สึกที่พึงพอใจและพฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่ไม่สามารถสังเกตได้ชอบหรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออกหรือจะเป็นความรู้สึกกลาง ๆ ก็ไม่แสดงออกถ้าเป็นเป็นพฤติกรรมภายใน

พรทิพา พลีสคาม (2544) ได้ให้ความหมายของทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึก ความคิดของบุคคลที่เป็นผลมาจากประสบการณ์ และพร้อมที่จะแสดงออกเป็นการตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ ที่อาจเป็นไปได้ทั้ง ทางบวกและทางลบ ทัศนคติเป็นสิ่งที่ไม่สามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน การที่เราจะรับทราบทัศนคติของบุคคลหนึ่งได้ก็ต้องใช้วิธีการแปลความหมายของการแสดงออก

ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร (2545) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ สภาวะความพร้อมทางจิตที่เกี่ยวข้องกับความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มของพฤติกรรมบุคคลที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งของ สถานการณ์ต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่งเป็นสภาวะความพร้อมทางจิตที่มีความพร้อมและตั้งอยู่นานพอสมควร

Rogers (1978) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไร กับคนรอบข้าง วัตถุหรือสิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยทัศนคตินั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผลถึง พฤติกรรม ในอนาคตได้ ทัศนคติจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็นมิติของการประเมินเพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต่อประเด็นหนึ่ง ๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสารภายในบุคคล (Interpersonal communication) ที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสาร อันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป

Ajzen (1988) ได้ให้ความหมายของทัศนคติไว้ว่า ทัศนคติ คือ อารมณ์ ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบที่ตอบสนองต่อวัตถุ บุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์

Schiffman and Kanuk (1997) ได้ให้ความหมายของทัศนคติ (Attitude) ไว้ว่า คือ การประเมินผลของการรับรู้ทางด้านความพอใจ หรือความไม่พอใจ หรือเรียกได้ว่าความรู้สึกชอบไม่ชอบ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ในแต่ละบุคคล จะมีทัศนคติที่แตกต่างกันไป เนื่องมาจากแต่ละคนมีประสบการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกัน ประสบการณ์หนึ่ง ๆ ทำให้เกิดทัศนคติได้ และหากมีความรุนแรงมากพอก็จะทำให้เกิดเป็นทัศนคติที่ฝังแน่น แต่ทัศนคติของคนเราโดยส่วนใหญ่เกิดจากหลาย ๆ ประสบการณ์รวมกัน บางครั้งอาจเป็นความรู้ทางอ้อมที่เราได้รับมาจากผู้อื่นทั้งจากการฟังและการอ่าน และทัศนคติเดิมที่ถูกสร้างไว้อยู่แล้ว ก็จะทำหน้าที่กลั่นกรองทัศนคติใหม่ที่จะเกิดขึ้นต่อไป จึงถือได้ว่าทัศนคติเป็นความโน้มเอียงที่ได้จากการเรียนรู้

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง เป็นสิ่งที่บุคคลนั้นคิดอย่างไร รู้สึกอย่างไร ชอบหรือไม่ชอบต่อคน วัตถุ สิ่งแวดล้อมหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง

ลักษณะของทัศนคติ

ทัศนคติเป็นความรู้สึกที่ซับซ้อนบอกลักษณะทางจิตใจ อารมณ์ ของบุคคล ซึ่งอาจเป็นลักษณะที่ไม่แสดงออกมามากมายนอกให้บุคคลอื่นเห็นหรือเข้าใจก็ได้ ซึ่งมีลักษณะทั่วไปที่สำคัญ 5 ประการ (รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์, 2533) ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นเรื่องของอารมณ์ (Feeling) อาจเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไขหรือสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลจะมีการกระทำที่เสแสร้งโดยแสดงออกไม่ตรงกับความรู้สึกของตน เมื่อเขารู้ตัวหรือรู้ว่ามีคนสังเกต
2. ทัศนคติเป็นเรื่องเฉพาะตัว (Typical) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันแต่รูปแบบการแสดงออกแตกต่างกันไป หรืออาจมีการแสดงออกที่เหมือนกันแต่ความรู้สึกต่างกันก็ได้
3. ทัศนคติดีทิศทาง (Direction) การแสดงออกของความรู้สึกสามารถแสดงออกได้สองทิศทาง เช่น ทิศทางบวกเป็นทิศทางที่สังคมปรารถนา และทิศทางลบเป็นทิศทางที่สังคมไม่ปรารถนา ได้แก่ ซื่อสัตย์-คดโกง รัก-เกลียด ชอบ-ไม่ชอบ ขยัน-ขี้เกียจ เป็นต้น
4. ทัศนคติมีความเข้ม (Intensity) ความรู้สึกของบุคคลอาจเหมือนกันในสถานการณ์เดียวกัน แต่อาจแตกต่างกันในเรื่องความเข้มที่บุคคลรู้สึกมากน้อยต่างกัน เช่น รักมาก รักน้อย ขยันมาก ขยันน้อย เป็นต้น
5. ทัศนคติต้องมีเป้า (Target) ความรู้สึกจะเกิดขึ้นลอย ๆ ไม่ได้ เช่น รักพ่อแม่ ขยันเข้า

ชั้นเรียน นี้เกี่ยวข้องกับการบ้าน เป็นต้น

ประเภทของทัศนคติ

การแสดงออกทางทัศนคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ (ดารณี พานทอง, 2542)

1. ทัศนคติในทางบวก คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ดี หรือยอมรับความพอใจ
2. ทัศนคติในทางลบ คือ การแสดงออกหรือความรู้สึกต่อ สิ่งแวดล้อมในทางที่ไม่พอใจ ไม่ดี ไม่ยอมรับ ไม่เห็นด้วย

3. การไม่แสดงออกทางทัศนคติ หรือมีทัศนคติเฉย ๆ คือ มีทัศนคติ เป็นกลางอาจจะ เพราะเราไม่มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ หรือในเรื่องนั้น ๆ เราไม่มีแนวโน้ม ทัศนคติอยู่เฉยๆ หรือไม่มีแนวโน้มทางความรู้ในเรื่องนั้น ๆ มาก่อน

องค์ประกอบของทัศนคติ

การอธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงไปยังแง่มุมอื่นอีก 2 ด้าน คือ ด้านแรกเชื่อมโยง ไปยังนิยามของทัศนคติ อีกด้านหนึ่งก็เชื่อมโยงไปยังประเด็น ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบเหล่านี้หรือความสัมพันธ์กับตัวแปรอื่น ๆ เนื่องจากนักจิตวิทยา ได้เสนอองค์ประกอบของทัศนคติไว้เป็น 3 แนว ดังนี้

1. ทัศนคติมีสามองค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติมี 3 องค์ประกอบ คือ
 - 1.1 องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive component) มีส่วนย่อยประกอบด้วย ความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็น ที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ (Attitude object)
 - 1.2 องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ-ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี-ไม่ดีที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ
 - 1.3 องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของทัศนคติ
2. ทัศนคติมีสององค์ประกอบ แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติมี 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบด้านปัญญา และองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก
3. ทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว แนวคิดนี้ระบุว่าทัศนคติมีองค์ประกอบเดียว คือ อารมณ์ความรู้สึกในทางชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติ นักจิตวิทยาที่สนับสนุนแนวคิดนี้ได้แก่ Bem (1970), Fishbein and Ajzen (1975), Insko (1967) และThurstone (1959) นักจิตวิทยาเหล่านี้ ถือเอาค่านิยมองค์ประกอบทางอารมณ์ความรู้สึกเป็นค่านิยมทัศนคติด้วย

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ทัศนคติ เป็นความสัมพันธ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความรู้สึก และความเชื่อ หรือการรู้ของบุคคลกับแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมโต้ตอบในทางใดทางหนึ่งต่อเป้าหมาย ซึ่งเป็นไปได้ทั้งเชิงบวก และเชิงลบ จะเห็นได้ว่าทัศนคติประกอบด้วยความคิดที่มีผลต่ออารมณ์

และความรู้สึกนั้นแสดงออกมาทางพฤติกรรม

ในบรรดาแนวการจัดองค์ประกอบของทัศนคติ 3 แนว ดังกล่าวข้างต้น แนวที่ได้รับ ความนิยามมากที่สุดในปัจจุบันคือแนวที่เห็นว่าทัศนคติมีองค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึกเพียง องค์ประกอบเดียว โดยในที่นี้ ผู้วิจัยได้เลือกทฤษฎีทัศนคติแบบองค์ประกอบเดียว

3. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)

ความหมายของการรับรู้ความสามารถในตนเอง

Bandura (1997) อธิบายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึงการตัดสินใจ ความสามารถของตนเองต่อการจัดการและแสดงพฤติกรรมของบุคคลเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่ ต้องการ นอกจากนี้ ยังอธิบายเพิ่มเติมว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรทางจิตวิทยา ที่สำคัญอันแสดงถึงการเลือกที่จะใช้ความพยายามกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล ระดับการรับรู้ ความสามารถของตนเองมีผลต่อการกระทำและความไม่ย่อท้อต่อความล้มเหลวของบุคคล นอกจากนี้ยังส่งผลต่อรูปแบบความคิดและปฏิกิริยาทางอารมณ์ในการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม รอบตัวของแต่ละบุคคลอีกด้วย นอกจากนี้แบนดูราแล้วยังมีนักวิจัยหลายท่านที่ได้กล่าวถึง ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองไว้ เช่น

Berry (1987) ได้ให้ความหมายของการรับรู้ความสามารถของตนเองว่า เป็น ความสามารถของบุคคลในการที่จะจัดการกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการ โดยบุคคลรับรู้ว่าคุณเองมี ความสามารถในการเรื่องใดบ้าง และจะไม่ประเมินค่าในสิ่งที่จะต้องเผชิญสูงมากนัก

Mcshane and Von Glinow (2003) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง คือ ความเชื่อว่าตนมีความสามารถและแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ ให้สำเร็จได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

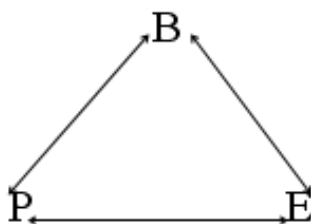
Tella and Ayeni (2006) อธิบายเพิ่มเติมจากแนวคิดของแบนดูราว่า การรับรู้ ความสามารถของตนเองสร้างความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับวิธีการคิด อารมณ์ และการ แสดงพฤติกรรม บุคคลที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำจะเกิดความเครียด ความวิตก กังวลและมีความนับถือตนเองต่ำ ส่วนบุคคลที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงนั้นจะ สนุกกับงานที่ได้รับและมีความนับถือตนเองสูงด้วย

จากความหมายที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง หมายถึง การที่ บุคคลรับรู้และประเมินว่าตนเองสามารถกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้บรรลุเป้าหมายได้

ทฤษฎีการรับรู้ความสามารถในตนเอง (Self-efficacy theory)

ทฤษฎีความสามารถตนเอง (Self-efficacy theory) เป็นทฤษฎีที่ Bandura (1989) นักจิตวิทยาชาวแคนาดา ได้พัฒนามาจาก ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social learning

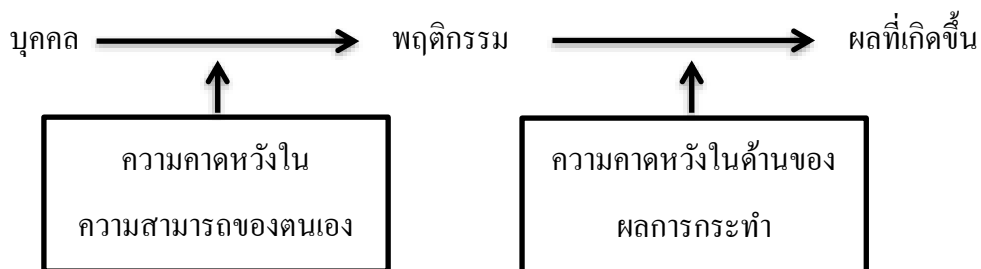
theory) สาเหตุของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นตามแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของคนเรานั้น ไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่จะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคลร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้น จะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม ซึ่งอาจจะเขียนได้ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 2 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม

การแสดงความสัมพันธ์ของปัจจัยทางพฤติกรรม (B) สภาพแวดล้อม (E) และส่วนบุคคล (P) ซึ่งได้แก่ ปัญหา ชีวิตภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำที่ปัจจัยทั้ง 3 ทำหน้าที่กำหนดซึ่งกันและกันนั้น ไม่ได้หมายความว่าทั้ง 3 ปัจจัยนั้น จะมีอิทธิพลในการกำหนดซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกัน บางปัจจัยอาจมีอิทธิพลมากกว่าอีกบางปัจจัย และอิทธิพลของปัจจัยทั้ง 3 นั้นไม่ได้เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน หากแต่ต้องอาศัยเวลาในการที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งจะมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่น ๆ (Bandura, 1989 อ้างถึงใน สม โภชน์ เอี่ยมสุภานิช, 2550)

Bandura (1997) มีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าบุคคล 2 คน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน ในคนคนเดียวก็เช่นกัน ถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสถานการณ์แตกต่างกัน ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกันเช่นกัน ความสามารถของคนเรานั้น ไม่ตายตัวแต่ยืดหยุ่นตามสถานการณ์ ดังนั้นสิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออกจึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสถานการณ์นั้น ๆ ถ้าเรามีความเชื่อว่าเรามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึง ความสามารถนั้นออกมา คนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถจะมีความอดทน อุทิศเวลา ไม่ท้อถอยง่าย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น เกี่ยวข้องกับความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome expectation) เพื่อให้เข้าใจและชัดเจน Bandura (1997) ได้เสนอภาพแสดงความแตกต่างระหว่างการรับรู้เกี่ยวกับ ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ดังภาพ

ภาพที่ 3 การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) กับความคาดหวังในผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น (Outcome expectation) (Bandura, 1997)

จากภาพแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กันระหว่างการคาดหวังความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลของที่จะเกิดขึ้น (Bandura, 1977) สรุปคือ ความคาดหวังในผลลัพธ์ของการปฏิบัติ (Outcome expectation) เป็นการที่บุคคลเชื่อว่าตนเองสามารถทำสิ่งเหล่านั้นได้และทำให้เกิดเป็นพฤติกรรมขึ้น และเมื่อเกิดพฤติกรรมก็จะมี การคาดหวังถึงผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น จะเห็นได้ว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังผลของการกระทำมีความสัมพันธ์กันและส่งผลต่อการตัดสินใจที่จะทำให้เกิดพฤติกรรมของบุคคลดังภาพ

		ความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น	
		สูง	ต่ำ
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	สูง	มีแนวโน้มที่จะ ทำแน่นอน	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำ
	ต่ำ	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำ	มีแนวโน้มที่จะ ไม่ทำแน่นอน

ภาพที่ 4 พฤติกรรมและสภาวะทางอารมณ์ที่เกิดจากการรับรู้ความสามารถของตนเองและความคาดหวังในผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นในระดับที่แตกต่างกัน (Bandura, 1997)

การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง

Bandura (1997) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นจะต้องสะท้อนให้เห็นความเชื่อในการใช้ความสามารถและทักษะเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายที่กำหนดในสถานการณ์เฉพาะ ความเชื่อในเรื่องการรับรู้ความสามารถของบุคคลนั้นควรถูกวัดในเชิงการตัดสินใจที่แตกต่างกันไป ตามขอบเขตของกิจกรรม ตามความต้องการในงานที่ได้รับมอบหมาย และตามสถานการณ์ Self-efficacy scale การวัดระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองตามแนวคิดนี้ จะสามารถพิจารณาวัดได้จาก 3 มิติ ที่แตกต่างกัน ดังนี้ (Bandura, 1977)

มิติที่ 1 ระดับความยากของงาน (Magnitude หรือ Level) คือ การรับรู้ความสามารถของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป ตามความยากของกิจกรรม หรือพฤติกรรมที่ต้องกระทำ

มิติที่ 2 ความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ (Strength) เป็นความมั่นใจที่บุคคลเชื่อว่าตนสามารถทำงานได้ในระดับความยากที่แตกต่างกันไป บุคคลที่รับรู้หรือมั่นใจในความสามารถของตนเองต่ำจะทำให้ความสามารถของตนเองลดลง แต่บุคคลที่รับรู้หรือมั่นใจในความสามารถของตนเองสูง ถึงแม้งานจะมีความยาก จะมีแรงจูงใจ มีความพยายามที่จะทำงานให้ประสบความสำเร็จ

มิติที่ 3 การแผ่ขยาย (Generality) การรับรู้ความสามารถของตนเองอาจแผ่ขยายจากสถานการณ์หนึ่งไปสู่สถานการณ์อื่นปริมาณที่แตกต่างกันได้ อาจเป็นกิจกรรมประเภทเดียวกัน แต่แตกต่างสถานการณ์ หรือกิจกรรมประเภทอื่นแต่สถานการณ์ใกล้เคียงกันได้ ประสบการณ์บางอย่างไม่สามารถทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองแผ่ขยายไปสู่สถานการณ์อื่นได้

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยวัดความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ (Strength) ในมิติเดียว เนื่องจากกีฬามีอยู่หลายประเภท แต่ละประเภทก็มีลักษณะการเล่นยากง่ายแตกต่างกันออกไป ปัญหาหรืออุปสรรคที่แต่ละคนพบเจอในกีฬาที่เล่นก็แตกต่างกันออกไป ซึ่งอาจจะเป็นสาเหตุทำให้การวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองระดับความยากของงาน (Magnitude) ทำได้ยาก ส่วนการวัดความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ (Strength) จะสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่แสดงออกและผลลัพธ์ของบุคคลที่เลือกเล่นกีฬานั้น ๆ ได้

4. แรงสนับสนุนทางสังคม (Social support)

ความหมายแรงสนับสนุนทางสังคม

การที่ได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมในด้านความช่วยเหลือทางด้านข้อมูล ข่าวสาร วัตถุสิ่งของ หรือการสนับสนุนทางด้านจิตใจจากผู้ให้การสนับสนุน ซึ่งอาจเป็นบุคคลหรือกลุ่มคน และเป็นผลให้ผู้รับได้ปฏิบัติหรือแสดงออกทางพฤติกรรมไปในทางที่ผู้รับต้องการ แรงสนับสนุนทางสังคมอาจมาจากบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน หรือเพื่อนนักเรียน

แรงสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมสุขภาพ ซึ่งมีผู้ศึกษาได้ให้ความหมายแรงสนับสนุนทางสังคมไว้หลายรูปแบบ ดังนี้

กฤติกาพร โยโนนาค (2542) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การที่บุคคลได้รับการช่วยเหลือจากการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในสังคมทั้งทางด้านอารมณ์ด้านข้อมูลข่าวสาร ด้านการเงิน แรงงาน หรือวัตถุสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งบุคคลอื่นในสังคมนั้น คือ สมาชิกในครอบครัว ญาติพี่น้อง เพื่อน หรือบุคลากรทางการแพทย์ ทำให้ผู้ได้รับแรงสนับสนุนเกิดความรู้สึกผูกพัน เชื่อว่า มีคนรัก มองเห็นคุณค่า และรู้สึกว่าตนเองเป็นส่วนหนึ่งของสังคมสามารถเผชิญและตอบสนองต่อความเครียดและความเจ็บป่วยได้ ส่งผลให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมในการรักษาสุขภาพอนามัยและมีสุขภาพที่ดี

ดวงเดือน มูลประดับ (2541) ได้ให้ความหมายว่า แรงสนับสนุนทางสังคม เป็นความช่วยเหลือประคับประคองจากบุคคลอื่นทางด้านจิตใจ อารมณ์ สังคม วัตถุสิ่งของ การเงิน ข้อมูลจากการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ซึ่งมีผลต่อการลดระดับความเครียดและวิกฤตการณ์ในชีวิตได้ ทำให้บุคคลเกิดความมั่นคงทางอารมณ์ และสามารถอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

Pilisuk (1982) กล่าวว่า แรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง ความสัมพันธ์ระหว่างคนไม่เฉพาะแต่ความช่วยเหลือทางด้านวัตถุ ความมั่นคง ทางอารมณ์เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงการที่บุคคลรู้สึกว่าตนเองได้รับการยอมรับเป็นส่วนหนึ่งของผู้อื่นด้วย

House (1981) ให้ความหมายของการสนับสนุนทางสังคมว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เพื่อให้เกิดการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ ได้แก่ การสนับสนุนทางอารมณ์ซึ่งเกิดจากความใกล้ชิดผูกพัน และการให้ความเชื่อมั่นไว้วางใจ การให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลข่าวสารและคำแนะนำต่าง ๆ การช่วยเหลือโดยให้วัตถุสิ่งของ ตลอดจนให้ข้อมูลเพื่อการเรียนรู้และประเมินตนเอง เพื่อให้บุคคลสามารถเผชิญปัญหาและความเครียดได้

Kaplan (1977) ได้ให้คำจำกัดความแรงสนับสนุนทางสังคม หมายถึง สิ่งที่บุคคลได้รับโดยตรงจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคล อาจเป็นทางข่าวสาร เงิน กำลังงาน หรือทางอารมณ์ ซึ่งอาจเป็นแรงผลักดันให้ผู้รับไปสู่เป้าหมายที่ผู้ให้ต้องการ

Cobb (1976) ได้ให้ความหมายว่า การสนับสนุนทางสังคมนั้นเป็นข้อมูลหรือข่าวสารที่ทำให้บุคคลเชื่อว่า มีคนรักและสนใจ มีคนยกย่องและมองเห็นคุณค่า และรู้สึกว่าตนเป็นส่วนหนึ่งของสังคม มีความผูกพันซึ่งกันและกัน

ดังนั้น จากความหมายแรงสนับสนุนทางสังคมที่กล่าวมาข้างต้น หมายถึง การได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลและกลุ่มบุคคลที่ปฏิสัมพันธ์ด้วยทางด้านอารมณ์สังคม วัตถุ สิ่งของ รวมทั้งข้อมูลข่าวสาร ผลของแรงสนับสนุนทำให้บุคคลเกิดความตระหนักสามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้า

ต่าง ๆ ได้ตามความต้องการ

ประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคม

การแบ่งมิติของแรงสนับสนุนทางสังคม เป็นสิ่งที่บอกได้ถึง的帮助เหลือในด้านต่าง ๆ จากแหล่งสนับสนุนทางสังคม ซึ่งการแบ่งมิติของแรงสนับสนุนทางสังคมมีความแตกต่างกันไปตามแนวคิดต่าง ๆ ดังนี้

Kahn and Antonucci (1980 cited in House, 1981 p. 16) แบ่งแรงสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 3 ด้าน คือ

1. ความผูกพันทางด้านอารมณ์ (Affection) เป็นการแสดงออกในลักษณะการให้ความรัก ความผูกพัน และความเคารพ
2. การยอมรับซึ่งกันและกัน (Affirmation) เป็นการแสดงออกถึงการเห็นด้วยและยอมรับในการกระทำและความคิดของบุคคล
3. การให้ความช่วยเหลือ (Aid) เป็นการแสดงออกโดยการให้ความช่วยเหลือทางด้านวัตถุสิ่งของ เงินทอง ข้อมูลข่าวสารและแรงงาน

Brandt and Weinert (1981) ได้แบ่งแรงสนับสนุนทางสังคมออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. การได้รับความสนิทสนม (Intimacy) หมายถึง การมีสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดกันทำให้บุคคลรู้สึกว่าเป็นที่รัก มีคนห่วงใยและรู้สึกมั่นคงปลอดภัย ไม่รู้สึกโดดเดี่ยว
2. การมีส่วนร่วมในสังคม (Social integration) หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่ามีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม และเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ทำให้เกิดการแบ่งปัน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นให้กำลังใจ
3. การได้มีโอกาสให้ความช่วยเหลือบุคคลอื่น (Opportunity for nurturance) หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าได้เอื้อประโยชน์ต่อผู้อื่น ทำให้ตนเองเกิดความรู้สึกว่าเป็นที่ต้องการของผู้อื่น ผู้อื่นสามารถพึ่งได้

4. ความรู้สึกที่ตนเองมีคุณค่า (Reassurance of worth) หมายถึง การที่บุคคลรู้สึกว่าได้รับการยกย่อง และผู้อื่นเห็นคุณค่าของตน

5. การได้รับการช่วยเหลือและให้คำแนะนำ (Assistance/ guidance) หมายถึง การที่บุคคลได้รับความช่วยเหลือด้านข้อมูลข่าวสาร สิ่งของ เงิน และทรัพยากรจากบุคคลอื่น

King, Mattimore, King, and Adams (1995) ได้แบ่งการสนับสนุนจากครอบครัวออกเป็น 2 ด้าน คือ

1. การสนับสนุนด้านอารมณ์ (Emotional support) หมายถึง การที่รู้สึกว่ามีสมาชิกในครอบครัวมีทัศนคติและพฤติกรรมที่สนับสนุน เข้าใจ เอาใจใส่ ให้กำลังใจ รวมทั้งให้คำแนะนำ

ให้ความสนใจในสิ่งที่กำลังทำอยู่

2. การสนับสนุนด้านอุปกรณ์ต่าง ๆ (Instrumental support) หมายถึง การที่รับรู้ว่สมาชิกในครอบครัวแสดงพฤติกรรมในการที่จะช่วยเหลือด้านแรงงาน เงิน ทรัพยากรต่าง ๆ

House (1981) ได้แบ่งประเภทของพฤติกรรมในการให้แรงสนับสนุนทางสังคม เป็น 4 ประเภท คือ

1. แรงสนับสนุนทางอารมณ์ (Emotional support) การที่บุคคลรู้สึกว่าคุณได้รับความเห็นอกเห็นใจ ความเอาใจใส่ ความรัก การให้ความพอใจ การยอมรับนับถือ การแสดงถึงความห่วงใย

2. แรงสนับสนุนด้านการให้การประเมินผล (Appraisal support) การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feed back) การเห็นพ้องหรือให้รับรอง (Affirmation) ผลการปฏิบัติหรือการบอกให้ทราบผลถึงผลดีที่ผู้รับได้ปฏิบัติพฤติกรรมนั้น

3. การให้แรงสนับสนุนทางด้านข้อมูลข่าวสาร (Information support) การที่บุคคลรู้สึกว่าได้รับข้อมูลข่าวสารในรูปแบบต่าง ๆ การให้คำแนะนำ (Suggestion) การตักเตือน การให้คำปรึกษา (Advice)

4. การให้แรงสนับสนุนทางด้านเครื่องมือ (Instrumental support) การที่บุคคลรู้สึกว่าได้รับความช่วยเหลือโดยตรง เช่น แรงงาน เงิน เวลา เป็นต้น

จากการศึกษาข้อมูลมีผู้แบ่งประเภทของแรงสนับสนุนทางสังคมแตกต่างกันออกไปในที่นี้ ผู้วิจัยเลือกการแบ่งประเภทของ House (1981) เนื่องจากมีการแบ่งที่ครบถ้วนครอบคลุมเข้าใจง่าย

กล่าวโดยสรุปการสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพราะการสนับสนุนทางสังคมมาจากการมีความสัมพันธ์และผูกพันกันของบุคคลในสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อนฝูง คนใกล้ชิด ในการช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารความรู้ คำปรึกษาแนะนำที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งการยอมรับ ให้กำลังใจให้รู้ถึงคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการส่งเสริมด้านต่าง ๆ

การวัดแรงสนับสนุนทางสังคม

ผู้วิจัยเลือกแนวคิดการสนับสนุนทางสังคมของ House (1981) แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ การสนับสนุนด้านอารมณ์, การสนับสนุนด้านข้อมูลข่าวสาร, การสนับสนุนด้านสิ่งของและการสนับสนุนด้านการประเมินเปรียบเทียบพฤติกรรม ในแต่ละด้านนั้นมีความครอบคลุมโดยรวมจะสามารถวัดให้เห็นถึงการสนับสนุนทางสังคมของผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยแบ่งเป็นแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากครอบครัว แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน และแรงสนับสนุน

ทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมีดังนี้

Tanja Kajtna (2004) ได้วิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ระหว่าง ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง 38 คน คนที่เล่นกีฬาทั่วไป 38 คน และคนที่ไม่เล่นกีฬา 76 คน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงมีความแตกต่างจากคนที่เล่นกีฬาทั่วไปและคนที่ไม่เล่นกีฬา 4 ใน 5 ขององค์ประกอบ ดังนี้ บุคลิกภาพแบบหวั่นไหวและบุคลิกภาพแบบประนีประนอม คนที่เล่นกีฬาเสี่ยงสูงจะแตกต่างกับคนที่เล่นกีฬาทั่วไปและคนที่ไม่เล่นกีฬา บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกและบุคลิกภาพแบบแสดงตัวคนที่เล่นกีฬาเสี่ยงสูงและคนที่เล่นกีฬาทั่วไปแตกต่างจากคนที่ไม่เล่นกีฬา ส่วนบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ไม่มีความแตกต่างกัน

Schneider et al. (2007) ได้ทำการศึกษาปรากฏการณ์ทางด้านสังคมและจิตใจในเชิงลึกห้าด้าน ประกอบไปด้วย การขัดเกลาทางสังคม ผู้ที่เป็นสื่อกลางของความเสียง ลักษณะของความเสียง การรับมือกับความเสียง และความรู้สึกของนักกีฬาที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงระดับโลกจำนวน 10 คน แบ่งเป็นชาย 5 คน หญิง 5 คน โดยการสัมภาษณ์พบว่าในตอนแรกที่เริ่มเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงนั้นจะมีความรู้สึกที่ติดกับตนเองที่สามารถเอาชนะหรือจัดการกับความกลัวได้ มีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และการได้รับแรงสนับสนุนจากเพื่อนร่วมทีมทำให้สามารถจัดการและรับมือกับความเสียงจากการเล่นกีฬาได้

Llewellyn, Sanchez, Asghar, and Jones (2008) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อความเสียงและประสิทธิภาพในการปีนหน้าผา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 163 คน อายุ 16-65 ปี เป็นนักกีฬาปีนหน้าผา ผลการวิจัยพบว่า นักปีนหน้าผาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีการปีนเขาที่เพิ่มความเสียงมากยิ่งขึ้น การเพิ่มความยากของงานความถี่ มีความสัมพันธ์กันกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

Ullrich-French and Smith (2009) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างครอบครัวและเพื่อนร่วมทีม เพื่อทำนายความต่อเนื่อง และแรงจูงใจในการเล่นกีฬาฟุตบอล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักฟุตบอลจำนวน 148 คน อายุ 10-14 ปี ผลการวิจัยพบว่า ครอบครัวเพื่อนมีความสัมพันธ์กันทำให้เกิดแรงจูงใจและความต่อเนื่องในการเล่นกีฬาฟุตบอล

Castanier (2010) ได้ศึกษาความแตกต่างของบุคลิกภาพที่นำไปสู่การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง โดยใช้บุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ ของคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงจำนวน 315 คน เป็นผู้ชาย 302 คนและผู้หญิง 13 คน พบว่า คนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกต่ำ

มีความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในบุคคลที่เล่นกีฬาความเสี่ยงสูงจะมีอารมณ์ในเชิงบวก บุคลิกภาพแบบแสดงตัว บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และบุคลิกภาพแบบหวั่นไหวมากกว่าคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงต่ำ

Rhea and Martin (2010) ได้ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะบุคลิกภาพของนักกีฬาทั่วไป จำนวน 70 คน นักกีฬาขี่ม้า 63 คน และนักกีฬาที่เล่นกีฬามีความเสี่ยงสูง 50 คน ผลการศึกษาพบว่าบุคลิกภาพของนักกีฬาทั่วไป กับนักกีฬาขี่ม้า และนักกีฬาที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง แตกต่างกันในเรื่องของบุคลิกภาพอย่างมีนัยสำคัญ โดยนักกีฬาขี่ม้ากับนักกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง มีลักษณะไปในทางเดียวกัน

Rauter and Topic (2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับประเภทของบุคคล และทัศนคติของคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงซึ่งมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากฐานสถิติจำนวน 1,478 คน เพศชาย 746 คน และเพศหญิง 732 คน ได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ชอบเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เช่น ปีนเขา กระโดดร่ม สกิ กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มคนที่ชอบทีมกีฬาต่าง ๆ เช่น กีฬาบาสเกตบอล ฟุตบอล กลุ่มที่สามเป็นกลุ่มคนที่ชอบกีฬาที่ใช้ความอดทน เช่น วิ่ง ว่ายน้ำ กลุ่มที่สี่เป็นกลุ่มคนที่ชอบกีฬาที่มีการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การเดินป่า เต้นรำ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มคนที่ชอบเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีมุมมองทัศนคติว่าการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นเพื่อความบันเทิงและเป็นการผ่อนคลายซึ่งคล้ายกันกับกลุ่มอื่น ๆ แต่จะมีความแตกต่างกันในเรื่องของเพศ เพศชายจะมีความสนใจและรู้สึกบันเทิง ผ่อนคลายกับกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่าเพศหญิง ในกลุ่มคนที่ชอบทีมกีฬาจะมีทัศนคติเรื่องของความมีชื่อเสียง หรือรายได้มากกว่ากลุ่มที่ชอบกีฬาที่มีความเสี่ยง ส่วนแรงจูงใจเรื่องสุขภาพไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญในการมีส่วนร่วมของคนที่ชอบกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงในกลุ่มที่ชอบกีฬาที่มีความเสี่ยงจะไม่ค่อยให้ความสำคัญกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นซึ่งแตกต่างกับกลุ่มที่ชอบกีฬาอื่น ๆ และกลุ่มที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่ากลุ่มที่ชอบกีฬาอื่น ๆ

Serdar (2011) ได้ศึกษาความแตกต่างของบุคลิกภาพระหว่างผู้เข้าร่วมการแข่งขันที่มีความเสี่ยงกับผู้ที่ไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยง กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 328 คน เป็นเพศหญิงจำนวน 121 คน เพศชาย 207 คนตั้งแต่อายุ 18 ถึง 53 ปี ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยงแตกต่างกับผู้ที่ไม่เข้าร่วมแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยผู้ที่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ บุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูงกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยง และมีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกที่ต่ำกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วมการแข่งขันกีฬาที่มีความเสี่ยง

Merritt and Tharp (2013) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองกับบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบต่อการรับรู้ความเสี่ยงจากกีฬา Parkour และ Free-running กลุ่มตัวอย่างมีจำนวน 277 คน เป็นผู้ที่เล่นกีฬา Parkour และ Free-running ผลการวิจัยพบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีความสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบห้วนไหว และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก และพบว่าผู้ที่เล่นกีฬา Parkour และ Free-running มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงต่อการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงด้วย

Kern et al. (2014) ได้ศึกษาทางด้านจิตใจต่อพฤติกรรมเสี่ยงในคนที่เล่นกีฬาสเก็ตบอร์ดจำนวน 158 คน อายุโดยเฉลี่ย 18 ปี ผลการศึกษาพบว่ามีลักษณะของการแสวงหาความตื่นเต้นที่อาจเป็นอันตรายโดยที่บุคคลนั้นรับรู้ความเสี่ยงของกีฬาสเก็ตบอร์ดด้วย ผลของการศึกษานี้ยังสามารถนำไปใช้กับกิจกรรมทางกายภาพอื่น ๆ เพื่อให้เข้าใจพฤติกรรมเสี่ยง ความรู้เฉพาะกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บร้ายแรงการแสวงหาความตื่นเต้นผ่านความเสี่ยงของกีฬา ผลการศึกษาชี้ให้เห็นความสำคัญในการส่งเสริมกิจกรรมที่มีความตื่นเต้นท้าทายควรมีการสนับสนุนให้ใช้อุปกรณ์ป้องกันในนักกีฬาที่มีความเสี่ยงด้วย

จากการสืบค้นข้อมูลสรุปได้ว่า นักกีฬาที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงจะมีลักษณะทางด้านบุคลิกภาพแตกต่างไปจากนักกีฬาทั่วไป ในด้านของการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นก็มีความค่อนข้างสูงกว่านักกีฬาทั่วไปเนื่องจากมีปัจจัยทางด้านความเสี่ยงต่อการบาดเจ็บหรือเสียชีวิตเข้ามาเกี่ยวข้อง รวมไปถึงทัศนคติต่อการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงแตกต่างจากคนที่เล่นกีฬาทั่วไป นอกจากนี้แรงสนับสนุนทางสังคมยังทำให้นักกีฬาที่มีความเสี่ยงมีการเพิ่มความถี่ของการเล่น และความยากของงานขึ้นไปอีกด้วย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (Big 5 personality) ทศคติ (Attitude) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และแรงสนับสนุนทางสังคม (Social support) ของผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เพื่อทำความเข้าใจกับลักษณะที่ใช้จำแนกการเลือกเล่นและไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษา

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงซึ่งไม่สามารถระบุจำนวนที่แน่นอนได้ผู้วิจัยต้องทำการคาดคะเนกลุ่มตัวอย่างโดยจะอธิบายไว้ในหัวข้อต่อไป

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยผู้ที่เลือกเล่นกีฬาจะต้องมีอายุ 18 ปี ขึ้นไป มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเป็นเวลายาวน้อย 1 ปี ความถี่ในการเล่นอย่างน้อย 1 ครั้งต่อสัปดาห์ ดังนั้น การคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงใช้สูตรการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนของ Cochran (1953) โดยกำหนดความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

$$n = \frac{P(1-P)Z^2}{E^2}$$

เมื่อ n แทน ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

P แทน สัดส่วนของประชากรที่ต้องการสุ่ม .05

Z แทน ค่าที่ได้จากการเปิดตารางสถิติ Z มีค่าเท่ากับ 1.96 ที่ระดับความเชื่อมั่น ร้อยละ 95 (ระดับ .05)

E แทน ค่าความคลาดเคลื่อน = .05 จากการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

$$\begin{aligned}
 \text{แทนค่า} \quad n &= \frac{(0.5)(1-0.5)(1.96)^2}{0.05^2} \\
 &= \frac{(0.5)(0.5)(3.8416)}{0.025} \\
 &= \frac{0.9604}{0.025} \\
 &= 384.16 \text{ หรือ } 384 \text{ คน}
 \end{aligned}$$

ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 384 คน เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการเก็บข้อมูล ผู้วิจัย จึงทำการเก็บข้อมูลอีกร้อยละ 5 เท่ากับจำนวนอย่างน้อย 400 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ มีเป้าหมายเพื่อการอธิบายปรากฏการณ์ (Explanation) ผู้วิจัยจึง ให้นำหนักความสำคัญของงานไปที่ความเที่ยงตรงภายในของการวิจัย (Internal validity) ซึ่งเป็นการค้นหาและตรวจสอบความเกี่ยวข้องกันในเชิงสาเหตุและผลระหว่างตัวแปรที่ศึกษาและ เนื่องจากกลุ่มเป้าหมายของการศึกษาครั้งนี้เป็นผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีความ เฉพาะเจาะจง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงพิจารณาเลือกศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่รู้ชัดว่าเล่นและไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยไม่อิงความน่าจะเป็น (Nonprobability sampling) ผู้วิจัยจึงใช้เทคนิคการเลือกตัวอย่าง แบบลูกโซ่ (Snowball sampling technique) โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และในขณะเดียวกันก็ประยุกต์ใช้วิธีการจับคู่แบบ 1:1 (Match-paired) เพื่อให้ได้มาซึ่งกลุ่มที่มี ลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจึงออกแบบวิธีการเลือกเป็น 2 กรณี ดังนี้

กรณีที่ 1 เลือกเพื่อนในกลุ่ม หรือเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน

กรณีที่ 2 หากผู้ที่มาเล่นกีฬามาคนเดียว ผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลเบื้องต้นของกลุ่มตัวอย่างที่มี คุณลักษณะใกล้เคียงกันในการจับคู่แทน

โดยเป็นผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจำนวน 200 คน และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 200 คน รวมทั้งสิ้น 400 คน หลังจากที่คุณวิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจริงทั้งหมด 447 คน ตัดชุดข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์เหลือ 412 คน แบ่งเป็นกีฬาทั่วไป 208 คน กีฬาที่มีความเสี่ยง 204 คน เพศชาย 253 คน เพศหญิง 159 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามในการวิจัย ประกอบด้วย แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากร บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิด การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงสนับสนุนทางสังคม แบ่งออกเป็น 5 ตอน ดังนี้

1. แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. แบบวัดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (Big 5 personality) ของกฤติกา หล่อวัฒนวงศ์ (2547) ซึ่งแปลจากแบบทดสอบบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (NEO-FFI) ของ Costa and McCrae (1992)
3. แบบวัดทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Attitude) ผู้วิจัยได้สร้างตามกรอบแนวคิดของ Fishbein and Ajzen (1975)
4. แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Self-efficacy) ผู้วิจัยได้สร้างตามกรอบแนวคิดของ Bandura (1997) จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้สอดคล้องกับหัวข้อที่ต้องการศึกษาการวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองโดยวัดความเข้มแข็งหรือความมั่นใจ (Strength)
5. แบบวัดแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (Social support) ผู้วิจัยได้สร้างตามกรอบแนวคิดการสนับสนุนทางสังคมของ House (1981)

การสร้างและพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. ศึกษานิยามทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างแบบสอบถามในการจำแนกผู้ที่เลือกเล่นและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แบบสอบถามที่สร้างเองมีดังนี้ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (รายละเอียดแบบสอบถามในภาคผนวก ข)
2. ขร่างข้อคำถาม ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
3. นำแบบสอบถามให้คณะกรรมการควบคุมปริญญาบัณฑิต และผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ในการพิจารณาความเหมาะสม ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากนั้นผู้วิจัยนำมาแก้ไขปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

4. นำแบบสอบถามที่แก้ไขตามคำแนะนำมาดำเนินการทดสอบ (Try-out) กับคนที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ตามวิธีของครอนบัก (Cronbach's Alpha coefficient) เพื่อทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability)
5. นำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการในวิจัย

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ได้รับตรวจสอบมาวิเคราะห์ความสอดคล้องของความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) ใช้เกณฑ์การคัดเลือก คือ $IOC \geq 0.5$ ขึ้นไป ส่วนข้อที่ไม่ถึงเกณฑ์ให้แก้ไข ปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อว่ามีเนื้อหาตรงตามทฤษฎีและนิยามปฏิบัติการหรือไม่ ได้แก่ แบบสอบถามวัดทัศนคติ มีค่า IOC ระหว่าง 0-1 แบบสอบถามวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง มีค่า IOC ระหว่าง 0-1 และแบบสอบถามวัดแรงสนับสนุนทางสังคม มีค่า IOC ระหว่าง -0.2-1 จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้เหมาะสม

การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามด้วยสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบัก (Cronbach) นำแบบสอบถามบุคลิกภาพ แบบสอบถามทัศนคติ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเอง และแบบสอบถามแรงสนับสนุนทางสังคม มาทดลองใช้กับกลุ่มที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวนไม่น้อยกว่า 30 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ (Item-total correlation) และค่าความเชื่อมั่น ได้ค่าดังตาราง

ตารางที่ 6 คุณภาพของแบบสอบถามการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

แบบสอบถาม	จำนวนข้อที่สร้าง	การหาคุณภาพเครื่องมือ			
		IOC	ค่าอำนาจจำแนก (r)	ค่าความเชื่อมั่น (α)	จำนวนข้อที่ใช้
บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ			0.460-0.727	0.815	60
ทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	27	20	0.445-0.972	0.974	17
การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	27	19	0.481-0.937	0.962	10

ตารางที่ 6 (ต่อ)

แบบสอบถาม	จำนวน ข้อที่สร้าง	การหาคุณภาพเครื่องมือ			
		IOC	ค่าอำนาจ จำแนก (r)	ค่าความ เชื่อมั่น (α)	จำนวน ข้อที่ใช้
แรงสนับสนุนทางสังคมในการ เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	39	24	0.530-0.926	0.921	18

หลังจากได้ทำการแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามทั้ง 5 ตอน ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกข้อคำถาม ได้แก่ บุคลิกภาพห้องค์ประกอบ 60 ข้อ แบบสอบถามทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 17 ข้อ แบบสอบถามการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 10 ข้อ และแบบสอบถามแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 18 ข้อ แล้วนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์ไปเก็บกับกลุ่มตัวอย่างจริง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยผู้วิจัยได้ทำตามขั้นตอนในการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากคณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา และขอความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน เพื่อทำการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของข้อคำถาม
2. เข้ารับการประเมินจริยธรรมจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะวิทยาศาสตร์การกีฬา มหาวิทยาลัยบูรพา
3. นำแบบสอบถามไปสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและผู้ช่วยวิจัย โดยชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่างรับทราบถึงวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลด้วยตนเอง เพื่อให้ได้ผลในการตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด โดยสถานที่ในการเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างมีดังนี้

ตารางที่ 7 วันและสถานที่ในการเก็บข้อมูล

วันที่	สถานที่
25 เมษายน, 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2560	กีฬาทางอากาศหนองค้อ จังหวัดชลบุรี
7 พฤษภาคม พ.ศ. 2560	การแข่งขัน Fai Asia-Oceania (สมาคมกีฬาทางอากาศแห่งประเทศไทย) จังหวัดสระบุรี
13, 20, 28 พฤษภาคม พ.ศ. 2560	ลานสเก็ตสมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร
10, 13, 18 มิถุนายน พ.ศ. 2560	ไทยเวคพาร์ค พัทยา จังหวัดชลบุรี
24 มิถุนายน พ.ศ. 2560	งาน Skate day สะพานพระราม 8 กรุงเทพมหานคร

4. นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วคัดเลือกแบบวัดฉบับที่มีความสมบูรณ์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์หาค่าสถิติตามลักษณะที่ต้องการศึกษา ดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviations)

หลังจากนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผ่านโปรแกรม LISREL พบว่า ทักษะคติสามารถแบ่งได้เป็น 3 องค์ประกอบ คือ ทักษะคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง

2. นำข้อมูลด้านบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมาวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (2 Groups discriminant analysis)

3. นำข้อมูลด้านบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง มาวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณสำหรับสองกลุ่ม (2 Groups MANOVA)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบ (Big 5 personality) ทักษะ (Attitude) การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และแรงสนับสนุนทางสังคม (Social support) ของผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เพื่อทำความเข้าใจกับลักษณะที่ใช้จำแนกการเลือกเล่นและไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviations)
2. นำข้อมูลด้านบุคลิกภาพ 5 ด้าน ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงสนับสนุนทางสังคม ที่มีผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง มาวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (2 Groups discriminant analysis)
3. นำข้อมูลด้านบุคลิกภาพ 5 ด้าน ทักษะ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และแรงสนับสนุนทางสังคม มาวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณสำหรับสองกลุ่ม (MANOVA 2 Groups)

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมาย ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนประชากร
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
X ₁	แทน	บุคลิกภาพแบบห้วนไหว
X ₂	แทน	บุคลิกภาพแบบแสดงตัว
X ₃	แทน	บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์
X ₄	แทน	บุคลิกภาพแบบประนีประนอม
X ₅	แทน	บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก
X ₆	แทน	ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
X ₇	แทน	ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
X ₈	แทน	ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง

X_9	แทน การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
X_{10}	แทน แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากครอบครัว
X_{11}	แทน แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน
X_{12}	แทน แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน
α	แทน ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ
λ	แทน ค่า Eigenvalue เป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่ม (Discriminatory criterion) หรือค่าแสดงอำนาจการจำแนกกลุ่ม
Λ	แทน ค่า Wilks's Lambda เป็นค่าที่ใช้สำหรับทดสอบความเท่ากันของค่าเฉลี่ยทุกตัวแปรระหว่างกลุ่มตัวแปรตาม
χ^2	แทน ค่า Chi-square เป็นค่าสถิติที่ทดสอบความมีนัยสำคัญของสมการ โดยแปลงมาจากค่า Λ
Rc	แทน ค่า Canonical correlation ซึ่งเป็นค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามและตัวแปรต้นในสมการจำแนกกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยผู้ที่เลือกเล่นกีฬาจะต้องมีอายุ 18 ปีขึ้นไป มีประสบการณ์การเล่นกีฬาเป็นเวลอย่างน้อย 1 ปี ความถี่ในการเล่นอย่างน้อย 1 ครั้งต่อสัปดาห์ ดังนั้น การคำนวณหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างจึงใช้สูตรการหาขนาดของกลุ่มตัวอย่างแบบไม่ทราบจำนวนประชากรที่แน่นอนของ Cochran (1953) โดยกำหนดความเชื่อมั่นที่ร้อยละ 95

ตัวแปรจำแนกการเลือกเล่นกีฬา

จากกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ตัวแปรจำแนกในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ดังนี้ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant analysis)

เพื่อศึกษาตัวแปรที่ใช้จำแนกการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงนั้น ผู้วิจัยเริ่มจากการแสดงค่าสถิติพื้นฐาน \bar{X} และ SD จากนั้นทดสอบว่าตัวแปรแต่ละตัวแตกต่างกันหรือไม่ โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนพหุคูณสำหรับสองกลุ่ม (MANOVA 2 Groups) ถ้าพบว่ากลุ่มทั้งสองมีความแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงจะวิเคราะห์เพื่อศึกษาในรายละเอียดของความแตกต่างนี้ โดยใช้การวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant analysis) แบบ Stepwise เพื่อหาตัวแปรที่มีความสำคัญเป็นลำดับ และใช้เกณฑ์คัดเลือกตัวแปรด้วยค่าสถิติ Wilks's Lambda จากนั้นจะทำการหาค่าเฉลี่ยร่วม (Group centroids) เพื่อแสดงความแตกต่างของตัวแปรที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวแปรจำแนกผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปร	กลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง		กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
บุคลิกภาพแบบห้วนไหว	2.583	0.461	2.806	0.520
บุคลิกภาพแบบแสดงตัว	3.566	0.484	3.346	0.475
บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์	3.101	0.340	3.088	0.299
บุคลิกภาพแบบประนีประนอม	3.435	0.389	3.475	0.406
บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก	3.431	0.508	3.399	0.432
ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	4.323	0.503	2.552	0.835
ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง	4.386	0.487	3.546	0.673
ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง	4.411	0.414	3.908	0.652
การรับรู้ความสามารถของตนเอง	40.289	5.192	28.033	6.480
แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	20.750	7.029	17.668	6.014
แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬา	19.259	5.507	18.495	4.740
แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาเสี่ยง	27.259	3.459	23.870	4.876

จากตารางที่ 8 กลุ่มที่ 1 คือ กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง กลุ่มที่ 2 คือ กลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง พบว่า ค่าเฉลี่ยของตัวแปรทั้งหมดแตกต่างกันใน 2 กลุ่ม ดังนี้

ตัวแปรบุคลิกภาพแบบห้วนไหว ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 2.583 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 2.806 หน่วย ตัวแปรบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.566 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.346 หน่วย ตัวแปรบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์ ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.101 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.088 หน่วย ตัวแปรบุคลิกภาพแบบประนีประนอม ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.435 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.447 หน่วย ตัวแปรบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 3.431 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.399 หน่วย ตัวแปรทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.323 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 2.552 หน่วย ตัวแปรทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.386 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.546 หน่วย ตัวแปรทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 4.411 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 3.908 หน่วย ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 40.289 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 28.033 หน่วย ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 20.750 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 17.668 หน่วย ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน ในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 19.259 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 18.495 หน่วย และตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันในกลุ่มที่ 1 มีค่าเฉลี่ย 27.259 หน่วย กลุ่มที่ 2 มีค่าเฉลี่ย 23.870 หน่วย เมื่อพิจารณาความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแต่ละตัวแปรพบว่า กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีค่าเฉลี่ยของทุกตัวแปรสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ยกเว้นตัวแปรบุคลิกภาพแบบห้วนไหว

ตารางที่ 9 ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
	คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
บุคลิกภาพแบบ หัวน้ไหว	1.563	.769	-.604	21.164 (p = .000)	.951
บุคลิกภาพแบบ แสดงตัว	-1.569	-.753	.597	21.622 (p = .000)	.950
บุคลิกภาพแบบ เปิดรับประสบการณ์	-.233	-.075	.131	0.174 (p = .677)	.999
บุคลิกภาพแบบ ประนีประนอม	1.930	.769	-.092	1.024 (p = .312)	.998
บุคลิกภาพแบบมี จิตสำนึก	.455	.214	-.054	.497 (p = .481)	.999
ค่าคงที่	- 6.293				
λ	Rc	Λ	χ^2	df	p-value
.145	.355	.874	55.040	5	.000

จากตารางที่ 9 การเลือกตัวแปรจำแนกที่สำคัญ โดยมีค่า Wilks's Lambda มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 พบว่า ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหัวน้ไหวและบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มแบบคะแนนมาตรฐานสูงสุด คือ บุคลิกภาพแบบหัวน้ไหว และบุคลิกภาพแบบประนีประนอม มีคะแนน .769 รองลงมา คือ บุคลิกภาพแบบแสดงตัว มีคะแนน -.753 รองลงมา คือ บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก มีคะแนน .214 และบุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์มีคะแนน -.075

ค่าสถิติ Wilks's Lambda บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบมีค่าใกล้เคียงหนึ่งมากทุกตัวแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มใกล้เคียงกันทั้งหมด มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ต่ำ ค่า Eigenvalue = .145 มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มค่อนข้างต่ำ ค่า Canonical correlation = .355 ค่า

Wilks's Lambda = .874, ค่า Chi-square = 55.040, p-value < .001 ดังนั้น ตัวแปรบุคลิกภาพแบบ
 ห้วนใจและบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่
 เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ตัวแปรบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบทั้งหมด
 สามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ได้ร้อยละ 63.6

ตารางที่ 10 ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทาง
 สถิติของสมการจำแนกกลุ่มทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
	คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองใน การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	1.251	.865	.929	675.862 (p = .000)	.378
ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มี ความเสี่ยง	.305	.179	.518	209.648 (p = .000)	.662
ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬา ที่มีความเสี่ยง	.565	.310	.333	86.929 (p = .000)	.825
ค่าคงที่	- 7.849				
λ	Rc	Λ	χ^2	df	p-value
1.909	.810	.344	436.243	3	.000

จากตารางที่ 10 การเลือกตัวแปรจำแนกที่สำคัญ โดยมีค่า Wilks's Lambda มีนัยสำคัญที่
 ระดับ .001 พบว่า ตัวแปรทัศนคติมีนัยสำคัญที่ .001 ทั้งหมด สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่
 มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬา โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มแบบคะแนนมาตรฐาน
 สูงสุด คือ ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีคะแนน .865 รองลงมา คือ ทัศนคติ
 เชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงคะแนน .310 และทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงมีคะแนน .179

ค่าสถิติ Wilks's Lambda แสดงความแปรปรวนรวมของตัวแปรตามที่อธิบายด้วยความ
 แปรปรวนภายในกลุ่มโดยค่าเฉลี่ยของตัวแปรใดเข้าใกล้หนึ่งมากจะแสดงถึงความใกล้เคียงกันของ
 ค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มของตัวแปรนั้น ๆ ซึ่งจากตารางทัศนคติแสดงว่าทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มี
 ความเสี่ยงมีค่าใกล้เคียงกันมากที่สุดแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มใกล้เคียงกันมากที่สุด

ตัวแปรทัศนคติทั้ง 3 ด้าน มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ดี ค่า Eigenvalue มีค่าสูง = 1.909 มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มค่อนข้างสูง ค่า Canonical correlation = .810 และค่าเฉลี่ยของตัวแปรทัศนคติทั้งหมดค่อนข้างสูง ค่า Wilks's Lambda = .344, ค่า Chi-square = 436.243, p-value < .001 ดังนั้น ตัวแปรทัศนคติทั้งหมดสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญที่ .001 และสามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 90.3

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มการรับรู้ความสามารถในตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
	คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
การรับรู้ความสามารถ ของตนเองในการเลือก เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	.170	1.000	1.000	447.690 (p = .000)	.478
ค่าคงที่	- 5.801				
λ	Rc	Λ	χ^2	df	p-value
1.092	.722	.478	302.246	1	.000

จากตารางที่ 11 พบว่า ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยมีค่า Wilks's Lambda มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มแบบคะแนนมาตรฐาน 1.000

ค่าสถิติ Wilks's Lambda การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีค่า .478 มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ปานกลาง ค่า Eigenvalue มีค่าสูง = 1.092 มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มค่อนข้างสูง ค่า Canonical correlation = .722 ค่า Chi-square = 302.246, p-value < .001 ดังนั้น ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้

อย่างมีนัยสำคัญที่ .001 และสามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 85.2

ตารางที่ 12 ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของสมการจำแนกกลุ่มแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
	คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว	.058	.376	.935	22.889 (p = .000)	.947
แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน	-.028	-.146	.550	2.284 (p = .131)	.994
แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน	.207	.876	.174	66.001 (p = .000)	.861
ค่าคงที่	- 5.852				
λ	Rc	Λ	χ^2	df	p-value
.184	.394	.844	69.100	3	.000

จากตารางที่ 12 การเลือกตัวแปรจำแนกที่สำคัญ โดยมีค่า Wilks's Lambda มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 พบว่า ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ โดยตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มแบบคะแนนมาตรฐานสูงสุด คือ แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันมีคะแนน .876 รองลงมา คือ แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว มีคะแนน .376 และแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกันมีคะแนน -.146

ค่าสถิติ Wilks's Lambda ของตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกันมีค่าใกล้เคียงหนึ่งมากที่สุดแสดงว่ามีค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มใกล้เคียงกันมากที่สุด

ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง มีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ต่ำ ค่า Eigenvalue = .184 มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มก่อนข้างต่ำ ค่า Canonical correlation = .394 ค่า Wilks's Lambda = .844, ค่า Chi-square = 69.100, p-value < .001 ดังนั้น ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญที่ .001 ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงทั้งหมดสามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 66.3

ตารางที่ 13 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งหมด จำแนกตามกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (เหนือเส้นทแยงมุม) และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (ใต้เส้นทแยงมุม)

ตัวแปร	X1	X2	X3	X4	X5	X6	X7	X8	X9	X10	X11	X12
X1	1	-.39	-.10	-.51	-.41	-.27	-.03	-.24	-.23	.07	.04	-.13
X2	-.34	1	.15	.40	.60	.18	.35	.24	.32	.28	.20	.42
X3	-.02	.11	1	.20	.22	-.06	.21	-.08	.03	-.02	.10	.13
X4	-.49	.47	.13	1	.39	.09	.14	.30	.12	.05	.08	.29
X5	-.23	.34	.11	.43	1	.28	.35	.29	.46	.16	.15	.33
X6	-.12	.23	.12	.07	.03	1	.45	.27	.57	.17	-.04	.38
X7	.05	.14	.22	.13	.07	.31	1	.24	.49	.09	.14	.41
X8	-.22	-.03	.05	.22	-.01	-.10	.06	1	.38	.04	.18	.24
X9	-.18	.24	.12	.14	.01	.68	.33	.00	1	.14	.03	.35
X10	-.13	.10	.07	.20	.14	.24	.20	.19	.33	1	.25	.26
X11	-.07	.13	.08	.18	.04	.21	.28	.00	.29	.36	1	.10
X12	-.10	.20	.14	.25	.17	.17	.23	.12	.21	.25	.37	1

จากตารางที่ 13 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นมีบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบแสดงตัว เท่ากับ .60 รองลงมาคือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .57 การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเล่น

กีฬาที่มีความเสี่ยงสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .49 และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกเท่ากับ .46 ในขณะที่ความสัมพันธ์ทางลบ มีดังนี้ บุคลิกภาพแบบประนีประนอมสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบหัวนั้ใจ เท่ากับ -.51 บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบหัวนั้ใจ เท่ากับ -.41 และบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบหัวนั้ใจ เท่ากับ -.39 กลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .68 บุคลิกภาพแบบประนีประนอมสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบแสดงตัวเท่ากับ .47 และบุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึกสัมพันธ์ทางบวกกับบุคลิกภาพแบบประนีประนอม เท่ากับ .43 ในขณะที่ความสัมพันธ์ทางลบ มีดังนี้ บุคลิกภาพแบบประนีประนอมบุคลิกภาพแบบแสดงตัว และทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงสัมพันธ์ทางลบกับบุคลิกภาพแบบหัวนั้ใจ (-.49, -.34, -.22 ตามลำดับ)

ตารางที่ 14 ค่าสัมประสิทธิ์ ค่าสถิติ F ค่า Wilks's Lambda และค่าสถิติแสดงความมีนัยสำคัญทางสถิติของตัวแปรที่เข้าสมการจำแนก

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
	คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
บุคลิกภาพแบบ ประนีประนอม	-.540	-.215	-.035	1.024 (p = .312)	.998
ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองใน การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	1.077	.745	.902	675.862 (p = .000)	.378
ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มี ความเสี่ยง	.276	.163	.502	209.648 (p = .000)	.662
ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่ มีความเสี่ยง	.606	.332	.323	86.929 (p = .000)	.825
การรับรู้ความสามารถของ ตนเองในการเลือกเล่น กีฬาที่มีความเสี่ยง	.031	.179	.734	447.690 (p = .000)	.478

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ตัวแปร		ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม			F (p-value)	Wilks's Lambda
		คะแนนดิบ	คะแนน มาตรฐาน	คะแนน โครงสร้าง		
ค่าคงที่		- 6.482				
λ	Rc	Λ	χ^2	df	p-value	
2.026	.818	.330	451.215	5	.000	

จากตารางที่ 14 เมื่อนำทุกตัวแปรมารวมกันแล้ว พบว่า ตัวแปรที่มีค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มแบบคะแนนมาตรฐานสูงสุด คือ ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .745 รองลงมาคือ ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .332 บุคลิกภาพแบบประนีประนอมเท่ากับ -.215 การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เท่ากับ .179 และ ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ .163

ตัวแปรทั้งหมดมีอำนาจจำแนกกลุ่มได้ดี ค่า Eigenvalue = 2.026 มีความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนการจำแนกกลุ่มสูง ค่า Canonical correlation = .818 ค่า Wilks's Lambda = .330, ค่า Chi-square = 451.215, p-value < .001 ตัวแปรทั้งหมดสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญที่ .001

ตารางที่ 15 การเข้าสมการของตัวแปร

Step	ตัวแปร
1	ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
2	ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
3	ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพแบบประนีประนอม

ตารางที่ 15 (ต่อ)

Step	ตัวแปร
4	ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพแบบประนีประนอม ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
5	ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพแบบประนีประนอม ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

จากตารางที่ 15 พบว่า ตัวแปรที่เข้าสมการที่ใช้ในการจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงออกจากกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้มี 5 ตัวแปร โดยตัวแปรทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นตัวแปรตัวแรกที่เข้าในสมการ ตัวแปรต่อมา คือ ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพแบบประนีประนอม ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตารางที่ 16 ลำดับความสำคัญของตัวแปรเมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มในรูปคะแนนมาตรฐาน

ลำดับความสำคัญ	ตัวแปรที่เข้าสู่สมการ	ค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่ม
1	ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	.745
2	ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง	.332
3	บุคลิกภาพแบบประนีประนอม	-.215
4	ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง	.163
5	การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	.179

จากตารางที่ 16 พบว่า ผลการจัดลำดับความสำคัญของตัวแปรที่เข้าสมการจำแนกกลุ่มทั้ง 5 ตัวแปร ตัวแปรทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นตัวแปรที่สามารถอธิบายความแตกต่างของตัวแปรตามได้มากที่สุด และให้อำนาจจำแนกแก่สมการมากที่สุด เท่ากับ .745 รองลงมา คือ ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง เท่ากับ .332 บุคลิกภาพแบบประนีประนอม เท่ากับ -.215 ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง เท่ากับ .163 และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เท่ากับ .179 โดยสามารถเขียนเป็นสมการทำนายได้ดังนี้

$$Z = .745X_6 + .332X_8 - .215X_4 + .163X_7 + .179X_9$$

ตารางที่ 17 ค่าเฉลี่ยรวม (Group centroids) ของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

การเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	ค่าเฉลี่ยรวมของแต่ละกลุ่ม (Group centroids)
กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	1.434
กลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	-1.406

จากตารางที่ 17 พบว่าค่าเฉลี่ยรวม (Group centroids) ของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ 1.434 และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเท่ากับ -1.406 ซึ่งค่าเฉลี่ยรวมของทั้ง 2 กลุ่มต่างกัน แสดงว่ากลุ่มที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีลักษณะ บุคลิกภาพ ทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แตกต่างกัน

ตารางที่ 18 ผลการคาดประมาณการจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยสมการจำแนกประเภทที่ได้

	จำนวน	กลุ่มคาดคะเน	
		กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬา	กลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬา
กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬา	204	191 (93.63%)	13 (6.37%)
กลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬา	208	23 (11.06%)	185 (88.94%)

หมายเหตุ ร้อยละของการคาดประมาณที่ถูกต้อง = 91.28%

จากตารางที่ 18 พบว่า กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 100 คน ตัวแปรทั้ง 5 ตัว (ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, บุคลิกภาพแบบประนีประนอม, ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงและการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง) สามารถพยากรณ์ว่าเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 191 คน (พยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 93.63) และพยากรณ์ว่าไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 13 คน (พยากรณ์ผิดพลาดร้อยละ 6.37) และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง พยากรณ์ว่าไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 185 คน (พยากรณ์ถูกต้องร้อยละ 88.94) และพยากรณ์ว่าเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 23 คน (พยากรณ์ผิดพลาดร้อยละ 11.06)

ดังนั้น ผลการคาดประมาณการจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยสมการจำแนกกลุ่มที่ได้ สามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ถึงร้อยละ 91.28 ซึ่งแสดงว่าสมการที่ได้มีประสิทธิภาพในการจำแนกกลุ่มสูงมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์จำแนกปัจจัยเชิงจิตวิทยาและการสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างและความสามารถในการจำแนกของตัวแปรด้านบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

วัตถุประสงค์ของการวิจัยในครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อ 1. เพื่อศึกษาความสามารถในการจำแนกของตัวแปรด้านบุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่างด้านบุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงระหว่างกลุ่มผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

สมมุติฐานในการวิจัย 1. บุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสามารถจำแนกผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ 2. บุคลิกภาพ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีผลต่อการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจำนวน 400 คน โดยเป็นผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจำนวน 200 คน และผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง 200 คน หลังจากที่ถูกวิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจริงทั้งหมด 447 คน ตัดชุดข้อมูลที่ไม่สมบูรณ์เหลือ 412 คน แบ่งเป็นกีฬาทั่วไป 208 คน กีฬาที่มีความเสี่ยง 204 คน เพศชาย 253 คน เพศหญิง 159 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วย แบบสอบถาม 4 ฉบับ ได้แก่ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ โดยอีก 3 ฉบับ ผู้วิจัยได้ปรับปรุง หรือสร้างขึ้นตามทฤษฎีทางจิตวิทยา ได้แก่ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ จากนั้นผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและผู้ช่วยวิจัย ตามสถานที่ดังนี้ กีฬาทางอากาศหนองค้อ จังหวัดชลบุรี, สถานที่จัดการแข่งขัน Fai Asia-Oceania (สมาคมกีฬาทางอากาศแห่งประเทศไทย) จังหวัดสระบุรี, ลานสเก็ตสมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีมแห่งประเทศไทย กรุงเทพมหานคร, ไทยเวคพาร์ค พัทยา จังหวัดชลบุรี, สถานที่จัดงาน Skate day สะพานพระราม 8 กรุงเทพมหานคร นำแบบสอบถามมาตรวจสอบความถูกต้อง แล้วคัดเลือกแบบฉบับที่มีความสมบูรณ์เพื่อดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ โดยวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviations) และนำข้อมูลด้านบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมาวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (2 Groups discriminant analysis) และความแปรปรวนพหุคูณสำหรับสองกลุ่ม (2 Groups MANOVA)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์จำแนกกลุ่ม (Discriminant analysis) ที่ตัวแปร ตัวแปรแรก คือ บุคลิกภาพห้าองค์ (บุคลิกภาพแบบหัวน้ ไหว, บุคลิกภาพแบบแสดงตัว, บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์, บุคลิกภาพแบบประนีประนอม, บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก โดยการเลือกตัวแปรจำแนกที่สำคัญที่มีค่า Wilks's Lambda มีนัยสำคัญที่ระดับ .001 พบว่า ตัวแปรบุคลิกภาพแบบหัวน้ ไหวและบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ ตัวแปรบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบทั้งหมดสามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 63.6 ตัวแปรทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง) พบว่า ตัวแปรทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงทั้งหมดมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 90.3 ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 85.2 และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน) พบว่า ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัวและแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันมีนัยสำคัญที่ .001 สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬา

ที่มีความเสี่ยง ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงทั้งหมดสามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 66.3

2. ผลการวิเคราะห์ MANOVA เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยร่วม (Group centroid) ของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยสามารถแบ่งตัวแปรตามทั้ง 12 ตัว ได้แก่ บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (บุคลิกภาพแบบหัวน้ําไหว, บุคลิกภาพแบบแสดงตัว, บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์, บุคลิกภาพแบบประนีประนอม, บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก) ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน) ที่ส่งผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง พบว่า กลุ่มตัวแปรตามเหล่านี้มีค่าเฉลี่ยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมี Wilks's Lambda เท่ากับ .330 และทำการวิเคราะห์จำแนก (Discriminant analysis) แบบ Stepwise พบว่ามี 5 ตัวแปร คือ ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง บุคลิกภาพแบบประนีประนอม ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง และการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถร่วมกันจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

เมื่อพิจารณาถึงลำดับความสำคัญของตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงออกจากกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถเรียงลำดับได้ดังนี้

1. ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
2. ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
3. บุคลิกภาพแบบประนีประนอม
4. ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
5. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

อิทธิพลของตัวแปรทั้ง 5 จากข้อมูลกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่า ส่งผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และสามารถพยากรณ์กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้อย่างถูกต้องร้อยละ 91.28

อภิปรายผล

ผู้วิจัยได้ทำการแบ่งสมมติฐานตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคม ในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสามารถจำแนกผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้

จากผลการวิจัยพบว่า จากตัวแปรทั้งหมดประกอบด้วย บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ (บุคลิกภาพแบบห้วนไหว, บุคลิกภาพแบบแสดงตัว, บุคลิกภาพแบบเปิดรับประสบการณ์, บุคลิกภาพแบบประนีประนอม, บุคลิกภาพแบบมีจิตสำนึก) ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง) การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง (แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน, แรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน) ตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ มี 8 ตัวแปร จากทั้งหมด 12 ตัวแปร ได้แก่ บุคลิกภาพแบบห้วนไหว, บุคลิกภาพแบบแสดงตัว, ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง, การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, แรงสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว และแรงสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกัน

ซึ่งตัวแปรที่ค้นพบในงานวิจัยนี้สามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงผู้วิจัยสามารถทำการอภิปรายทีละตัวแปร โดยมีรายละเอียด ดังนี้

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง คือ บุคลิกภาพแบบห้วนไหว และบุคลิกภาพแบบแสดงตัว ตัวแปรทั้งสองตัวนี้ที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ เนื่องจาก ลักษณะบุคลิกภาพแบบห้วนไหวของผู้ที่ได้คะแนนสูงจะเป็นคนวิตกกังวลง่าย ท้อแท้ สิ้นหวังง่าย ไม่สามารถจัดการกับความเครียดได้เมื่อเกิดสถานการณ์ต่าง ๆ แต่ลักษณะของบุคลิกภาพแบบแสดงตัวของผู้ที่ได้คะแนนสูงตัวจะเป็นคนกล้าแสดงออก ชอบเข้าสังคม ชอบทำกิจกรรม และกระหายความตื่นเต้น (McCrae & Costa, 1987) ตัวแปรบุคลิกภาพทั้งสองตัวนี้มีความแตกต่างกันในลักษณะนิสัย ซึ่งจากผลการวิจัยเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีคะแนนบุคลิกภาพแบบห้วนไหวน้อยกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และ

กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีคะแนนบุคลิกภาพแบบแสดงตัวมากกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยบุคลิกภาพนั้นเป็นพื้นฐานของความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมที่จะนำมาสู่ลักษณะทางความคิด ทักษะคติ ความเชื่อ ค่านิยม รสนิยม และการรับรู้ที่แตกต่างกัน แนวคิดบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบได้ถูกจัดอยู่ในกลุ่มของทฤษฎีกลุ่มคุณลักษณะนิสัย (Trait theory) คุณลักษณะนิสัย (Trait) ที่นำไปใช้ในการอธิบายพฤติกรรมที่มีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล ความโน้มเอียงในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล (สุพานี สฤษฏ์วานิช, 2552) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Serdar (2011) ได้ทำการศึกษาบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบในกลุ่มคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และกลุ่มที่ไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง พบว่ากลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบห้วนไหวต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง จากงานวิจัยระบุว่ากลุ่มคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีความเครียดและความวิตกกังวลในการที่จะเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงซึ่งตรงกับลักษณะของบุคลิกภาพแบบห้วนไหวที่จะมีความประมาททางอารมณ์เกิดความเครียด และความวิตกกังวลได้ง่าย ส่วนกลุ่มคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง จากงานวิจัยระบุว่ากลุ่มคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะเป็นคนที่ชอบมีส่วนร่วมในกีฬาผจญภัย มีการลองอาหารแปลกใหม่ รวมไปถึงการลองเสพสารเสพติดอีกด้วยซึ่งตรงกับลักษณะบุคลิกภาพแบบแสดงตัวที่จะชอบทำกิจกรรม และแสวงหาความตื่นเต้น เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Tanja Kajtna (2004) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพของผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง และผู้ที่ไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง พบว่า กลุ่มคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูงกว่ากลุ่มที่ไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ในงานวิจัยระบุว่าลักษณะของกลุ่มคนที่เล่นกีฬาจะเป็นคนที่ขี้อาย เก็บตัว ไม่ค่อยเข้าสังคมซึ่งลักษณะตรงกับคะแนนต่ำของบุคลิกภาพแสดงตัว ด้วยเหตุนี้ตัวแปรสองตัวนี้จึงสามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ เพราะเมื่อบุคคลใดที่มีบุคลิกภาพแบบห้วนไหวสูงจะสามารถทำนายได้ว่าเปอร์เซ็นต์ของการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะต่ำลง ในขณะที่บุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบแสดงตัวสูงจะสามารถทำนายได้เช่นกันว่าเปอร์เซ็นต์ของการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงก็จะสูงตามไปด้วย

ทัศนคติในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง, ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง และทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เนื่องมาจากทัศนคติเป็นความรู้สึกภายในจิตใจที่สามารถแสดงออกมาทางด้านพฤติกรรม Fishbein and Ajzen (1975) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ หรือเกิดจากการสะสมประสบการณ์ของแต่ละบุคคล สิ่งที่สำคัญที่สุดที่ทำให้ทัศนคติแตกต่างกันเกิดจากแรงผลักดันภายใน เช่น นิสัย แรงขับ หรือแรงจูงใจ เมื่อบุคคลประเมินทัศนคติที่

มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ก็อาจมีทัศนคติทางบวก (ความรู้สึกชอบ) หรือทัศนคติทางลบ (ความรู้สึกไม่ชอบ) ต่อสิ่งนั้น ทัศนคติสามารถทำนายถึงพฤติกรรมได้ การรู้ถึงทัศนคติของบุคคลหรือกลุ่มคนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งว่าเป็นไปในทิศทางใด และมีความเข้มมากน้อยแค่ไหน ย่อมจะทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถทำนายพฤติกรรมที่อาจจะเกิดขึ้นของบุคคลนั้นได้ และสามารถวางแผนดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งกับบุคคลหรือกลุ่มคนนั้นได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งจากผลการวิจัยเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยทัศนคติของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีค่าที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แสดงว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Rauter and Topic (2011) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นกลุ่มที่ชอบเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เช่น ปีนเขา กระโดดร่ม สกิ กลุ่มที่สองเป็นกลุ่มคนที่ชอบทีมกีฬาต่าง ๆ เช่น กีฬาเบสบอล ฟุตบอล กลุ่มที่สามเป็นกลุ่มคนที่ชอบกีฬาที่ใช้ความอดทน เช่น วิ่ง ว่ายน้ำ กลุ่มที่สี่เป็นกลุ่มคนที่ชอบกีฬาที่มีการพักผ่อนหย่อนใจ เช่น การเดินป่า เต้นรำ ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มคนที่ชอบเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีมุมมองทัศนคติทางบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง จากงานวิจัยระบุว่าคนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นมองว่าการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นสิ่งเพื่อความบันเทิงและการผ่อนคลาย ในกลุ่มคนที่ชอบทีมกีฬาจะมีทัศนคติเรื่องของความมีชื่อเสียง หรือรายได้มากกว่ากลุ่มที่ชอบกีฬาที่มีความเสี่ยง ส่วนแรงจูงใจเรื่องสุขภาพไม่ได้เป็นปัจจัยสำคัญในการเล่นกีฬาของคนที่ชอบกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติในเรื่องของความเสียหายทางกีฬา ในงานวิจัยระบุว่ากลุ่มที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีความแตกต่างกับกลุ่มคนที่เล่นกีฬาอื่น ๆ และกลุ่มที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงมากกว่ากลุ่มที่ชอบกีฬาอื่น ๆ เมื่อบุคคลมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาประเภทใดก็จะมีแนวโน้มที่จะเลือกกีฬานั้น ๆ

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เนื่องจาก การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นตัวแปรทางจิตวิทยาที่สำคัญ เป็นสิ่งที่แสดงถึงการเลือกจะใช้ความพยายาม การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคล ระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อการกระทำ (Bandura, 1997) ถ้าไม่มั่นใจว่าตนเองมีความสามารถมากพอก็จะไม่แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ Bandura (1986) อธิบายว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล เนื่องจากเกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด การตั้งใจ รวมไปถึงอารมณ์ การตัดสินใจเลือกที่จะแสดงพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่ง เป็นระยะเวลาเท่าใดจะอยู่ในขอบเขตของการประเมินของบุคคลนั้นว่าจะสามารถทำไปได้ ด้วยดีหรือไม่ ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงมักจะเลือกทำในสิ่งที่มีความท้าทาย มี

แรงจูงใจที่จะพัฒนาความสามารถของตนเองและใช้ความล้มเหลวเป็นแรงเสริม ส่วนผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมักจะหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับความท้าทาย ขาดความมั่นใจ มีความกังวล เกิดความเครียดการรับรู้ความสามารถของตนเองสร้างความแตกต่างระหว่างบุคคล เกี่ยวกับวิธีการคิด อารมณ์ และการแสดงพฤติกรรม บุคคลที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ จะเกิดความเครียด ความวิตกกังวลและมีความนับถือตนเองต่ำ ส่วนบุคคลที่มีระดับการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงนั้นจะสนุกกับงานที่ได้รับและมีความนับถือตนเองสูงด้วย (Tella & Ayeni, 2006) จึงกล่าวได้ว่า เมื่อบุคคลมีการรับรู้ความสามารถของตนเองสูงก็จะสามารถที่จะสามารถทำนายพฤติกรรมในเรื่องนั้น ๆ ได้สูงกว่าผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ซึ่งเมื่อดูจากผลการวิจัยเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยการรับรู้ความสามารถของตนเองของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีค่าที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แสดงว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สอดคล้องกับงานวิจัยของ Llewellyn et al. (2008) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองต่อความเสี่ยงและประสิทธิภาพในการปีนหน้าผา นักปีนหน้าผาที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองจะมีการปีนเขาที่เพิ่มความเสี่ยงมากยิ่งขึ้น การเพิ่มความยากของงาน ความถี่ มีความสัมพันธ์กันกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง มานปี คงรักซ้าง (2558) ได้ทำการศึกษาการให้โปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองในการตัดสินใจเลือกอาชีพ โดยผลการวิจัยพบว่า มีค่าเฉลี่ยการตัดสินใจเลือกอาชีพที่สูงขึ้นหลังจากได้รับ โปรแกรม นอกจากนี้งานวิจัยของ Serdar (2011) ยังพบว่า บุคลิกภาพแบบหัวนั้ไหวมีความสัมพันธ์ในทางตรงข้ามกับการรับรู้ความสามารถของตนเองด้วย คนที่ชอบความเสี่ยงจะมีความเชื่อว่าตนเองสามารถรับมือกับสถานการณ์ที่มีความเสี่ยงได้

แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงที่สามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง คือ แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากครอบครัว และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่เล่นกีฬาคู่กัน การที่ตัวแปรสองตัวนี้สามารถจำแนกได้ เนื่องจาก ผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงรู้สึกว่าจะสังคมนั้นให้ข้อมูลหรือข่าวสารที่ทำให้บุคคลเชื่อว่า มีคนรักและสนใจ มีคนยกย่องและมองเห็นคุณค่า และรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ได้รับการช่วยเหลือจากบุคคล และกลุ่มบุคคลที่ปฏิสัมพันธ์ด้วยทางด้านอารมณ์สังคม วัตถุ สิ่งของ รวมทั้งข้อมูลข่าวสาร ผลของแรงสนับสนุนทำให้บุคคลเกิดความตระหนักสามารถตอบสนองต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ได้ตามความ

ต้องการ (Cobb, 1976) การให้เพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันสนับสนุนเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันจะทำให้เกิดประสิทธิผลในการเล่นกีฬาและการรับรู้การสนับสนุนทางสังคม (Rees & Freeman, 2007)

นักกีฬามีศักยภาพมากยิ่งขึ้น ลดความวิตกกังวลได้ เมื่อได้รับการสนับสนุนจากบุคคลที่อยู่ใกล้ชิด เช่น โค้ช เพื่อนร่วมทีม ครอบครัว (Morgan & Giacobbi, 2006) โดยแหล่งของแรงสนับสนุนทางสังคม แบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ กลุ่มปฐมภูมิและกลุ่มทุติยภูมิ กลุ่มปฐมภูมิเป็นกลุ่มที่มีความสนิทสนมและมีสัมพันธ์ภาพระหว่างสมาชิกเป็นการส่วนตัวสูง กลุ่มนี้ ได้แก่ ครอบครัวญาติพี่น้องและเพื่อนบ้าน ส่วนกลุ่มทุติยภูมิ เป็นกลุ่มสังคมที่มีความสัมพันธ์ตามแผนและกฎเกณฑ์ที่วางไว้ มีอิทธิพลเป็นตัวกำหนดบรรทัดฐาน ของบุคคลในสังคมกลุ่มนี้ ได้แก่ เพื่อนร่วมงาน กลุ่มวิชาชีพและกลุ่มสังคมอื่น ๆ เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากครอบครัว และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันแล้ว แรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่า อธิบายได้จากแหล่งของแรงสนับสนุนทางสังคมแล้ว ครอบครัวนั้นจะอยู่ในระดับแคบหรือระดับลึก (Micro level) ซึ่งจะมีความใกล้ชิดทางอารมณ์ จะเป็นการการสนับสนุนทางจิตใจ และแสดงความรักและห่วงใย ส่วนเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันนั้น จะอยู่ในระดับกลุ่มเครือข่าย (Mezzo level) การสนับสนุนในระดับนี้ ได้แก่ การให้คำแนะนำ การช่วยเหลือด้านวัสดุสิ่งของ ความเป็นมิตรแรงสนับสนุนทางอารมณ์ และการยกย่อง (Gottlieb, 1985)

ในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงกลุ่มเพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันจะมีการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ทำให้รับรู้ถึงแรงสนับสนุนส่งผลต่อการเกิดพฤติกรรมมากยิ่งขึ้น ซึ่งครอบครัวจะสนับสนุนทางด้านของจิตใจมากกว่า สอดคล้องกับงานวิจัยของ Smith, Ullrich-French, Walker II, and Hurley (2006) ได้ทำการศึกษาการสนับสนุนจากเพื่อนที่เล่นกีฬาฟุตบอลด้วยกันว่ามีผลต่อการรับรู้แรงสนับสนุนทางสังคมหรือไม่ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ที่เข้าร่วมเล่นกีฬาที่ได้รับสนับสนุนเพื่อนร่วมทีมมีแนวโน้มที่จะปรับตัว และรับรู้ถึงการสนับสนุนทางสังคมจากเพื่อน มีการตอบสนองต่อแรงจูงใจในการเล่นกีฬามากขึ้น ส่วน Schneider et al. (2007) ได้ทำการศึกษาปรากฏการณ์ทางด้านสังคมและจิตใจในเชิงลึก พบว่า ในตอนที่เริ่มเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงนั้นจะมีความรู้สึกที่ติดกับตนเองที่สามารถเอาชนะหรือจัดการกับความกลัวได้ มีการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และการได้รับแรงสนับสนุนจากเพื่อนร่วมทีมทำให้สามารถจัดการและรับมือกับความเสี่ยงจากการเล่นกีฬาได้ นอกจากนี้ แรงสนับสนุนทางสังคมยังเพิ่มความมั่นใจในตนเองได้อีกด้วย (Katagami & Tsuchiya, 2017) ซึ่งพอสรุปได้ว่า แรงสนับสนุนทางสังคมเป็นปัจจัยหนึ่งที่เป็นพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ เพราะการสนับสนุนทางสังคม

มาจากการมีความสัมพันธ์และผูกพันกันของบุคคลในสังคม เช่น ครอบครัว เพื่อนฝูง คนใกล้ชิด ในการช่วยให้ได้รับข้อมูลข่าวสารความรู้ คำปรึกษาแนะนำที่เป็นประโยชน์ รวมทั้งการยอมรับ ให้กำลังใจให้รู้ถึงคุณค่าในตนเอง การสนับสนุนทางสังคมต่าง ๆ เหล่านี้จึงเป็นปัจจัยที่สามารถจำแนก ผู้ที่เลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้

สมมติฐานที่ 2 บุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแรงสนับสนุนทางสังคมในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีผลต่อการเลือกและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

หลังจากทำการวิเคราะห์ตัวแปรจำแนกทีละตัวแล้วนำตัวแปรทั้งหมดมาวิเคราะห์ด้วย สมการจำแนก พบว่ามีตัวแปรทั้งหมด 5 ตัว ที่ร่วมกันสามารถจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและกลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เรียงลำดับได้ดังนี้

1. ทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง
2. ทักษะคิดเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
3. บุคลิกภาพแบบประนีประนอม
4. ทักษะคิดเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง
5. การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ตัวแปรทั้ง 5 ที่ร่วมกันทำนายในงานวิจัยชิ้นนี้สามารถคาดคะเนการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ร้อยละ 91.28 โดยตัวแปรที่เข้าสมการทำนายเป็นลำดับที่ 1 ในการจำแนกกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง คือ ตัวแปรทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง สาเหตุที่ตัวแปรทักษะคิดเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเข้าสมการเป็นอันดับแรกสามารถอธิบายได้ว่า ทักษะคิดจะเป็นการประเมินผลของการรับรู้ทางด้านความพอใจ หรือความไม่พอใจ หรือเรียกได้ว่าความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ซึ่งในแต่ละบุคคลจะมีทักษะคิดที่แตกต่างกันไป (Rogers, 1978) อธิบายว่า ทักษะคิดเป็นความสัมพันธ์ที่คาบเกี่ยวกันระหว่างความรู้สึก ความเชื่อ หรือการรับรู้ของบุคคล กับแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมได้ตอบ ในทางใดทางหนึ่งต่อเป้าหมาย การกระทำหรือพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ เป็นการแสดงออกของบุคคลที่มีพื้นฐานมาจากความรู้ และทัศนคติของบุคคลนั้น ๆ ทักษะคิดเป็นสิ่งที่เชื่อว่าบุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้าง วัตถุหรือ สิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีรากฐานมาจากความเชื่อที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรมในอนาคตได้ ทักษะคิดจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็นมิติของการประเมินเพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบ ต่อประเด็นหนึ่ง ๆ อันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป โดยทฤษฎีของ Reeder (n.d. อ้างถึงใน สุคารา คิชฐาภรณ์, 2535) ได้อธิบายว่า พฤติกรรมของบุคคลที่

เกี่ยวกับการตัดสินใจจะมีปัจจัยดังในด้านค่านิยมจะเป็นสิ่งที่บุคคลยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำของตนเอง โดยค่านิยมของมนุษย์ จะแสดงออกทางทัศนคติและพฤติกรรมของมนุษย์และมีผลต่อการตัดสินใจ หากตัวบุคคลมีทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงไปในเชิงบวกก็จะทำให้เพิ่มแนวโน้มในการที่จะเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงด้วย

ตัวแปรที่เข้าสมการเป็นลำดับที่ 2 คือ ทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง สามารถอธิบายได้ว่าทัศนคตินั้นมีทิศทาง โดยในทางบวก คือ ความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมในทางที่ดี การโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในด้านดี หรือ ยอมรับ ความพอใจ (คารณี พานทอง, 2542) เมื่อมีทัศนคติต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงในทางบวกก็จะทำให้บุคคลเกิดความพร้อมที่จะแสดงออกเป็นพฤติกรรม

Ajzen (1988) อธิบายว่า ทัศนคติ คือ ความรู้สึกชอบที่ตอบสนองต่อวัตถุ บุคคล สถาบัน หรือเหตุการณ์ ที่มีแนวโน้มให้เกิดพฤติกรรมไปในทิศทางนั้น จะเห็นได้ว่าทัศนคติ ประกอบด้วยความคิดที่มีผลต่ออารมณ์ และความรู้สึกนั้นแสดงออกมาทางพฤติกรรม หากมีทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงก็จะทำให้มีแนวโน้มที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงเพิ่มมากขึ้น

ตัวแปรที่เข้าสมการเป็นลำดับที่ 3 คือ บุคลิกภาพแบบประนีประนอม สามารถอธิบายได้ว่า บุคลิกภาพของบุคคลคือการได้รับอิทธิพลมาจากบุคคลอื่น ๆ ที่มาสัมพันธ์กันกับการยอมรับทัศนคตินั้น ๆ โดยมีความแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคล (โรเบิร์ต อี ซิลเวอร์แมน, 2545) ทางบุคลิกภาพเป็นแนวคิดหนึ่งในเรื่องของลักษณะนิสัย (Disposition) นั่นคือ เป็นลักษณะบางอย่างที่มีลักษณะค่อนข้างคงที่ ไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง จะแสดงให้เห็นถึงความโน้มเอียงในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล (สุพานี สฤษฏ์วานิช, 2552) โดยผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมสูงจะมีลักษณะยอมคล้อยตามผู้อื่น ให้ความสำคัญกับการร่วมมือ ประนีประนอมคล้อยตาม เข้าเป็นพรรคพวกเดียวกันกับสังคมส่วนใหญ่ ส่วนผู้ที่ได้คะแนนต่ำมักจะสนใจตนเองมากกว่าสนใจผู้อื่น ก้าวร้าว ชอบแข่งขัน รู้สึกว่าตนเหนือกว่าผู้อื่น (ขวัญเรือน แสงจิน, 2546; McCrae & John, 1992) ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมต่ำกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เมื่อดูจากค่าสัมประสิทธิ์จำแนกกลุ่มที่เป็นแบบมาตรฐานมีค่า เท่ากับ -.215 แสดงว่า เมื่อไหร่ที่บุคคลมีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมสูง จะมีโอกาสที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงตามไปด้วย แต่เมื่อไหร่ที่บุคลิกภาพแบบประนีประนอมมีคะแนนต่ำจะมีโอกาสที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงขึ้น ดังนั้น บุคลิกภาพกับทัศนคติเมื่อรวมกันแล้วก็จะทำให้มีโอกาสมากขึ้นในการตัดสินใจทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

ตัวแปรที่เข้าสมการเป็นลำดับที่ 4 คือ ทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง จากที่กล่าวไปข้างต้นว่าทัศนคตินั้นมีทิศทางทั้งในทางบวกและทางลบ คารณี พานทอง (2542) อธิบายว่า ทัศนคติในทางลบ การแสดงออกหรือความรู้สึกต่อสิ่งแวดล้อมก็จะเป็นไปในทางที่ไม่พอใจ ไม่ได้ ไม่

ยอมรับ ไม่เห็นด้วย หากมีทัศนคติเชิงลบต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงก็จะทำให้มีแนวโน้มที่จะไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากขึ้นไปด้วย โดยทัศนคติเป็นตัวสะท้อนบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลด้วย ในที่นี้บุคลิกภาพแบบประนีประนอมสูงจะเป็นบุคคลที่มีความคล้อยตามผู้อื่นได้ง่าย เมื่อได้รับข่าวสารหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับกีฬาที่มีความเสี่ยงในเชิงลบจะทำให้บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แม้ว่าทัศนคตินั้นจะเป็นตัวสะท้อนบุคลิกภาพของแต่ละคนออกมาแต่ก็ทำนายไม่ได้เสมอไปเนื่องจากพฤติกรรมของมนุษย์มีความสลับซับซ้อนมากมีตัวแปรหลายอย่างที่ก่อให้เกิดลักษณะหนึ่ง ๆ ขึ้น (McClosky, 1958 อ้างถึงใน โรเบิร์ต อี ซิลเวอร์แมน, 2545) ดังนั้นเมื่อมีบุคลิกภาพ และทัศนคติแล้วก็ยังต้องมีตัวแปรร่วมอีกตัวคือการรับรู้ความสามารถของตนเองจึงจะทำให้เกิดพฤติกรรมขึ้น

ตัวแปรที่เข้าสมการเป็นลำดับที่ 5 คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นส่วนประกอบสำคัญในการที่จะทำให้นักบอลตัดสินใจแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นสามารถทำให้เกิดผลสำเร็จในเรื่องต่าง ๆ นำไปสู่การตัดสินใจ และการกระทำ โดยที่รู้ว่าเมื่อตนเองตัดสินใจไปแล้วย่อมกระทำตามที่ตัดสินใจได้แน่นอน (Reeder, 1971) แต่ถ้าไม่มั่นใจในความสามารถของตนเองก็จะไม่แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ สอดคล้องกับปัจจัยเรื่องความสามารถของ Reeder (n.d. อ้างถึงใน สุศรา ดิษฐาภรณ์, 2535) อธิบายว่า การที่ผู้กระทำรู้ถึงความสามารถของตัวเองซึ่งก่อให้เกิดผลสำเร็จในเรื่องนั้นได้ การตระหนักถึงความสามารถนี้จะนำไปสู่การตัดสินใจและการกระทำทางสังคม โดยทั่วไปแล้วการที่บุคคลกระทำพฤติกรรมใด ๆ บุคคลจะพิจารณาความสามารถของตนเองเสียก่อน โดย Bandura (1986) ได้อธิบายว่า ผู้ที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำมักจะหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับความท้าทาย และขาดความมั่นใจ โดยกีฬาที่มีความเสี่ยงนั้นเป็นกีฬาที่มีความท้าทาย หากบุคคลมีการรับรู้ความสามารถในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงต่ำก็ทำให้มีแนวโน้มที่จะตัดสินใจไม่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง จากผลการวิจัยเมื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความสามารถของตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ระหว่างกลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง พบว่า กลุ่มที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีค่าเฉลี่ยที่สูงกว่ากลุ่มที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ซึ่งสัมพันธ์กับบุคลิกภาพแบบประนีประนอมด้วย เมื่อบุคคลมีบุคลิกภาพแบบประนีประนอมสูงจะมีความขี้อาย ถ่อมตัว คล้อยตามกับคนอื่นได้ง่าย จึงอาจทำให้มีความไม่มั่นใจในตนเองการรับรู้ความสามารถของตนเองก็จะต่ำลงตามไปด้วย ตรงกันข้ามกับคนที่มีบุคลิกแบบประนีประนอมต่ำจะเป็นคนที่รู้สึกว่าตนเองเหนือคนอื่น ชอบการแข่งขันและยึดเหตุผลของตนเอง จึงทำให้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากกว่า และมีทัศนคติเกี่ยวกับตนเองในการเล่นกีฬาที่มี

ความเสี่ยง ไปในทางที่ดี มีทัศนคติเชิงบวกต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง ทุกตัวแปรร่วมกันเลยทำให้เกิดการตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ส่วนตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมสามารถจำแนกได้เมื่อวิเคราะห์แยกทีละตัว แต่ไม่เข้าสมการทำนายเนื่องมาจากการสนับสนุนทางสังคมว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเพื่อให้เกิดการช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ (House, 1981) แต่การที่บุคคลจะรับรู้แรงสนับสนุนทางสังคมได้ขึ้นอยู่กับตัวของบุคคลนั่นเองมากกว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการสนับสนุน (Katagami & Tsuchiya, 2016), Reeder (n.d. อ้างถึงใน สุดารา ดิษฐาภรณ์, 2535) อธิบายว่า แบบอย่างพฤติกรรมที่สังคม กำหนดไว้แล้วสืบต่อกันมาด้วยประเพณี และถ้ามีการละเมิดก็จะถูกบังคับด้วยการที่สังคมไม่เห็นชอบด้วยในการตัดสินใจที่จะเลือกกระทำพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของมนุษย์นั้น ส่วนหนึ่งจึงเนื่องมาจากแบบอย่างพฤติกรรมที่สังคมกำหนดไว้ให้แล้ว เมื่อบุคคลมีทัศนคติกับกีฬาที่มีความเสี่ยงไปในด้านใดย่อมมีผลต่อการตัดสินใจไปในทิศทางนั้นมากกว่าผลลัพธ์ที่ได้จากการสนับสนุน รวมไปถึงบุคลิกภาพ และการรับรู้ความสามารถของตนเองด้วย หากบุคคลนั้นมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง มีลักษณะบุคลิกภาพแบบประนีประนอมต่ำ และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ก็จะมีแนวโน้มที่จะเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงถึงแม้จะไม่ได้รับการสนับสนุนทางสังคมก็ตาม และในสังคมไทยการสนับสนุนให้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงค่อนข้างน้อย จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลยังพบว่า มีบุคคลที่ไม่ได้รับการสนับสนุนด้านใดจากใครเลยในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แต่ยังคงเลือกที่จะเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แสดงว่าบุคคลที่เลือกเล่นจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยง ทัศนคติจึงเป็นตัวแรกที่เข้าสมการทำนาย เมื่อมีทัศนคติที่ดีที่มาก่อน ตัวแปรอื่น ๆ ก็จะตามมาและส่งผลให้เกิดการตัดสินใจเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาครั้งนี้ สามารถนำไปสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับตัวแปรที่ส่งผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง ซึ่งผู้วิจัยสามารถให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำเอาผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์ได้ดังต่อไปนี้

1.1 จากผลการศึกษาพบว่าตัวแปรทัศนคติมีผลต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมากที่สุด สมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีม สมาคมกีฬาทางอากาศ รัฐบาล และองค์กรเอกชนควรมีการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม และสร้างภาพลักษณ์ที่ดีต่อการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง เพื่อการพัฒนาบุคคลที่สนใจไปเป็นนักกีฬาอาชีพ

1.2 จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรบุคลิกภาพแบบห้วนใจ บุคลิกภาพแบบแสดงตัว และบุคลิกภาพแบบประนีประนอมสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ ทำให้สามารถรู้แนวโน้มในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจากบุคลิกภาพ พ่อแม่ ครู อาจารย์ควร สนับสนุน ไปในแนวทางที่บุคลิกภาพของบุคคลนั้นจะสามารถพัฒนาตนเองในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงต่อไปได้

1.3 จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรแรงสนับสนุนทางสังคมสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ เพื่อน พ่อแม่ ครู อาจารย์ควรสนับสนุนในการเลือกเล่นกีฬาต่าง ๆ เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถพัฒนาตนเองในการเล่นกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

1.4 จากผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองสามารถจำแนกกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้ หากสมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีม สมาคมกีฬาทางอากาศ รัฐบาล และองค์กรเอกชนมีกิจกรรมในการทดลองเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง หรือเพื่อน พ่อแม่ ครู อาจารย์มีการส่งเสริมให้ลองเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้หรือไม่ หากมีการรับรู้ความสามารถของตนเองว่าสามารถทำได้ก็อาจจะทำให้พัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬาได้

1.5 สามารถนำเครื่องมือวัดที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ไปใช้ในการจำแนกและทำนายบุคคลทั่วไปต่อการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงได้

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

สำหรับข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปนั้น ผู้วิจัยเห็นควรมีการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการศึกษาในกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยไม่ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างบนพื้นฐานของทฤษฎีความน่าจะเป็น ดังนั้น ข้อค้นพบของการวิจัยอาจขาดความเที่ยงตรงภายนอก (External validity) ดังนั้น ในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรมีการขยายขอบเขตของการศึกษาไปยังกลุ่มที่มีขนาดใหญ่ขึ้น และมีลักษณะการเล่นกีฬาที่แตกต่างหลากหลายเพิ่มเติม เพื่อยืนยันข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาในครั้งนี้ ให้มีความเที่ยงตรงภายในและความเที่ยงตรงภายนอกเพิ่มสูงขึ้น

2.2 โดยเหตุที่ผลของการวิจัยครั้งนี้ ยังไม่ได้มีการจัดเรียงลำดับตัวแปรสาเหตุตามประเภทและลำดับการเกิดขึ้นของตัวแปร ดังนั้น เพื่อให้ได้ผลการศึกษาที่มีความสอดคล้องกับสภาพปรากฏการณ์ของตัวแปรสาเหตุ จึงควรมีการวิจัยที่ศึกษาโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรที่ศึกษาโดยจัดเรียงลำดับตัวแปรให้สอดคล้องกับธรรมชาติของตัวแปรและจัด

เรียงลำดับความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามทฤษฎีพื้นฐาน ในลักษณะของการวิเคราะห์โมเดล
สมการ โครงสร้างความสัมพันธ์เชิงสาเหตุที่มีตัวแปรผลเป็นตัวแปรจัดประเภท (Categorical data)

บรรณานุกรม

- กฤติกา หล่อวัฒนวงศ์. (2547). การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพตามแนวคิดห้าองค์ประกอบ
เชาห์-อารมน์ตามแนวคิดโกลแมน และความพึงพอใจในลักษณะงานของผู้ปฏิบัติงาน
ฝ่ายขายของ โรงแรมในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต,
สาขาวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ, คณะศิลปศาสตร์,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- กฤติกาพร ไยโนนตาด. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยคัดสรร ความรู้สึกมีคุณค่าในตนเอง
การสนับสนุนทางสังคมกับพฤติกรรมการดูแลตนเองของสตรีโรคเบาหวานในภาวะ
หมดประจำเดือนจังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพยาบาล
สาธารณสุข, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤษริ คำชาย. (2545). พฤติกรรมกับการพัฒนาตน. กรุงเทพฯ: สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.
- ขวัญเรือน แสงจิน. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพและความพึงพอใจทางกายภาพกับ
สถานภาพทางสังคม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม,
บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เฉลิมพล ต้นสกุล. (2541). พฤติกรรมศาสตร์สาธารณสุข. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสุขศึกษาและ
พฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชุตินพงศ์ กองทองกาย. (2557). โครงการจัดตั้ง เอ็กซ์ตรีมคอมมูนิตีไลฟ์เซ็นเตอร์. สารนิพนธ์
เทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารธุรกิจบัณฑิตและการผลิต,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- ดวงเดือน มูลประดับ. (2541). แรงสนับสนุนทางสังคมกับการปรับตัวของวัยรุ่นตอนต้น.
วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชานามัยครอบครัว,
บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ดารณี พานทอง. (2542). ทฤษฎีจูงใจ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปฏิพัทธ์ อูราโรจน์. (2555). การเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ. เข้าถึงได้จาก <http://patipat1407.blogspot.com/>
- ประทีป จินนี่. (2540). การวิเคราะห์พฤติกรรมและการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ: สถาบัน
พฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ประไพพรรณ ศรีปาน. (2555). *ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพ 5 องค์ประกอบกับประสิทธิผลในการทำงานของพนักงานธนาคารทีสโก้ จำกัด (มหาชน) ส่วนงานควบคุมและบริหารสินเชื่อรายย่อย*. สารนิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการจัดการ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปรียาภรณ์ วงศ์อนุตรโรจน์. (2541). *จิตวิทยาอุตสาหกรรม*. กรุงเทพฯ: ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พรทิพา พลีคาม. (2544). *ทัศนคติของผู้รับการตรวจสอบที่มีต่อการตรวจสอบภายในของสำนักตรวจสอบภายใน องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย. การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง* บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขาวิชาบริหารธุรกิจ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ไพบุณย์ ศรีชัยสวัสดิ์. (2549). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของนิสิตปริญญาตรี* มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มดิชนออนไลน์. (2558). *วัยรุ่นอะ! แม่โคมสร้างลานกีฬาเอ็กซ์ตรีมใน ม.แห่งแรก “ปริญญา”* โข้วส์เกิดหวนความหลัง. เข้าถึงได้จาก http://www.matichon.co.th/news_detail.php?newsid=1441192557
- มนานปี คงรักช้าง. (2558). *การศึกษาผลของโปรแกรมการรับรู้ความสามารถของตนเองในอาชีพต่อการตัดสินใจเลือกอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธุ์. (2533). *การวัดทัศนคติเบื้องต้น*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554: เฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสพระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 7 รอบ 4 ธันวาคม 2554*. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- โรเบิร์ต อี ซิลเวอร์แมน. (2545). *จิตวิทยาทั่วไป (General psychology)* (สุปาณี สนธิรัตน์ และคณะ, แปล). กรุงเทพฯ: จามจุรีโปรดักท์.
- วราภรณ์ ตระกูลสฤณี. (2545). *จิตวิทยาการปรับตัว*. กรุงเทพฯ: ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- ศักดิ์ไทย สุรกิจบวร. (2545). *จิตวิทยาสังคม*. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิรัญกิตติ และชนนวรรธ ตั้งสินทรัพย์ศิริ. (2541). *พฤติกรรมองค์การ*. กรุงเทพฯ: ชีระฟิล์ม และไอเท็กซ์
- สมจิตต์ สุพรรณทัศน์. (2524). *จิตวิทยาการศึกษา*. ม.ป.ท.
- สมโภชน์ เข็มสุภายิต. (2550). *ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมาคมกีฬาเอ็กซ์ตรีมแห่งประเทศไทย. (2560). *สมาคมฯขอแจ้งข่าวการบรรจุกีฬาเอ็กซ์ตรีมเข้าในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย*. เข้าถึงได้จาก <http://www.extremesport.or.th/news/สมาคมฯขอแจ้งข่าวการบรรจุกีฬาเอ็กซ์ตรีมเข้าในกีฬามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย>
- สุคารา คิชฐาภรณ์. (2535). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจศึกษาต่อของข้าราชการตามแผนพัฒนามนุษย์ของสำนักงานปฏิรูปที่ดินเพื่อการเกษตร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาพัฒนาสังคม, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุพัชรินทร์ ปานอุทัย. (2556). *จิตวิทยาการกีฬา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานกิจการโรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกในพระบรมราชูปถัมภ์.
- สุพานี สฤกษ์วานิช. (2552). *พฤติกรรมองค์การสมัยใหม่: แนวคิดและทฤษฎี* (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สุรพล พะยอมแย้ม. (2545). *ปฏิบัติการทางจิตวิทยาในงานชุมชน*. กรุงเทพฯ: สหภาพพัฒนาการพิมพ์.
- อภิลิทธิ เลิศภิญโญวงศ์. (2553). *โครงการเอ็กซ์ตรีมเซนต์เตอร์ ไทยแลนด์อินเตอร์สเกตปาร์คและฮ็อปปี้มอลล์*. สารนิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- Ajzen, I. (1988). *Attitudes, personality, and behavior*. Chicago: Dorsey Press.
- Allen, R., & Santrock, J. W. (1993). *Psychology: The contexts of behavior*. Dubuque, IA: William C. Brown.
- Allport, G. (1935). Attitudes. In C. Murchison (Ed.), *A handbook of social psychology* (pp. 789-844). Worcester, MA: Clark University Press.
- Armstrong, L., Balady, G., Berry, M., Davis, S., Davy, B., & Davy, K. (2006). *ACSM's guidelines for exercise testing and prescription* (7th ed.). Baltimore, MD: Lippincott Williams & Wilkins.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Bandura, A. (1986). *Social foundations of thought and action*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice Hall.
- Bandura, A. (1989). Regulation of cognitive processes through perceived self-efficacy. *Developmental Psychology*, 25, 729-735.
- Bandura, A. (1997). *Self-efficacy: The exercise of control*. New York: Freeman.
- Bandura, A. (2002). Growing primacy of human agency in adaptation and change in the electronic Era. *European Psychologist*, 7, 2-16.

- Bem, D. J. (1970). *Beliefs, attitudes, and human affairs*. CA: Brooks Cole.
- Berry, J. M. (1987). A self-efficacy model of memory performance. In *Paper presented at the American psychological association meetings*. n.p.
- Brandt, P. A., & Weinert, C. (1981). The PRQ: A social support measure. *Nursing Research*, 30(5), 277-280.
- Breivik, G. (1996). Personality, sensation seeking and risk taking among everest climbers. *International Journal of Sport Psychology*, 27, 308-320.
- Brymer, E. (2010). Risk taking in extreme sports: A phenomenological perspective. *Annals of Leisure Research*, 13, 218-239.
- Brymer, E., & Schweitzer, R. (2013). Extreme sports are good for your health: A phenomenological understanding of fear and anxiety in extreme sport. *Journal of Health Psychology*, 18, 477-487.
- Castanier, C. L. (2010). Who takes risks in high risk sports: A typological approach. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 81, 478-484.
- Castanier, C., Scanff, C. L., & Woodman, T. (2010). Who takes risks in high risk sports: A typological approach. *Research Quarterly for Exercise and Sport*, 81, 478-484.
- Cobb, S. (1976). Social support as a moderate of life stress. *Psychosomatic Medicine*, 38, 300-313.
- Cochran, W. (1953). *Sampling techniques*. New York: Experimental Designs.
- Cogan, N. A., & Brown, R. I. F (1999). Metamotivational dominance, states and injuries in risk and safe sports. *Personality and Individual Differences*, 27, 503-518.
- Cooper, M. L., Agocha, V. B., & Sheldon, M. S. (2000). A motivational perspective on risky behaviors: The role of personality and affect regulatory processes. *Journal of Personality*, 68, 1,059-1,088.
- Costa, P. J., & McCrae, R. R. (1992). *Revised NEO personality inventory (NEO-PI-R) and NEO five-factor inventory (NEO-FFI) manual*. FL: Psychological Assessment Resources.
- Costa, P. J., & McCrae, R. R. (1996). *Toward a new generation of personality theories: Theoretical contexts for the five-factor model*. New York: Guilford.
- Davis-Berman, J., & Berman, D. S. (2002). Risk and anxiety in adventure programming. *The Journal of Experiential Education*, 25, 305-310.

- Davis, J. I., Benforado, A., Esrock, E., Turner, A., Dalton, R. C., van Noorden, L., & Leman, M. (2012). Four applications of embodied cognition. *Topics in Cognitive Science, 4*(4), 786-793.
- Davids, K., Araújo, D., Hristovski, R., Passos, P., Chow, J. Y., Davids, K., Araújo, D., & Eysenck, H. J. (1970). *The structure of human personality* (3rd ed.). London: Methuen.
- Dekker, R., Kingma, J., Groothoff, J. W., Eisma, W. H., & Ten Duis, H. J. (2000). Measurement of severity of sports injuries: An epidemiological study. *Clinical Rehabilitation, 14*(6), 651-656.
- Demirhan, G. (2003). Risk perception in outdoor adventure sports. *Journal of Sport Science, 14*(1), 1-13.
- Dewey, J. (1979). *Dictionary of education*. New York: Philosophica Library.
- Diehm, R., & Armatas, C. (2004). Surfing: An avenue for socially acceptable risk-taking, satisfying needs for sensation seeking and experience seeking. *Personality and Individual Differences, 36*(3), 663-677.
- Dominika Kupciw, A. M. (2012). High-risk sport research. *The Sport and Exercise Scientist, 31*, 28-29.
- Dudfield, O. (2013). *The commonwealth guide to advancing development through sport*. London: Commonwealth Secretariat.
- Elmes, M. (1999). Deliverance, denial, and the death zone: A study of narcissism and regression in the May 1996 everest climbing disaster. *The Journal of Applied Behavioral Science, 35*, 163-187.
- Elmes, M., & Barry, D. (1999). Deliverance, denial, and the death zone a study of narcissism and regression in the May 1996 everest climbing disaster. *The Journal of Applied Behavioral Science, 2*, 163-1873.
- Feltz, D. L. (1988). Self-confidence and sports performance. In K. B. Pandolf (Ed.), *Exercise and sport sciences reviews* (pp. 423-457). New York: MacMillan.
- Fishbein, M., & Ajzen, I. (1975). *Belief, attitude, intention, and behavior: An introduction to theory and research*. Reading, MA: Addison-Wesley.

- Florenthal, B., & Shoham, A. (2001). The impact of persuasive information on changes in attitude and behavioural intentions toward risky sports for arousal-seeking versus arousal-avoiding individuals. *Sport Marketing Quarterly*, 10(2), 83-95.
- Gottlieb, B. H. (1985). Social support and the study of personal relationships. *Journal of Social and Personal Relationships*, 2(3), 351-375.
- Horvath, P. (1993). Sensation seeking, risk appraisal, and risky behaviour. *Personality and Individual Differences*, 14, 41-52.
- House, J. S. (1981). *Work stress and social support*. MS: Addison-Wesley.
- Hristovski, R., Passos, P., & Chow, J. Y. (2012). Ecological dynamics and motor learning design in sport. In N. Hodges & M. Williams (Eds.), *Skill acquisition in sport: Research, theory & practice* (2nd ed., pp. 112-130). London: Routledge.
- Insko, C. A. (1967). *Theories of attitude change*. New York: Appleton-Century-Crofts.
- Kaplan, B. C. (1977). Social support and health. *Med Care*, 5(15), 5-51.
- Katagami, E., & Tsuchiya, H. (2016). Effects of social support on athletes' psychological well-being: The correlations among received support, perceived support, and personality. *Psychology*, 7, 1,741-1,752.
- Katagami, E., & Tsuchiya, H. (2017). Effects of received social support on athletes' psychological well-being. *International Journal of Sport and Health Science*, 15, 72-80.
- Kern, L., Geneau, A., Laforest, S., Dumas, A., Tremblay, B., Goulet, C., Lepage, S., & Barnett, T. A. (2014). Risk perception and risk-taking among skateboarders. *Safety Science* 62, 370-375.
- Kerr, J. H. (1991). Arousal-seeking in risk sport participants. *Personality and Individual Differences*, 12, 613-616.
- Kerr, J. H., & Mackenzie, S. H. (2012). Multiple motives for participating in adventure sports. *Psychology of Sport and Exercise*, 13(5), 649-657.
- King, L. A., Mattimore, L. K., King, D. W., & Adams, G. A. (1995). Family support inventory for workers: A new measure of perceived social support from family members. *Journal of Organizational Behavior*, 16(3), 235-258.
- Kupciw, D., & MacGregor, A. (2012). High-risk sport research. *The Sport and Exercise Scientist*, 31, 28-29.

- Laver, L., Pengas, I. P., & Mei-Dan, O. (2017). Injuries in extreme sports. *Journal of Orthopaedic Surgery and Research, 12*(1), 1-8.
- Leaman, A., & Fitch, M. (1986). Perception of risk in motor-cyclists. *Archives of Emergency Medicine, 3*, 199-201.
- Llewellyn, D. J., Sanchez, X., Asghar, A., & Jones, G. (2008). Self-efficacy, risk taking and performance in rock climbing. *Personality and Individual Differences, 45*, 75-81.
- McCrae, R. R., & Costa, P. T. (1987). Validation of the five-factor model of personality across instruments and observers. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*(1), 81-90.
- McCrae, R. R., & John, O. P. (1992). An introduction to the five-factor model and its applications. *Journal of personality, 60*, 175-215.
- McShane, S. L., & Von Glinow, M. A. Y. (2003). *Organizational behavior: Emerging realities for the workplace revolution*. New York: McGraw-Hill Irwin.
- Monasterio, E. (2007). *The risks of adventure sports/ people*. Retrieved from <http://www.alpinist.com/doc/web07f/rb-erik-monasterio-mountaineering-medicine>
- Morgan, T. K., & Giacobbi, P. R. (2006). Toward two grounded theories of the talent development and social support process of highly successful collegiate athletes. *The Sport Psychologist, 20*, 295-313.
- Norman, W. T. (1963). Toward an adequate taxonomy of personality attributes: Replicated factor structure in peer nomination ratings. *Journal of Abnormal and Social Psychology, 66*(6), 574-583.
- Oades, L. G., & Brymer, E. (2009). Extreme sports: A positive transformation in courage and humility. *Journal of Humanistic Psychology, 49*, 144-126.
- Orasanu, J., & Connolly, T. (1993). The reinvention of decision making. In G. A. Klein, J. Orasanu, R. Calderwood, & C. E. Zsombok (Eds.), *Decision making in action: Models and methods* (pp. 3-20). Westport, CT: Ablex.
- Pain, M. T. G., & Pain, M. A. (2005). Essay: Risk taking in sport. *The Lancet, 366*(1), 33-34.
- Pedersen, M. D. (1997). Perception of high risk sport. *Perceptual and Motor Skills, 85*, 756-758.
- Pilisuk, M. (1982). Delivery of social support: The social innovation. *American Journal Orthopsychiatry, 52*, 20.
- Powell, M. (1963). *The psychology of adolescence*. New York: The Bobles Merrill Company.

- Pulford, A. E. (2004). Personality differences in high risk sports amateurs and instructors. *Perceptual and Motor Skills, 99*, 83-94.
- Rauter, S., & Topic, M. D. (2011). Perspectives of the sport-oriented public in slovenia on extreme sports. *Kinesiology, 43*(1), 82-90.
- Rees, T., & Freeman, P. (2007). The effects of perceived and received support on self-confidence. *Journal of Sports Sciences, 25*(9), 1,057-1,065.
- Reeder, W. (1971). *Partial theory from the 25 years research program on oirective factor is belives and social action*. New York: Minigraph.
- Rhea, D. J., & Martin, S. (2010). Personality trait differences of traditional sport athletes, bullriders, and other alternative sport athletes. *International Journal of Sports Science & Coaching, 5*, 75-85.
- Rogers, D. (1978). *The psychology of adolescence*. New York: Appleton Century-Crofts.
- Schiffman, L. G., & Kanuk, L. L. (1997). *Consumer behavior*. Upper Saddle River, NJ: Prentice Hall.
- Schneider, T. A., Butryn, T. M., Furst, D. M., & Masucd, M. A. (2007). A qualitative examination of risk among elite adventure racers. *Journal of Sport Behavior, 30*, 330-357.
- Schrader, M. P., & Wann, D. L. (1999). High-risk recreation: The relationship between participant characteristics and degree of involvement. *Journal of Sport Behavior, 22*, 426-441.
- Self, D. R. (2007). Thrill seeking: The type T personality and extreme sports. *International Journal of Sport Management and Marketing, 2*, 175-190.
- Self, D. R. Henry, E. D. V. Findley, C. S., Reilly, E. (2007). Thrill seeking: The type T personality and extreme sports. *International Journal of Sport Management and Marketing, 2*, 175-190
- Serdar, T. (2011). The big five personality traits and risky sport participation. *Social Behavior and Personality, 39*(8), 1,105-1,112.
- Slanger, E. R. K. (1997). Motivation and disinhibition in high risk sports: Sensation seeking and self-efficacy. *Journal of Research in Personality, 31*, 355-374.

- Smith, A. L., Ullrich-French, S., Walker II, E., & Hurley, K. S. (2006). Peer relationship profiles and motivation in youth sport. *Journal of Sport and Exercise Psychology, 28*, 362-382.
- Tanja Kajtna, E. A. (2004). Personality in high-risk sports athletes. *Kinesiology, 36*, 24-34.
- Tella, A., & Ayeni, C. O. (2006). The impact of self-efficacy and prior computer experience on the creativity of new librarians in selected universities libraries in southwest Nigeria. *Library Philosophy and Practice (E-Journal), 8*(2), 80.
- Thurstone, L. L. (1959). *The measurement of values*. Oxford: University Chicago Press.
- Tuckman, B. (1999). 'A tripartite model of motivation for achievement: Attitude/ drive/ strategy. In *Paper presented in the symposium: Motivational factors affecting student achievement-current perspectives* (pp. 1-3). Boston: The American Psychological Association.
- Ullrich-French, S., & Smith, A. L. (2009). Social and motivational predictors of continued youth sport participation. *Psychology of Sport and Exercise, 10*, 87-95.
- Watson, A. E., & Pulford, B. D. (2004). Personality differences in high risk sports amateurs and instructors. *Perceptual and Motor Skills, 99*, 83-94.
- West, A., & Allin, L. (2010). Chancing your arm: The meaning of risk in rock climbing. *Sport in Society, 13*, 1,234-1,248.
- Willig, C. (2008). A phenomenological investigation of the experience of taking part in 'extreme sports'. *Journal of Health Psychology, 13*(5), 690-702.
- Zuckerman, M. (1983). Sensation seeking and sports. *Personality and Individual Differences, 4*, 285-292.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเครื่องมือ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ พ.ต.อ.หญิง ดร.กัญญ์ฐิตา ศรีภา
อาจารย์กลุ่มงานคณาจารย์คณะสังคมศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วรากร ทรัพย์วิระปกรณ์
อาจารย์ประจำภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
3. ดร.อาพรณชนิด ศิริแพทย์
อาจารย์ประจำภาควิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. ดร.เอกรัตน์ อ่อนน้อม
อาจารย์ประจำสาขาวิทยาศาสตร์การกีฬา คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม
5. ดร.จิราภรณ์ ชมบุญ
นักจิตวิทยาคลินิกชำนาญการ สถาบันวิจัยและพัฒนา กรมพินิจคุ้มครองเด็กและเยาวชน

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ทักษะคิดในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง แรงสนับสนุนทางสังคม ในการเลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง และแบบสอบถามบุคลิกภาพห้าองค์ประกอบ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

ลักษณะส่วนบุคคล

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าคำตอบที่ท่านเลือกหรือตอบข้อมูลตามความเป็นจริง

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง	อายุ _____ ปี	อาชีพ: _____ รายได้ต่อเดือนโดยประมาณ: _____ เบอร์โทรศัพท์ _____
ระดับการศึกษา	☐ ไม่เคยเรียน ☐ ประถมศึกษา ☐ มัธยมต้น (ม.1-ม.3) ☐ มัธยมปลาย/ ปวช. ☐ ประกาศนียบัตร/ อนุปริญญา/ ปวส. ☐ ปริญญาตรี ☐ ปริญญาโท ☐ ปริญญาเอก ☐ การศึกษาอื่น ๆ _____	
สถานภาพสมรส (ของตนเอง)	☐ โสด ☐ สมรส ☐ หม้าย ☐ แยกกันอยู่ ☐ หย่า	
สถานภาพ ครอบครัว (บิดา-มารดา)	☐ อยู่ด้วยกัน ☐ บิดาถึงแก่กรรม ☐ มารดาถึงแก่กรรม ☐ แยกกันอยู่ ☐ หย่าร้าง	
ที่พักอาศัย	☐ อยู่คนเดียว ☐ อยู่กับเพื่อน ☐ อยู่กับแฟน ☐ อยู่กับพ่อและแม่ ☐ อยู่กับพ่อ ☐ อยู่กับแม่ ☐ อยู่กับญาติ ☐ อื่น ๆ (ระบุ) _____	

ประสบการณ์การเล่นกีฬา, การได้รับอุบัติเหตุ, การได้รับบาดเจ็บ

กีฬาที่ท่านเล่นประจำ	ประสบการณ์ (ปี)	เคยประสบอุบัติเหตุ/ เคยได้รับบาดเจ็บจากการ เล่นกีฬา (ถ้าท่านตอบเคยโปรดระบุจำนวนครั้งที่ เคยโดยประมาณ)
_____	_____ ปี	☐ เคย _____ ครั้ง ☐ ไม่เคย

ชนิดกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงที่ท่านเล่นเป็นประจำ	
ประเภท	ชื่อ/ ลักษณะการเล่น
เล่นกับบอร์ด	☐ Windsurfing (วินด์เซิร์ฟ) ☐ Kite surfing (ไคท์เซิร์ฟ) ☐ Flow boarding(โฟลบอร์ด) ☐ Skate boarding (สเกตบอร์ด) ☐ Wake boarding (เวคบอร์ด)
เครื่องยนต์	☐ Motocross & super cross (จักรยานยนต์วิบาก) ☐ Rallying (รถยนต์แรลลี่) ☐ Drifting (ครีฟต์รถยนต์) ☐ Motorcycle rallying (จักรยานยนต์แรลลี่)
เล่นบนพื้นผิวน้ำ	☐ Rafting (ล่องแก่ง) ☐ Whitewater Kayaking (พายเรือคายัค) ☐ Whitewater Canoeing (พายเรือแคนู) ☐ Free-diving (ดำน้ำลึก โดยไม่ใช้อุปกรณ์ช่วยหายใจ) ☐ Scuba diving (ดำน้ำลึก โดยใช้อุปกรณ์ช่วยหายใจ) ☐ Jet ski (เจ็ตสกี)
ภูเขาสูง	☐ Rock climbing (ปีนเขา) ☐ Bouldering (ปีนหน้าผา)
โรยตัวจากที่สูง	☐ Parachuting (กระโดดร่ม) ☐ Bungee jumping (บัน จี้จัมพ์)
การเหินบนอากาศ	☐ Paragliding (ร่มร่อน) ☐ Paramotor (ร่มบิน)
อื่น ๆ	☐ Mountain biking (จักรยานเสือภูเขา) ☐ BMX (จักรยานบีเอ็มเอ็กซ์) ☐ Inline skating (อินไลน์สเกต) ☐ Parkour (ปาคัวร์) ☐ Freerunning (ฟรีรันนิง) ☐ Paintball (เพ้นบอล) ☐ Rappelling (ปีนผาโรยตัว) ☐ Powerbocking (พาวเวอร์บ็อกกิ้งหรือแมคซอป) ☐ Freestyle scootering(สก็ูตเตอร์ฟรีสไตล์) ระบุ _____

ประสบการณ์การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง, การได้รับอุบัติเหตุ, การได้รับบาดเจ็บ	
ประสบการณ์ (ปี)	เคยประสบอุบัติเหตุ/ เคยได้รับบาดเจ็บจากการเล่นกีฬา (ถ้าท่านตอบเคยโปรดระบุจำนวนครั้งที่เคยโดยประมาณ)
_____ ปี	☐ เคย _____ ครั้ง ☐ ไม่เคย

ทัศนคติของท่านที่มีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงและตัวผู้เล่น

กรุณาอ่านข้อความและให้คะแนนข้อที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน...

น้อยที่สุด <----- ปานกลาง -----> มากที่สุด

1. ฉันชอบค้นหาข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

2. ฉันพยายามหาโอกาสเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

3. พ่อแม่ทุกคนควรห้ามลูกไม่ให้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

4. ฉันชอบสืบค้นและหาวิธีการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

5. ฉันชอบเล่นกีฬาที่มีความผาดโผน ตื่นเต้น ทำท่าย

1 2 3 4 5

6. คนที่เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง มักไม่ใส่ใจความห่วงใยของผู้อื่น

1 2 3 4 5

7. ฉันรู้สึกสนุกถ้ามีโอกาสได้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

8. ฉันรู้สึกตื่นเต้นถ้ามีโอกาสได้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

9. เมืองไทยควรมีสถาบันเฉพาะที่สอนกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

10. ผู้เล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง เป็นพวกก้าวร้าว ชอบความรุนแรง

1 2 3 4 5

11. ฉันไม่แนะนำให้เพื่อน/คนใกล้ชิด ไปเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

1 2 3 4 5

12. ตั้งค้มควรซึนชมผู้ที่สำรณเล่นกีฬาที่มีความเสียงสูงได้

1 2 3 4 5

13. ผู้เล่นกีฬาที่มีความเสียงสูงได้ ควรได้รับการสนับสนุน

1 2 3 4 5

14. กีฬาที่มีความเสียงสูง ปลุกฝงให้ผู้เล่นมีความเป็นผู้นำ

1 2 3 4 5

15. ผู้เล่นกีฬาที่มีความเสียงสูง เป็นพวกใจร้อน

1 2 3 4 5

16. ฉันไม่ยอกเข้ใกล้ผู้ที่ชอบเล่นกีฬาที่มีความเสียงสูง

1 2 3 4 5

17. ผู้ที่เล่นกีฬาที่มีความเสียงสูง ม้กมีไหวพริบและการตัดสินใจที่ดี

1 2 3 4 5

การรับรู้ความสามารถของตนเองของท่านที่มีต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงและตัวผู้เล่น

กรุณาอ่านข้อความและให้คะแนนข้อที่ตรงกับความรู้สึกของท่าน...

น้อยที่สุด <----- ปานกลาง -----> มากที่สุด

1. ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถเล่นกีฬาที่มีความท้าทาย ผาดโผนได้

1 2 3 4 5

2. ฉันเชื่อว่าฉันสามารถควบคุมสติได้เมื่อเกิดอุบัติเหตุจากการเล่นกีฬา

1 2 3 4 5

3. ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถประสบความสำเร็จในการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง

1 2 3 4 5

4. การบาดเจ็บจากการเล่นกีฬาโหดโผนทำให้ฉันกลัวที่จะเล่น

1 2 3 4 5

5. ฉันเชื่อว่าตนเองมีความสามารถเพียงพอที่จะเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงอันตรายได้

1 2 3 4 5

6. การชนะการแข่งขันในกีฬาที่มีความเสี่ยงเป็นเรื่องง่ายสำหรับฉัน

1 2 3 4 5

7. ฉันรู้สึกภูมิใจในตนเองที่สามารถเล่นกีฬาที่ยาก ท้าทาย และเสี่ยงสูงได้

1 2 3 4 5

8. ฉันมั่นใจว่าฉันสามารถป้องกันตนเองไม่ให้บาดเจ็บจากการเล่นกีฬาได้

1 2 3 4 5

9. การเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูงเป็นความท้าทายสำหรับฉัน

1 2 3 4 5

10. บาดแผลจากการฝึกซ้อมเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับฉัน

1 2 3 4 5

แรงสนับสนุนทางสังคมของท่านต่อกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง

<p>① เมื่อฉันต้องการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง... ครอบครัวของฉัน (พ่อ แม่) จะ...</p>								
ขัดขวางด้วยคำพูดและการกระทำ	-3	-2	-1	0	1	2	3	สนับสนุนด้วยคำพูดและการกระทำ
ไม่สนใจ/ ไม่ให้กำลังใจ	-3	-2	-1	0	1	2	3	เอาใจใส่/ ให้กำลังใจ
ไม่ให้คำแนะนำ/ ไม่ให้คำปรึกษา	-3	-2	-1	0	1	2	3	ให้คำแนะนำ/ ให้คำปรึกษา
ไม่ให้เงินสนับสนุนซื้ออุปกรณ์กีฬา	-3	-2	-1	0	1	2	3	สนับสนุนเงินซื้ออุปกรณ์กีฬา
ไม่สนใจว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว	-3	-2	-1	0	1	2	3	ติดตามความก้าวหน้าในการเล่น
<p>☆ ฉันมีความคิดเห็นอย่างไรในสิ่งที่ครอบครัว (พ่อ แม่) แสดงทำที่ดังกล่าว...</p>								
ต่อต้าน/ ไม่เห็นด้วย/ ไม่ทำตาม	1	2	3	4	5	6	7	คล้อยตาม/ เห็นด้วย/ ทำตาม

<p style="text-align: center;">๒ เมื่อนั้นต้องการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง...</p> <p style="text-align: center;">เพื่อน ๆ ของฉัน (เพื่อนที่ไม่ได้เล่นกีฬาด้วยกัน เพื่อนที่เรียน เพื่อนร่วมงาน ฯลฯ) จะ ...</p>								
ขัดขวางด้วยคำพูดและการกระทำ	-3	-2	-1	0	1	2	3	สนับสนุนด้วยคำพูดและการกระทำ
ไม่สนใจ/ ไม่ให้กำลังใจ	-3	-2	-1	0	1	2	3	เอาใจใส่/ ให้กำลังใจ
ไม่ให้คำแนะนำ/ ไม่ให้คำปรึกษา	-3	-2	-1	0	1	2	3	ให้คำแนะนำ/ ให้คำปรึกษา
ไม่ให้ยืมทดลองใช้อุปกรณ์กีฬา	-3	-2	-1	0	1	2	3	ให้ยืมทดลองใช้อุปกรณ์กีฬา
ไม่สนใจว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว	-3	-2	-1	0	1	2	3	ติดตามความก้าวหน้าในการเล่น
<p>☆ ฉันมีความคิดเห็นอย่างไรในสิ่งที่เพื่อน ๆ ของฉัน แสดงทำที่ดังกล่าว...</p>								
ต่อต้าน/ ไม่เห็นด้วย/ ไม่ทำตาม	1	2	3	4	5	6	7	คล้อยตาม/ เห็นด้วย/ ทำตาม

๓ เมื่อฉันต้องการเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงสูง...เพื่อนที่เล่นกีฬาด้วยกันจะ ...

ขัดขวางด้วยคำพูดและการกระทำ	-3	-2	-1	0	1	2	3	สนับสนุนด้วยคำพูดและการกระทำ
ไม่สนใจ/ ไม่ให้กำลังใจ	-3	-2	-1	0	1	2	3	เอาใจใส่/ ให้กำลังใจ
ไม่ให้คำแนะนำ/ ไม่ให้คำปรึกษา	-3	-2	-1	0	1	2	3	ให้คำแนะนำ/ ให้คำปรึกษา
ไม่ให้ยืมทดลองใช้อุปกรณ์กีฬา	-3	-2	-1	0	1	2	3	ให้ยืมทดลองใช้อุปกรณ์กีฬา
ไม่สนใจว่าจะสำเร็จหรือล้มเหลว	-3	-2	-1	0	1	2	3	ติดตามความก้าวหน้าในการเล่น
★ ฉันมีความคิดเห็นอย่างไรในสิ่งที่เพื่อน ๆ ของฉัน แสดงท่าทีดังกล่าว...								
ต่อต้าน/ ไม่เห็นด้วย/ ไม่ทำตาม	1	2	3	4	5	6	7	คล้อยตาม/ เห็นด้วย/ ทำตาม

ท่านมีลักษณะนิสัยอย่างไร

กรุณาอ่านข้อความแล้วให้คะแนนข้อที่ตรงกับความคิด/ความรู้สึกของท่าน...

น้อยที่สุด <----- ปานกลาง ----->มากที่สุด

1. ฉันไม่ใช่คนวิตกกังวล

1 2 3 4 5

2. ฉันชอบให้มีคนอยู่รอบ ๆ ข้าง

1 2 3 4 5

3. ฉันไม่ชอบเสียเวลาไปกับการคิดเพื่อฝัน

1 2 3 4 5

4. ฉันสุภาพกับทุกคนที่ฉันพบ

1 2 3 4 5

5. ฉันเก็บสิ่งของต่าง ๆ ให้สะอาดเรียบร้อย

1 2 3 4 5

6. ฉันรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองดีกว่าผู้อื่น

1 2 3 4 5

7. ฉันเป็นคนหัวเราะง่าย

1 2 3 4 5

8. เมื่อฉันพบวิธีใดที่เป็นวิธีการที่ถูกต้องในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จฉันมักจะใช้วิธีนั้นอยู่เป็นประจำ

1 2 3 4 5

9. ฉันมักมีเรื่องโต้เถียงหรือขัดแย้งกับคนในครอบครัวหรือเพื่อน

1 2 3 4 5

10. ฉันบังคับตัวเองให้ทำสิ่งต่าง ๆ ให้เสร็จภายในเวลาที่กำหนดได้เสมอ

1 2 3 4 5

11. เมื่อฉันตกอยู่ภายใต้ความกดดันมาก ๆ บางครั้งฉันรู้สึกเหมือนตัวเองจะแตกเป็นเสี่ยง ๆ

1 2 3 4 5

12. ฉันไม่คิดว่าตัวเองเป็นคนร่าเริง

1 2 3 4 5

-
13. ฉันรู้สึกทิ้งในรูปแบบที่ฉันพบในศิลปะและธรรมชาติ
- 1 2 3 4 5
-
14. บางคนคิดว่าฉันเป็นคนเห็นแก่ตัวถือตัวเองเป็นใหญ่
- 1 2 3 4 5
-
15. ฉันไม่ใช่คนเจ้าระเบียบ
- 1 2 3 4 5
-
16. ฉันไม่ค่อยรู้สึกเหงาหรือซึมเศร้า
- 1 2 3 4 5
-
17. ฉันชอบพบปะพูดคุยกับคนอื่น
- 1 2 3 4 5
-
18. ฉันคิดว่าการปล่อยให้เด็กฟังคนเถียงกัน จะมีแต่ทำให้เด็กเกิดความสับสนและเห็นตัวอย่างผิด ๆ
- 1 2 3 4 5
-
19. ฉันชอบการร่วมมือกันทำงานมากกว่าการแข่งขันกันทำงาน
- 1 2 3 4 5
-
20. ฉันทำงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ
- 1 2 3 4 5
-
21. ฉันรู้สึกเครียดและกระวนกระวายใจอยู่บ่อย ๆ
- 1 2 3 4 5
-
22. ฉันชอบเข้าร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ
- 1 2 3 4 5
-
23. บทกวีส่งผลต่อความรู้สึกของฉันน้อยมากหรือ ไม่มีผลเลย
- 1 2 3 4 5
-
24. ฉันค่อนข้างที่จะถูกหรือสงสัยในเจตนาของคนอื่น
- 1 2 3 4 5
-
25. ฉันจะตั้งเป้าหมายการทำงานอย่างชัดเจน มีการปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่เป้าหมายอย่างเป็นขั้นตอน
- 1 2 3 4 5
-
26. ฉันรู้สึกว่าตัวเองไม่มีคุณค่าเลย
- 1 2 3 4 5

27. ฉันชอบที่จะทำอะไรตามลำพัง

1 2 3 4 5

28. ฉันชอบลองชิมอาหาร/ขนมใหม่ ๆ และอาหารต่างชาติ

1 2 3 4 5

29. ฉันเชื่อว่าคนส่วนใหญ่จะเอาเปรียบคนอื่นเมื่อพวกเขามีโอกาส

1 2 3 4 5

30. ฉันมักเสียเวลานานกับการบังคับให้ตัวเองเริ่มลงมือทำงานอย่างจริงจัง

1 2 3 4 5

31. ฉันไม่ค่อยรู้สึกหวาดกลัวหรือวิตกกังวล

1 2 3 4 5

32. ฉันรู้สึกว่าคุณเติมไปด้วยพลังงานมากจนอยากแสดงออกมา

1 2 3 4 5

33. ฉันไม่สังเกตเห็นอารมณ์หรือความรู้สึกที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่าง ๆ

1 2 3 4 5

34. คนที่ฉันรู้จักส่วนใหญ่ชอบฉัน

1 2 3 4 5

35. ฉันทำงานหนัก เพื่อให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้

1 2 3 4 5

36. บ่อยครั้งที่ฉันรู้สึกโกรธจากการกระทำของคนอื่นที่แสดงต่อฉัน

1 2 3 4 5

37. ฉันเป็นคนร่าเริงแจ่มใสและมีขวัญกำลังใจสูง

1 2 3 4 5

38. ฉันเชื่อว่าเราควรยึดคำสั่งสอนทางศาสนาเพื่อใช้ในการตัดสินเรื่องศีลธรรมจรรยา

1 2 3 4 5

39. บางคนคิดว่าฉันเป็นคนเย็นชา และมุ่งแต่ประโยชน์ส่วนตน

1 2 3 4 5

40. เมื่อฉันตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ฉันจะพยายามทำมันให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

1 2 3 4 5

41. เมื่อเกิดความผิดพลาดขึ้น ฉันมักรู้สึกท้อแท้และยอมแพ้มัน

1 2 3 4 5

42. ฉันไม่ใช่คนมองโลกในแง่ดี มีความสุข

1 2 3 4 5

43. บางครั้งเมื่อฉันอ่านบทกวีหรือดูงานศิลปะ ฉันจะรู้สึกอ่อนไหว

1 2 3 4 5

44. ฉันเป็นคนหัวแข็งและยึดติดกับความคิดของตัวเอง

1 2 3 4 5

45. ฉันไม่ใช่คนที่ผู้อื่นพึ่งพาหรือไว้ใจได้อย่างที่ควรจะเป็น

1 2 3 4 5

46. ฉันไม่ค่อยรู้สึกโศกเศร้าหรือหดหูใจ

1 2 3 4 5

47. ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยกิจกรรม

1 2 3 4 5

48. ฉันไม่สนใจเกี่ยวกับการคาดเดาถึงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติหรือความรู้สึกของคน

1 2 3 4 5

49. ฉันเป็นคนที่คิดพิจารณาสิ่งต่าง ๆ อย่างละเอียดรอบคอบ

1 2 3 4 5

50. ฉันเป็นคนที่สามารถทำให้งานต่าง ๆ ให้สำเร็จได้เสมอ

1 2 3 4 5

51. ฉันมักรู้สึกอ่อนแอและต้องการให้คนอื่นมาช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ แทน

1 2 3 4 5

52. ฉันเป็นคนกระฉับกระเฉง

1 2 3 4 5

53. ฉันมีความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับเรื่อง que เพิ่มพูนความรู้

1 2 3 4 5

54. ถ้าฉันไม่ชอบใครแล้ว ฉันจะแสดงให้เขารู้

1 2 3 4 5

55. ฉันไม่มีความสามารถในการจัดการสิ่งต่าง ๆ ให้เป็นระบบระเบียบ

1 2 3 4 5

56. เมื่อฉันรู้สึกอับอายมากฉันจะหลบหน้าจากคนอื่น

1 2 3 4 5

57. ฉันชอบที่จะทำอะไรตามวิธีของตัวเองมากกว่าการเป็นผู้นำคนอื่น

1 2 3 4 5

58. ฉันสนุกกับเรื่องที่ต้องพิสูจน์หรือความคิดที่เป็นนามธรรม

1 2 3 4 5

59. ถ้าจำเป็นฉันก็เต็มใจที่จะบงการให้คนอื่นทำตามความต้องการของตัวเอง

1 2 3 4 5

60. ฉันต้องการความเป็นเลิศในทุกสิ่งที่ฉันทำ

1 2 3 4 5

ภาคผนวก ค
ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

	กลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มี ความเสี่ยง		กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มี ความเสี่ยง	
	จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
เพศ				
เพศชาย	181	88.7	72	34.6
เพศหญิง	23	11.3	136	65.4
อายุ				
18-20 ปี	104	51	101	48.6
21-25 ปี	57	28	100	48
26-30 ปี	18	8.9	6	2.9
31-35 ปี	13	6.5	0	0
36 ปีขึ้นไป	12	6	1	0.5
ระดับการศึกษา				
มัธยมต้น	3	1.5	0	0
มัธยมปลาย/ ปวช.	87	42.6	4	1.9
อนุปริญญา/ ปวส.	16	7.8	0	0
ปริญญาตรี	97	47.5	197	94.7
ปริญญาโท	1	0.5	4	1.9
ปริญญาเอก	0	0	1	0.5
การศึกษาอื่น ๆ	0	0	2	1
สถานภาพสมรส				
โสด	179	87.7	207	99.5
สมรส	23	11.3	1	0.5
หย่า	2	1.0	0	0

	กลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง		กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	
	จำนวน(คน)	ร้อยละ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
สถานภาพครอบครัว				
อยู่ด้วยกัน	136	66.7	149	71.6
บิดาถึงแก่กรรม	11	5.4	13	6.3
มารดาถึงแก่กรรม	1	.5	3	1.4
แยกกันอยู่	39	19.1	29	13.9
หย่าร้าง	17	8.3	14	6.7
ที่พักอาศัย				
อยู่คนเดียว	32	15.7	55	26.4
อยู่กับเพื่อน	20	9.8	46	22.1
อยู่กับแฟน	38	18.6	5	2.4
อยู่กับพ่อและแม่	73	35.8	68	32.7
อยู่กับพ่อ	6	2.9	6	2.9
อยู่กับแม่	19	9.3	13	6.3
อยู่กับญาติ	14	6.9	14	6.7
อื่น ๆ	2	1.0	1	0.5
รวม	204	100	208	100

จากตาราง พบว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่เป็นเพศชายจำนวน 181 คน จากทั้งหมด 204 คน คิดเป็นร้อยละ 88.7 ส่วนกลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงจำนวน 136 คน จากทั้งหมด 208 คน คิดเป็นร้อยละ 65.4 ช่วงอายุของกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงโดยส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 20 ปี คิดเป็นร้อยละ 51 กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงจะอยู่ในช่วงอายุต่ำกว่า 20 ปีและ 21-25 ปี คิดเป็นร้อยละ 48.6 และ 48 (ตามลำดับ) โดยกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีอายุเฉลี่ย 19.71 กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีอายุเฉลี่ย 20.97 ระดับการศึกษาของกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับมัธยมปลาย/ ปวช. และปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 42.6 และ 47.5 (ตามลำดับ) กลุ่มผู้ที่ไม่ได้เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 94.7 สถานภาพครอบครัวของกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วน

ใหญ่ คือ อยู่ด้วยกัน คิดเป็นร้อยละ 66.7 และ 71.6 (ตามลำดับ) ที่พักอาศัยของกลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่ คือ อยู่กับพ่อและแม่ คิดเป็นร้อยละ 35.8 และ 32.7 (ตามลำดับ)

	กลุ่มผู้เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง		กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
กีฬาที่เล่นเป็นประจำ				
ฟุตบอล	14	6.9	35	11.9
แบดมินตัน	0	0	83	28.1
บาสเกตบอล	7	3.4	46	15.6
วอลเลย์บอล	0	0	34	11.5
ว่ายน้ำ	5	2.5	33	11.2
ฟุตซอล	0	0	3	1.0
วิ่ง	0	0	27	9.2
กอล์ฟ	0	0	2	0.7
ยูโด	1	0.5	2	0.7
ตะกร้อ	0	0	3	1.0
เปตอง	0	0	3	1.0
ปั่นจักรยาน	3	1.4	8	2.7
ปิงปอง	0	0	9	3.1
แชร์บอล	0	0	4	1.4
เทควันโด	0	0	3	1.0
เทนนิส	1	0.5	0	0

จากตาราง พบว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่มีกีฬาที่เล่นเป็นประจำคือ ฟุตบอล คิดเป็นร้อยละ 6.9 กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่มีกีฬาที่เล่นเป็นประจำคือ แบดมินตัน คิดเป็นร้อยละ 28.1

	กลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง		กลุ่มผู้ที่ไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
ประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุ/ บาดเจ็บจากการเล่นกีฬา				
ไม่เคยบาดเจ็บ	105	51.5	189	90.9
1-5 ครั้ง	29	14.2	18	8.7
มากกว่า 5 ครั้งขึ้นไป	70	34.3	1	0.5

จากตาราง พบว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงและไม่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงมีประสบการณ์การเกิดอุบัติเหตุ/ บาดเจ็บจากการเล่นกีฬาส่วนใหญ่ คือ ไม่เคยบาดเจ็บ คิดเป็นร้อยละ 51.5 และ 90.7 (ตามลำดับ)

	กลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยง	
	ความถี่	ร้อยละ
ประเภทกีฬาที่มีความเสี่ยง		
Windsurfing (วินด์เซิร์ฟ)	4	1.7
Skateboarding (สเกตบอร์ด)	134	56.1
Wakeboarding (เวคบอร์ด)	16	6.7
Motocross & super cross (จักรยานยนต์วิบาก)	4	1.7
Jet ski (เจ็ตสกี)	1	0.4
Parachuting (กระโดดร่ม)	3	1.3
Paragliding (ร่มร่อน)	5	2.1
Paramotor (ร่มบิน)	17	7.1
Mountain biking (จักรยานเสือภูเขา)	8	3.3
BMX (จักรยานบีเอ็มเอ็กซ์)	27	11.3
Inline skating (อินไลน์สเกต)	17	7.1
Paintball (เพ้นบอล)	1	0.4
Powerbocking (พาวเวอร์บ็อกกิ้งหรือแมคฮอป)	2	0.8

จากตาราง พบว่ากลุ่มผู้ที่เลือกเล่นกีฬาที่มีความเสี่ยงส่วนใหญ่เล่นกีฬาสเกตบอร์ด คิดเป็นร้อยละ 56.1 รองลงมาคือ BMX (จักรยานบีเอ็มเอ็กซ์) ร้อยละ 11.3 Paramotor (ร่มบิน), Inline skating (อินไลน์สเกต) ร้อยละ 7.1 Wakeboarding (เวคบอร์ด) ร้อยละ 6.7 Mountain biking (จักรยานเสือภูเขา) ร้อยละ 3.3 Paragliding (ร่มร่อน) ร้อยละ 2.1 Windsurfing (วินด์เซิร์ฟ), Motocross & super cross (จักรยานยนต์วิบาก) ร้อยละ 1.7 Parachuting (กระโดดร่ม) ร้อยละ 1.3 Powerbocking (พาวเวอร์บ็อกกิ้งหรือแมคฮอป) ร้อยละ 0.8 Jet ski (เจ็ตสกี) และ Paintball (เพ้นบอล) ร้อยละ 0.4 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด